Berrak Yurdakul

Konuşmayan Tavus Kuşu Camio

ROMAN

APRIL

KONUŞMAYAN TAVUS KUŞU CAMIO

BERRAK YURDAKUL

APRIL YAYINCILIK

Yayın No: **060**
1. Baskı: **Ekim, 2010**

ISBN: **978-975-6006-63-4**

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Editör
Cihat TAŞÇIOĞLU

Son Okuma ve Dizgi
Özlem ARAS

Kapak Tasarım
Mineral Tasarım

Baskı
Özkan Matbaacılık

Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Cinnah Cad. Kırkpınar Sok.
5/4 06690 Çankaya-ANKARA
Tel: (0312) 440 80 11
Fax: (0312) 440 89 10
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com
oz
Konuşmayan Tavus Kuşu Camio©2010 A.P.R.I.L Yayıncılık
Konuşmayan Tavus Kuşu Camio©Berrak Yurdakul

Her türlü yayım hakkı **A.P.R.I.L Yayıncılık**'a aittir. Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb.ler yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

Bu satırlar, sevgili kardeşlerim
Şafak, Ufuk ve Deniz'e
armağan edilmiştir.

1 Seraphim'in Doğumuna Nasıl Karar Verildiği ve Konuşmayan Tavus Kuşu Camio

Coronzon öylesine meşgul bir işadamıydı ki, karısı Avidya'yı evlendikleri günden itibaren yılda ortalama dört gün görebildi. Buna rağmen asla ihmalkâr bir koca olmamış, ayrı kaldıkları zamanlarda karısıyla telefon ve telgraflar aracılığıyla haberleşmiş, halini hatırını sormuş, çiçekler yollamış ve onu kıymetli hediyelere boğmuştu.

Avidya kanaatkâr ve mülayim bir kadın olduğu için kocasının bitmek bilmeyen iş seyahatlerine çıkmasından ötürü hiç şikâyet etmezdi.

Biricik kızının yapayalnız kalmaması, Coronzon'un malikânesinde çalışan uşakların, aşçıların, hizmetçilerin, kâhyaların, bahçıvanların ve şoförlerin elinde oyuncak olmaması için bir an bile tereddüt etmeden onun yanına yerleşen fedakâr annesi Ajnana ile beraber sakin bir yaşam sürmekte olan Avidya'nın keyfi, mutlu yuvasının ne vahim bir tehdit altında olduğunu fark ettiği o hazin günün sabahına dek gayet yerindeydi.

"Avidya!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Ajnana. "Koş, yetiş! Başımıza büyük bir felaket geldi! Coronzon'un en yakın arkadaşı karısını boşamış!"

"Ne boşanması, ayol?" dedi Avidya. "Onlar evleneli daha bir ay bile olmadı! Kim uyduruyor bunları?"

"Uydurma olması mümkün değil; bütün gazetelerin man-

şetlerinde aynı haber var," dedi Ajnana. Ne kadar telaşlı olduğu sesindeki titremeden anlaşılıyordu.

Avidya, "Ver bakayım şunu," diyerek gazeteyi annesinin elinden kaptı ve boşanma haberine şöyle bir göz attıktan sonra moda sayfasını okumaya koyuldu. "Gördün mü bak!" dedi Ajnana'ya dönerek. "Bu yazın en gözde rengi beyazmış! Gardırobumda yeterli miktarda beyaz kıyafet bulunduğunu zannetmiyorum. Hadi hazırlan anne, hemen alışverişe çıkalım!"

"Tabii kızım, alışverişe çıkalım!" diye söylendi Ajnana. "Aldığın beyaz elbiseleri de boşanmak için mahkemeye giderken giyersin artık! Bana bak Avidya, annen olarak seni uyarıyorum, kocanı kaybetmen an meselesidir! *Hayallerinizdeki Servete Sahip olan Erkeğe Sahip Olmanın Yüz Bir Yolu* adlı kitaptaki istatistikleri inceleyecek olursan, erkeklerin evliliğin üçüncü yılından itibaren karılarından sıkılmaya başladıklarını ve sizin evliliğinizin de boşanmaların en çok görüldüğü döneme girmiş bulunduğunu belki anlarsın."

"İyice saçmaladın anne. Coronzon'un benden sıkılmış olması imkânsız. Evlendiğimizden beri toplasan on gün bile beraber olmadık. Buraya geldiği zamanlarda da bütün gününü toplantı odasına kapanıp çalışarak geçiriyor. Sadece akşam yemeklerinde birkaç saat görüşebiliyoruz."

"Görüşmüyor olabilirsiniz, ama her gün telgraflaşıyorsunuz. Ne biliyorsun, belki telgraflarda yazdığın şeylerden bıkmıştır veya seçtiğin sözcükleri, anlatım tarzını eskisi kadar beğenmiyordur. Erkeklerin aklından neler geçtiğini asla tam olarak anlayamayız ve tedbirli olmak zorundayız."

"Bu anlamsız konuşma bir gün sona erecek mi?" diye sordu Avidya, elindeki gazeteyi okumayı sürdürerek. "Şu habere bak, ayol! Adamın biri on üç sayfalık kitap yazmış. O kadar kısa kitap mı olur, deli mi ne!"

"Korkarım durumun ciddiyetinin farkında değilsin. Belki de her geçen gün gençleştiğini falan zannediyorsun. Sana Coronzon'un ayda bir bile olsa uydu aracılığıyla bağlantı kurarak malikâneyi teftiş ettiğini hatırlatmak isterim. Bu bağlantılar sırasında sen onun göbeğinin ne kadar büyüdüğünü, saçlarının ne kadar azaldığını fark ediyorsun da, o senin yüzündeki kırışıklıkların arttığını fark etmiyor mu zannediyorsun?"

"Dur bakayım! Şimdi hatırladım, en son uydu bağlantımızda hazırlıksız yakalandım ve karşısına makyaj yapamadan çıktım. Düşünüyorum da, o gün benimle biraz soğuk konuştu sanki. Üstelik bu hafta bana hediye olarak yollaya yollaya tuhaf bir tavus kuşu yolladı."

"Yaaa, gördün mü işte!"

"Neymiş, dünyanın en değerli hayvanıymış! Yok efendim, konuşmayı biliyormuş, sekiz yüz milyon adet kelime dağarcığı varmış. Kim bilir ne paralar bayıldı o acayip yaratığa! Son telgrafında da utanmadan, Birleşik Tavuskuşları Derneği Onursal Başkanı Büyük Üstat M. Alcofribas'ın (ki, kuşbilimi söz konusu olunca hiç kimse onun terliğini bile öpemez) hararetli tavsiyeleri üzerine satın almış bulunduğum tavus kuşumuz Camio'nun iyi bakılması için hiçbir masraftan kaçınma stop gerekirse özel bir veteriner kadrosu kur stop bir dahaki bağlantımda onu çok sağlıklı görmek istiyorum stop balayımızda nereye gitmek istersin stop' diye yazmış."

"Bu büyük Üstat Pofpofribas da kimin nesiymiş? Rezalete bak! Sana hediye olarak bir tavus kuşunu mu layık görmüş pis cimriler? Saçmasapan da bir isim koymuşlar üstelik. Neyse, bu hafta katılacağımız davetlere götürelim de biraz havamız olsun. Ev sahiplerine 'Henüz yavru olduğu için bahçede yapayalnız bırakmaya kıyamadık' deriz. Geçenlerde birileri, taaa bilmem nerelerden getirttikleri kuşun iki kelime konuşmasıy-

la övünüp duruyordu. Neresi olduğunu tam çıkaramayacağım şimdi, Pala mıydı Gala mıydı neydi? Şeytanın bile unuttuğu bir adacık işte. Atlası açtım baktım, haritada bile yok. Kuşu bir görsen! İğrenç, kapkara bir yaratık. *"Dikkat! Dikkat!"* diye yırtınarak bağırıyor. Bir de bet sesli ki sorma, dayanılır gibi değil. Bizim tavus kuşunu ortaya çıkaralım da konuşan kuş nasıl olurmuş görsünler!"

"Ne konuşması, ayol? Geldiği andan beri gagasından *glugglug*'dan başka laf çıkmadı. Bahçenin içinde aptal aptal gezinip duruyor. Neyse, en azından bizimki kara değil; gelin gibi bembeyaz. Tavus kuşu olduğunu bilmeyen biri süslenmekte aşırıya kaçmış, moda kurbanı olmuş talihsiz bir kuğu zannedebilir. Yine de alımlı sayılır."

"Güzelliğinden bize ne, ayol?" diye söylendi Ajnana. "Bize bir faydası mı dokunacak sanki?"

"Öyle deme, anne! En azından elâlem kıskançlıktan çatlayacak. Onların kuşları kapkara, bizimki kar beyazı. Hem de bu yılın moda rengiymiş. Yaşadık valla!"

"Bak evladım, sen anneni dinle. Kocanın sana böyle bir hilkat garibesi hediye etmesi iyiye alamet değil."

Annesinin ısrarlı uyarıları yüzünden endişelenmeye başlayan Avidya, bir süre dalıp düşündükten sonra gözlerini korkuyla açarak "Galiba haklısın," dedi ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "Kocam benden bıktı! Şimdi ne yapacağız?"

"Sakin ol, hiç endişelenme. Ben düşündüm taşındım, bir çare..."

"Mahvoldum! Bittim ben! Gençliğimin baharında hayat arkadaşımı kaybettim!"

"Dur kızım, hemen telaşlanma. Benim bir planım..."

"Perişanım! Beş parasız kalmak, sokaklara atılmak üzereyim!"

"Ağlamayı kesersen bulduğum çareyi anlatacağım" diye çıkıştı Ajnana.

Bu sırada Avidya "Saçımı süpürge ettim, karşılığı bu muymuş?" diye dövünerek yerlerde yuvarlanıyordu.

"Derhal bir çocuk doğuracaksın!" diye kestirip attı Ajnana.

Duyduğu son cümlenin etkisiyle, Avidya'nın ağlaması bıçak gibi kesildi. "Çocuk mu? Sen iyiden iyiye üşüttün herhalde!" dedi ve toparlanarak ayağa kalktı. "Hamile kalacak olursam tanrısal fiziğimin ne kadar bozulacağını hayal etmek bile istemiyorum!"

"Kocanın seni boşayıp atmaması için bir çocuk doğurmaktan başka çaren yok! Şimdi beni dinle ve hemen uşaklardan birini çağırıp Coronzon'a telgraf çekeceğimizi haber ver. Ne yazacağını kelimesi kelimesine söylüyorum. Yaz:

'Sevgili kocacığım stop evimin direği stop gözümün bebeği stop artık hasretin dayanılmaz hale geldi stop ailemizi geçindirebilmek için stop ne çok çalıştığını ve nasıl koşturduğunu bildiğimden stop ve son derece anlayışlı bir kadın olduğumdan stop beni görmeye daha sık gelmen için baskı yapmıyorum stop hâlâ balayına çıkamamış olmamızdan ötürü de stop sana zerre kadar kırgın olmadığımı bil stop senin yokluğunda stop yanıbaşımda senden bir parça taşımak arzusuyla stop yanıp tutuştuğumu stop ve içimdeki annelik içgüdüsüne stop artık karşı koyamadığımı stop bilmeni istiyorum stop senin dünyadaki en mükemmel stop baba olacağına dair stop hiç kuşkum yok stop bu kararımı stop uygun bulup bulmadığını stop bana en kısa zamanda bildir stop sana çılgınca âşık olan karın stop Avidya stop'

"Ağzına sağlık anne! Çok güzel dedin."

"Dur bakalım ne cevap gelecek," dedi Ajnana. "Stopları doğru yerlere koydum, değil mi?"

"Gluggluglug..." diyerek geçti Camio.

"Daha telgrafımızı çekeli on dakika oldu, ayol," dedi Ajnana. "Cevap nasıl bu kadar çabuk geldi anlayamadım doğrusu!"

"Benim kalbim dayanmayacak," dedi Avidya. "Sen oku şunu!"

'Sevgili karıcığım en kutsal varlığım yaşam pınarım stop bana bir varis vermek yönündeki bilgece kararını sevinç gözyaşlarıyla karşıladım stop sen bu telgrafı okurken Birleşik Jinekologlar Derneği Onursal Başkanı, Büyük Üstat M. Alcofribas (ki, mikroenjeksiyon bilimi söz konusu olunca hiç kimse onun terliğini bile öpemez) ve ekibi çoktan yola çıkmış olacaklar stop ben işlerimin yoğunluğundan ötürü oraya gelemesem de stop bu küçücük detay bir evladımız olmasını elbette engelleyemeyecektir stop seni ve henüz bir tüpte yolculuk etmekte olan aşk meyvemizi sevgiyle kucaklarım stop balayımızda nereye gitmek istersin stop'

"Senin gibi anne olmaz olsun!" diye bağırdı Avidya.

"Şimdi kızıyorsun, ama sonradan bana çok dua edeceksin!"

"Gluggluglug..." diyerek geçti Camio.

2 Seraphim'in Pek Garip Biçimde Dünyaya Gelişi

'Sevgili karıcığım en kutsal varlığım yaşam pınarım stop,' diye yazmıştı son telgrafında Coronzon ve devam etmişti:

> 'Sen bu telgrafı okurken Birleşik Pedagoglar Derneği Onursal Başkanı Büyük Üstat M. Alcofribas'ın (ki, henüz doğmamış bir çocuğa en uygun dadıyı seçmek bilimi söz konusu olunca hiç kimse onun terliğini bile öpemez) evladımız için seçmiş olduğu dadı çoktan yola çıkmış olacak stop ben işlerimin yoğunluğundan ötürü doğumuna gelemeyecek olsam da stop bu küçücük detayın seni ve aşk meyvemizi canımdan çok sevdiğim gerçeğini asla değiştiremeyeceğini bilmeni isterim stop balayımızda nereye gitmek istersin stop'

"Ben hamile kalalı daha on bir hafta oldu," dedi Avidya. "Bu dadı neden böyle erkenden yola çıkmış, anlayamadım doğrusu!"

"Boşversene, bırak erkenden gelsin," dedi Ajnana. "Nasıl olsa yaptıracak bir iş buluruz."

"İyi günler" dedi, bir anda yanı başlarında beliren kadın. "Ratziel elmas kolyesini yuttuğu için biraz geciktik, ama endişe etmeyin. Hâlâ yirmi yedi dakika vaktimiz var."

"Sen de kimsin, ayol?" diye sordu Avidya. "Ratziel kim? Bize haber verilmeden bahçeye nasıl girdin?"

"Ben oğlunuz Seraphim'in dadısıyım. Adım Mama Nono. Ratziel ise kedimin adı, ama sizler onu göremiyor olabilirsiniz. Kimilerine ilk bakışta görünür, kimilerine yalnızca ışık belli bir açıdan vurduğunda görünür; kimilerineyse hiçbir zaman görünmez."

Mama Nono'nun bu sözleri üzerine Avidya ve Ajnana hayretler içinde birbirlerine baktı. Şaşkınlığını üzerinden ilk atan Ajnana oldu. Mama Nono'ya dönerek, "Çocuğun oğlan olacağını nereden çıkarıyorsunuz?" diye bağırdı. "Ayrıca bu uyduruk ismi kim icat etmiş? 'Seraphim' diye isim mi olurmuş? Torunum demeye bile utanırım doğrusu!"

"Sen hiç merak etme anne," dedi Avidya. "Oğlan olursa adını Astaroth koyacağım."

"Bu kararınızı onaylamam mümkün değil," diyerek itiraz etti Mama Nono. "Seraphim'in adı çok önceden belirlenmiştir ve değiştirilemez."

"Bak hâlâ Seraphim diyor torunuma!" diye haykırdı Ajnana. "Hem, biz seni işe alacak mıyız bakalım?"

Avidya, "Birleşik Pedagoglar Derneği Onursal Başkanı Büyük Üstat M. Alcofribas'ın talimatları doğrultusunda..." diyecek olduysa da Ajnana, "Ben Kofkofribas mofkofribas tanımam!" diye bağırarak onun sözünü kesti.

"Bu kadını işe almazsak Coronzon beni kesin boşar!" dedi Avidya, ağlamaklı bir sesle.

"Acele etmenizi rica edeceğim," dedi Mama Nono. "Yalnızca on dokuz dakikamız kaldı."

"Glugglugglug..." diyerek geçti Camio.

Mama Nono'nun evlatlarına uygun bir dadı olup olmadı-

ğını tespit etmek amacıyla toplantı odasına çekilen Avidya ile Ajnana, kapıyı kapatır kapatmaz hararetle tartışmaya koyuldu.

"Bana soracak olursan..." dedi Ajnana, "Dadı olamayacak kadar genç ve tecrübesiz."

"Üstelik fazlasıyla yaşlı," dedi Avidya. "Gözleri görmüyor, eli ayağı tutmuyor olmasın?"

"Aklı başında olan hangi yaşlı kadın saçlarını kazıtır?" dedi Ajnana. "Kel bir dadı duyulmuş şey değil."

"Bu genç yaşında saçlarının ağarmış olması bence de çok tuhaf," dedi Avidya. "Benim saçlarım böyle bembeyaz olsaydı onları belime kadar uzatmazdım doğrusu!"

"Görünmeyen bir kediyle konuşması iyiye alamet değil," dedi Ajnana.

"Görünmeyen bir kedinin boynuna el kadar elmas kolye takmış olması iyiye alamet değil," dedi Avidya.

"Bunca yıllık ömrümde daha çirkin bir kadına rastlamadım," dedi Ajnana. "İnsan suratına bakamıyor."

"Bu kadar güzel ve çekici olması benim de hoşuma gitmedi," dedi Avidya. "Coronzon bunu uydu bağlantısında görüp beğenirse beni kesin boşar."

"Fazlaca asık suratlı ve asabi," dedi Ajnana.

"Hiç durmadan gülümsemesi benim de sinirlerimi bozdu," dedi Avidya. "Bu kadar neşelenecek ne var, ayol? Bizimle alay ediyor olmasın?"

"Beş sandık dolusu eşyayla gelmiş," dedi Ajnana. "Malikâneye temelli yerleşme hayalleri kuruyor herhalde."

"Yanında hiç eşya getirmemiş olması benim de gözümden kaçmadı," dedi Avidya. "Yıllarca üzerindeki o eprimiş kırmızı elbiseyle mi gezecek? Belki de avansını cebe atıp sıvışmak niyetindedir."

"Bir iş görüşmesine gelirken bu kadar da süslenilmez doğrusu," dedi Ajnana. "O ne biçim etek öyle? Rengârenk, gökkuşağı gibi."

"Benim gözüm bu kadını zerre kadar tutmadı," dedi Avidya. "Ama Coronzon'un beni boşamasından korkuyorum."

"Bana soracak olursan şu Hophopribas'a bir telgraf çekelim," dedi Ajnana. "Derhal bize bundan daha normal bir dadı bulup yollasın."

"Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın," dedi bir anda toplantı odasının ortasında beliren Mama Nono. "Ama acele etmenizi rica etmek zorundayım. Doğuma yalnızca altı dakika kaldı."

Avidya, "Ne doğumu ayol; ben daha topu topu on bir haftalık hamileyim..." diyecek olduysa da, hızlıca karşısına geçip gözlerini onun gözbebeklerine kilitleyen Mama Nono son derece yumuşak bir ses tonuyla sakin olmasını ve tüm söylediklerini yapmasını telkin etmeye başladı.

Ajnana, "Bu kadın sana niye böyle dik dik bakıyor ayol, deli mi ne?" diye söylenirken Avidya çoktan Mama Nono'nun elinden tutmuş, bahçeye çıkmış ve çimlere uzanmıştı bile.

"Annen olarak seni uyarıyorum!" diye seslenerek peşlerinden koştu Ajnana. "Sakın o üşütüğün dediklerini yapmaya kalkışma!"

"Glugglugglug..." diyerek geçti Camio.

Mama Nono, "Şimdi, gözlerini kapat ve derin derin nefes al," diye fısıldadı, dudaklarında ilahi bir tebessümle adeta uyuklamakta olan Avidya'ya. "Bütün düşünceni sonsuzluk üzerinde yoğunlaştır. En ufak bir acı bile hissetmeyeceksin; her şey bir çırpıda olup bitecek."

"Yetişin!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Ajnana. "Kızıma kara büyü yapıyorlar!"

"Sakin olmazsanız meditasyondan çıkararak kızınıza zarar vereceksiniz," diye uyardı Mama Nono.

"Kurtarın!" diye haykırdı Ajnana, gözyaşları içinde. "Dadı kılığına girmiş cadıların eline düştük!"

O ana değin Avidya'nın yanında diz çökmüş oturmakta olan Mama Nono, birdenbire ayağa kalkarak ağlama ve sızlanmaları bitmek bilmeyen Ajnana'ya doğru bir uzun, bir de kısa adım attıktan sonra gözlerini çılgınca feryat etmekte olan kadının gözbebeklerine kilitledi ve yüksek sesle yedi defa, "Shem ha-Mephoresh!" dedi.

"Evimizi ecinniler bastı!" diye dövündü Ajnana. "İfritlerin elinde oyuncak olduk!"

Aslında dövünemiyor, yalnızca dövünmekte olduğunu zannediyordu çünkü Mama Nono'nun biraz evvel söylediği sözlerin hemen ardından bütün vücudu taş kesilmişti.

Ajnana'yı susturduktan sonra Avidya'nın yanına dönüp talimatlar vermeye devam eden Mama Nono, "Burun deliklerinin kaşındığını hissediyorsun," dedi. "Kaşıntı gittikçe artıyor, dayanılmaz hale geliyor. Hapşırma ihtiyacı hissediyorsun. Ben üçe kadar sayınca öyle kuvvetli hapşıracaksın ki, hapşırığının şiddeti bebeği kolayca dışarı atacak."

"Annen olarak seni uyarıyorum!" diye bağırdı Ajnana. "Sakın bu iblisin dediklerini yapmaya kalkışma!"

Aslında bağıramıyor, yalnızca bağırmakta olduğunu zannediyordu, çünkü Mama Nono'nun biraz evvel söylediği sözlerin hemen ardından bütün vücudu taş kesilmişti.

"Bir..." dedi Mama Nono.

"Annen olarak seni uyarıyorum!" diye yalvardı Ajnana. "Sakın hapşırmaya kalkışma!"

Aslında yalvaramıyor, yalnızca yalvarmakta olduğunu zannediyordu, çünkü Mama Nono'nun biraz evvel söylediği sözlerin hemen ardından bütün vücudu taş kesilmişti.

"İki..." dedi Mama Nono.

"Annen olarak seni uyarıyorum!" diye gözyaşı döktü Ajnana. "Sakın böyle zamansız doğum yapmaya kalkışma! Parmak çocuk doğuracaksın, kocan seni boşayacak"

Aslında gözyaşı dökemiyor, yalnızca gözyaşı dökmekte olduğunu zannediyordu, çünkü Mama Nono'nun biraz evvel söylediği sözlerin hemen ardından bütün vücudu taş kesilmişti.

"Üç..."

Mama Nono'nun sayımı bittiği anda doğan Seraphim, zümrüt yeşili gözlerini dünyaya gülücükler saçarak açtı. Henüz on bir haftalıkken doğmuş olmasına rağmen, en az dokuz aylık bir bebek kadar kilolu ve sağlıklıydı. Uzun siyah saçları sımsıkı arkaya çekilerek düzgünce örülmüştü.

Mama Nono bebeği hemen şefkatle kucakladı ve boynundaki uzun kırmızı şalı çıkarıp onun minik bedenine sardı. "Hoş geldin, Seraphim," diye fısıldadı kulağına. "Seni çok özlemiştim doğrusu."

Mama Nono'nun bu sözleri üzerine Seraphim'in doğumunu izlemek için bahçeye toplanmış olan hüthüt kuşları sevinç içinde kanat çırptı ve havalanarak gözden kayboldu.

Yaşadıkları akıl ermez olayların etkisiyle bitkin düşmüş olan Ajnana, "Annen olarak seni uyarmıştım!" diye inledi. "Beni dinleseydin, bu yecüç mecüçü doğurmazdın!"

Artık inlediğini zannetmiyor, gerçekten inleyebiliyordu.

"Aman anne!" diyerek uzandığı yerden doğruldu Avidya. "Sen de amma büyütüyorsun! Ben bu durumdan gayet memnunum doğrusu. Hem tanrısal fiziğim daha fazla bozulmadan, hem de hiç acı çekmeden bir çırpıda doğuruverdim"

"Durumundan memnunmuş!" diye söylendi Ajnana. "Bebek değil iblis yavrusu doğurduğunun farkında değilsin herhalde."

"Neresi iblis yavrusuna benziyor anlamadım. Gördüğüm kadarıyla eli yüzü düzgün, parmakları da beşer tane. Bundan iyisi can sağlığı."

"Anasının karnından saçları düzgünce örülü çıkan bebek görülmüş şey değil!"

"Coronzon duyarsa beni boşar mı dersin?" diye sordu, annesinin sözleri üzerine endişeye kapılmaya başlayan Avidya.

"Boşamakla kalırsa öp de başına koy!" dedi bağırarak Ajnana. "Anasının karnından on bir haftalıkken fırlayan bebek duyulmuş şey değil!"

Bu sırada yanlarına yaklaşan bir uşak, bahçıvanın karısının da hanımefendileriyle aynı anda doğum yapmış olduğunu ancak bebeğin fiziksel özelliklerinin biraz acayip olduğunu üzüntüyle bildirdi.

"Nasıl acayip ayol?" diye sordu Ajnana. "Doğru düzgün anlatsana şunu, be adam!"

"Efendim, oğlanın yüzü sanki ortadan bir çizgiyle ikiye bölünmüş gibi," dedi uşak üzüntüyle. "Yarısı beyaz tenli, diğer yarısı ise maalesef kıpkızıl ve çilli."

"Aaa, bunun neresi acayip ayol?" dedi Ajnana. "Ona melez denir."

"Öyle melez mi olurmuş!" diye bağırdı artık sinirleri tamamen bozulmuş, sabrı taşmış olan Ajnana. "Sen adamın anlattıklarını dinlemedin herhalde! İki yüzlü bir şey tarif ediyor. Şimdi aklımı oynatacağım, ayol! Biz bu evi yatırların üzerine mi diktik? Altımızda kızılderili mezarları mı var?"

"Aslına bakarsan, biraz düşününce olup bitenleri ben de yadırgamaya başladım," dedi Avidya kaygılı bir sesle. "Biz en iyisi bunları kimseye anlatmayalım. Ben bir süre daha karnıma yastık koyar gezerim. Bebeği de bir yerlere saklarız, altı ay sonra ortaya çıkarıp yeni doğurmuşum gibi yaparız."

"Sonunda kafan çalışmaya başladı. Saklayacağız tabii, başka ne yapacaktık? Gazetelere Coronzon'un karısı yecüç mecüç, bahçıvanı da tiyatro sembolü kılıklı bir bebek peydahladı diye ilan verecek halimiz yok ya!"

"Asla! Öyle bir şey yapacak olursak Coronzon beni kesin boşar!"

"Bu felaketleri başımıza dadı diye yolladıkları o uğursuz büyücü getirdi! Hemen şu Toptopribas'a bir telgraf çekelim ki, torunum demeye bile utandığım yaratık için yeni bir dadı bulup göndersin."

"Dadı bulmanın son derece zahmetli bir iş olduğunu unutuyorsun," dedi Avidya. "Yeni dadı gelene kadar bebeğe kim bakacak? Geçirmiş olduğum uzun ve yorucu hamilelik dönemi moralimi bozdu. Kimse kusura bakmasın, ama kendime vakit ayırmam gereken şu günlerde alt değiştirip, mama yedirmekle uğraşamam. Bu görevleri anneannesi olarak sen üstleneceksen, Mama Nono' yu seve seve gönderirim."

"Torunum demeye bile utandığım o ecinniye elimi sürmem!" diye bağırdı Ajnana.

"Seraphim'e benim bakacağım konusunda anlaşmış olduğumuza göre..." dedi bir anda aralarında beliren Mama Nono, "Onunla ilgili her konuda yalnızca benim söz sahibi olacağımı da kabul ettiğinizi zannediyorum."

"Bana göre hava hoş," diyerek omuz silken Avidya, "Zaten doğurarak üzerime düşeni fazlasıyla yaptım," dedi ve bebeğe son bir defa bakıp, umursamazca sırtını dönerek eve doğru yürüdü.

Annesi uzaklaşırken Seraphim neşe içinde ellerini çırpıyor, Ratziel'e ve Camio'ya öpücükler yolluyordu.

Bebeğin tuhaf hareketlerini endişeyle izleyen Ajnana, "Anasının karnından öpücükler yollayarak çıkan bebek görülmüş şey değil," diye söylendi.

"Hadi, bir öpücük de anneannene yolla bakalım Seraphim," dedi Mama Nono.

"Öpücük möpücük istemem!" diye itiraz etti Ajnana. "Torunum demeye bile utanıyorum doğrusu! İyisi mi biz bunu kundaklayıp çöpe atalım."

"Hepimiz çöplükteyiz, ama bazılarımız yıldızlara bakıyor; Oscar Wilde," diyerek geçti Camio.

3 Madam Bobogel ve Bobogelizm

Avidya ve Ajnana'nın gurusu Madam Bobogel, elli yaşlarında, tombul kırmızı yanakları, tombul kırmızı çenesi ve tombul kırmızı elleri olan bir madamdı. Madam Bobogel saymakla bitmez meziyetleri olan bir madam olsa da, bu meziyetlerinin arasında en önemlisinin alçakgönüllülüğü olduğunu her fırsatta dile getirirdi. Günlerinin büyük bir bölümünü meditasyon yaparak, şifa dağıtarak, pozitif düşünceler saçarak ve kendi geliştirmiş olduğu çok özel yöntemler sayesinde Tanrı'yla her madama nasip olamayacak kadar özel ilişkiler kurarak geçirdiği için, kendine bir eş bulmaya doğal olarak vakit ayıramamıştı.

Aslına bakarsanız, madamın bekâr olmaktan ötürü rahatsızlık duyduğu falan yoktu. Hayatı boyunca bir defa bile flört etmemekten de hiç şikâyetçi değildi. Zaten bu dünyada onun gelişmiş ruhunun yüksek frekansına ayak uydurabilecek bir erkek bulunduğundan dahi şüpheliydi Madam Bobogel. Ne de olsa erkekler eşlerinin kendilerinden daha yüksek mertebelerde olmalarına katlanamaz, eninde sonunda huzursuz olup ilişkiyi bitirirlerdi. İşte Madam Bobogel de öyle yüksek mertebelerde bir madamdı. Onun ruhsal karizmasıyla her erkek baş edemezdi. Ayrıca madamın fevkalade önemli ve fevkalade kozmik bir misyonu vardı. Yıllarca bu misyonu gerçekleştirebilmek için çalışmış, gece gündüz demeden ruhunun var gücüyle çabalamıştı.

Madam Bobogel'in kozmik misyonu dört ana başlık altında özetlenebilirdi:

1- Tanrı'nın insanoğlunu ne zaman, nasıl ve ne maksatla yarattığı sorularını kesin ve net olarak cevaplamak.

(Madam bu soruların cevaplarını bulabilmek uğruna ömrünü vermiş, ama sonunda en doğru, çok doğru ve tek doğru olan yanıtı bulmayı başarmıştı. Bundan böyle saçma sapan yeni teoriler ortaya atmanın, fantastik fikirler üretmenin hiç lüzumu yoktu.)

2- Bu cevapları herkesin anladığından ve sorgusuz sualsiz kabul ettiğinden emin olana kadar yılmadan tekrarlamak.

3- Henüz Madam Bobogel'inki kadar tekâmül edememiş olan ruhları bile kucaklayan bir öğreti oluşturmak ve bu düşük frekanslı talihsiz ruhları Madam Bobogel'in kozmik bilgeliğinin ışığında eğiterek aydınlığa kavuşturmak.

(Madam Bobogel tarafından herkesin aydınlanabilmesi için hiçbir zahmetten kaçınılmadan oluşturulan bu öğreti, 'Bobogelizm' olarak adlandırılmaktadır.)

4- Dünya üzerinde Bobogelizm'i doğru ve eksiksiz olarak anlatma yetisine ve yetkisine sahip olan tek kişinin Madam Bobogel olduğunu ve onun yüce ruhunun sayısız kozmik âlemlere karışmak suretiyle Sonsuz Işık ile bir olma durumuna geçmesi söz konusu olursa, Bobogelizm öğretisinin de tarihin karanlık ve tozlu sayfalarına karışarak, yeryüzünde amaçsızca gezinen fani bedenlerin belleklerinden silineceğini insanoğluna bildirmek.

Madam Bobogel, kutsal 'Bobogelizm Öğretisi'ni oluşturup tanıtana kadar hiç kuşkusuz çok büyük zahmetler çekmiş-

ti. Öğretinin tohumlarını atmaya başladığı yıllarda maddi durumu şimdilerdeki kadar iyi olmadığı için el ilanları bastırmak veya çeşitli mecralarda reklamlar yayınlatmak gibi imkânları maalesef bulamamıştı. Sonsuz Işık'a şükürler olsun ki, artık o kötü günler geride kalmıştı ve müritlerinin yaptığı cömert bağışlar sayesinde altı yüz altmış altı adet villa satın alabilmiş, şu fani dünyada başını sokacak bir deliğe kavuşabilmişti.

Madam Bobogel'in aydınlanmaya giden yolculuğu da oldukça eğitici ve öğreticiydi doğrusu. Gerçeği aramak üzere kendi ruhunun derinliklerine dalarak çıkmış olduğu o cesur manevi macera boyunca onun saflığından ve temizliğinden istifade etmeye çalışan nice şarlatanlarla karşılaşmıştı! Neyse ki, Sonsuz Işık onu büyük hatalar yapmaktan her zaman korumuş ve spritüel lider olarak geçinen bir takım düzenbazların elinde oyuncak olmasına asla fırsat tanımamıştı. Yine de, Madam Bobogel'e göre gençlik yıllarında yaptığı en büyük hata, Maharishi Alcofribas adlı buram buram çürümüş balık kokan maskaranın (ki ezoterik ve batıni doktrinler söz konusu olunca hiç kimse onun terliğini bile öpemez) öğretilerini takip etmek olmuştu. Bu sözde profesörün öğrencilerinin sorularını cevapladığı bir konferansa katılmış, son derece temiz duygularla şu iyi niyetli ve masum soruyu yöneltmişti:

"Saygıdeğer Maharishi Alcofribas, bir takım maddi ve manevi problemlerimin üstesinden gelebilmek amacıyla acilen aydınlanmak mecburiyetindeyim. En kestirme yoldan aydınlanabilmem için ne yapmamı önerirsiniz?"

Maharishi'nin bu soruya vermiş olduğu rezil yanıt, onun ne uydurukçu bir yogi olduğunu gün gibi ortaya çıkarmıştı:

"Sevgili Madam, en kestirme yoldan aydınlanabilmeniz için günde üç defa (sabahları aç karnına, öğlen yemeklerinden yarım saat önce ve beş çayından hemen sonra olmak üzere) on yedişer dakikalık süreler boyunca amuda kalkarak, bir za-

manlar bana kendi gurum tarafından öğretilmiş olan bilgelik dolu sözleri yüksek sesle tekrar etmeniz yeterli olacaktır: Doğru olarak kabul edilen herşeyin bir bölümü doğru, bir bölümü yanlış, bir bölümü de anlamsızdır. Ayrıca, tüm doğruların bir bölümü doğru ve yanlış, bir bölümü doğru ve anlamsız, bir bölümü yanlış ve anlamsız, bir bölümü ise hem doğru, hem yanlış hem de anlamsızdır. Önermiş olduğum egzersizi hiç aksatmadan yapmayı başarırsanız, önümüzdeki Çarşamba'ya kadar aydınlanmış olacağınızı tahmin ediyorum."

Madam Bobogel, Maharishi Alcofribas'ın talimatlarını harfiyen yerine getirmiş olmasına rağmen aydınlanma yolunda hiçbir ilerleme kaydetmemekte olduğunu farkettiğinde, yeryüzünde kendisinden daha özel ve seçilmiş bir ruh olmadığına kesin kanaat getirdi; bu kozmik gerçeği idrak ettikten birkaç dakika sonra da mutlu sona ulaştı. Aydınlanma anında saçmış olduğu kozmik ışığın karanlık bir gecede yetmiş iki kişinin rahatlıkla kitap okumasına yetecek kadar kuvvetli olduğu rivayet edilir.

Madam Bobogel bu olaydan kısa bir süre sonra kendi yaşamış olduğu büyük travmanın başkalarının da başına gelmesini önlemek amacıyla bir kitap yazmaya karar verdi. *Amuda Kalkarak Asla* başlığı altında yayınladığı eserinin tüm dünyada üç buçuk adet satmasıysa Madam Bobogel'in cesaretini kesinlikle kırmamıştır. (Kitabı satın alan üç buçuk kişi önem sırası gözetilmeden şöyle listelenebilir: Madam Bobogel'in kendisi, Madam Bobogel'in kendisi, Madam Bobogel'in kendisi ve kitaba bir göz atmak amacıyla karıştırırken buruşturduğu için satın almak zorunda kalan bir okur. Ancak, o pazarlık ederek kitabın satış fiyatının yarısını ödemiştir.)

Şimdilerde kozmik misyonuna tam olarak vakıf olan Madam Bobogel, spritüel liderliğinin en verimli çağındaydı ve ruhlar âlemi konusunda bütün kozmosu aydınlatmaya yetecek kadar engin bilgilere sahipti.

Madam Bobogel müritleri arasında Avidya ve Ajnana'yı apayrı bir yere koyar, onlarla olan ilişkisine büyük önem verirdi. Bobogelizm'in mürit sayısının on binlerle ifade edilecek kadar çoğaldığı şu son zamanlarda bile, her ayın üçüncü Çarşamba günü sadık yardımcısı Tamas'ı da yanına alarak onları ziyarete gelir ve ruhsal gelişimleriyle bizzat ilgilenirdi.

"Pek muhterem hanımefendiler!" diyerek söze girdi Yüce Madam. "Adeta cennetten bir köşe olan bu güzelim bahçenizde bendeniz aydınlanmış kulunuzu ağırlama şerefine bir kez daha nail olabilmeniz sizler kadar beni de memnun etti. Bu vesileyle pek sevimli evladınız Seraphim'i de görebilmiş olmaktan ötürü apayrı bir mutluluk duyduğumu ifade etmek isterim. Bulunduğum ruhsal mertebeden ötürü hepinizin manevi annesi sayılsam da, çocuklara çok özel bir aşkla bağlı olduğum tüm müritlerim tarafından bilinen bir gerçektir. Takdir edersiniz ki, çocuklar birer melek, çocuklar birer çiçek, çocuklar iyi olan her şeydir. Onlar öylesine masum, öylesine ulvi varlıklardır ki, hiçbir kötülüğü bilmezler; kötü olan hiçbir şey de onların yanına dahi yaklaşamaz. Seraphim! Manevi annenin kucağına gelsene evladım. Gel de yanağına kutsal bir öpücük kondurmama izin ver!"

Bu sözlerle birlikte çimlerin üstünde 'uçan karga' (eka pada galavasana) pozisyonunda durmakta olan Seraphim'i ani bir hareketle havaya kaldırıp tombul dizlerine oturtuverdi. Derin bir meditasyonun içindeyken birdenbire kendini bu tuhaf madamın devasa kucağında bulan Seraphim de kulakları sağır edebilecek kadar şiddetli çığlıklar atarak bağırmaya başladı. Madam Bobogel onu susturmaya uğraştıkça haykırışları daha da artan Seraphim, en sonunda kendini hızla madamın kucağından aşağı attı. Poposunun üstüne yumuşak düşüş yaptıktan sonra bir an duraksayıp etrafını şaşkın bakışlarla süzdüyse de, nihai kararını bağırmayı sürdürmekten yana kullandı.

"Bu çocuğun ruhunu iblisler, cinler ve ifritler ele geçirmiş!" dedi Madam Bobogel. "Bakınız, bendeki kozmik enerjiyi hissedince şeytanlar nasıl da haince saldırdı! Bugün buraya gelmemiş olsaydım kim bilir çocuğun başına ne felaketler açacaklardı. Sonsuz Işık'a dua edelim ki, benim manevi gücüm tüm bu uğursuz varlıkları kovalamaya yeterli gelsin! Tamas, bu canavarı derhal buradan uzaklaştır. Götürürken de gözleriyle kulaklarını ellerinle kapat ki, şeytanlar bizi görüp konuşmalarımızı dinleyemesin!"

Tamas, Yüce Madam'dan aldığı emri yerine getirmek üzere harekete geçtiği anda bahçenin ortasında beliren Mama Nono, akıl almaz bir süratle Seraphim'i kucakladı; sevgili dadısına kavuşmuş olmanın verdiği mutlulukla gülücükler saçıp, sağa sola öpücükler yollamaya başlayan çocukla beraber gözden kayboldu.

Madam Bobogel'in rahatsızlığı aslında Seraphim'in içine giren cinlerden ve ifritlerden ziyade, Mama Nono' nun varlığından kaynaklanıyordu. Yüce Madam bu son derece küstah, kibirli, ruhsal gelişimden zerre kadar nasibini almamış ve buram buram çürümüş balık kokan kadının Seraphim'i kendi bildiği gibi yetiştirmesine nasıl müsaade edildiğine bir türlü akıl sır erdiremiyor, bu konuda müritlerine söz dinletememenin öfkesiyle yanıp tutuşuyordu.

"Sizden nasıl özür dileyeceğimizi bilemiyorum, Yüce Madam," dedi Avidya. "Bu çocuğun kime çektiğini anlayamıyorum doğrusu. Sonsuz Işık şahidim olsun ki, bizim sülalemizde, soyumuzda sopumuzda bundan evvel içine iblis giren bir bebek olmamıştır."

"Torunum demeye bile utanıyorum doğrusu," diye söylendi Ajnana. "İçine inlerin cinlerin gireceği on bir haftalıkken doğmasından belliydi zaten."

"Yüce Madam, size bu talihsiz olaydan ötürü bizleri ermiş yüzünüze hasret bırakmayacağınıza dair söz vererek yüreğimizi ferahlatmanız için yalvarıyoruz," dedi Avidya.

"Seraphim'i benden mümkün olduğu kadar uzak tuttuğunuz sürece elbette ziyaretinize gelmeye devam ederim," diye cevap verdi Madam Bobogel. Müritlerinin yakarışlardan ötürü ne kadar memnun olduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Böylece bir taşla iki kuş vuracak, hem o tuhaf çocuğun, hem de iğrenç dadısının nursuz suratlarını görmekten kurtulmuş olacaktı.

"Torunum demeye bile utanıyorum doğrusu," diye tekrarladı Ajnana. "İçine inlerin cinlerin gireceği saçları düzgünce örgülü doğmasından belliydi zaten."

"Neyse," dedi Madam Bobogel. "Artık asıl meselemize gelsek iyi olacak! Efendim, sizler gibi soylu, bilgili, kültürlü, zarif, kibar, alçakgönüllü ve yardımsever hanımefendilerin, mütevazı derneğimize destek olması bizleri fevkalade mutlu ediyor. Bizler, sizlerin yardımları sayesinde ayakta duruyoruz. Bu nedenle, siz sevgili Avidya ve Ajnana hanımefendilerin, Reenkarne Olmuş Soylulara Yardım Derneği'nin onursal başkanlığı unvanını kabul etmenizi rica etmeye geldim. Takdir edersiniz ki, bu şerefli unvan sizlere maddi yönden bazı ekstra yükümlülükler getirecektir, ama böyle dünyevi detayları konuşarak kendimizi yormamızın ve değerli vakitlerimizi boşa harcamamızın hiç lüzumu yok...

Derneğimize bugüne kadar yapmış olduğunuz ve ileride yapacağınız bağışların asla boşa gitmeyeceğini ve geçmişte mutlaka karşılık bulacağını bir kez daha belirtmek isterim. Bildiğiniz gibi, şahsen benim tarafımdan maneviyat dünyamıza kazandırılan deenkarnasyon kavramı, geçmişte de yeniden doğabileceğimizi apaçık ortaya koymuştur...

Örneğin İmparator Napolyon Majesteleri (ki kendileri bu hayatlarında bir muhasebe firmasında fotokopici olarak çalışmaktadırlar) şayet bin sekiz yüz yıllarında Fransa'da deenkarne olacak olursanız, her ikinize de birer krallık vereceklerini belirttiler ve ona bağışlamış bulunduğunuz yat ile kat için teşekkürlerini ilettiler."

"Ekselansları her zamanki gibi çok nazik ve düşünceliler," dedi Ajnana. "Kendileri her şeyin en iyisine layıklar. Bizler onun sadık hizmetkârlarıyız. Sizin de bildiğiniz gibi, ben ve kızım Avidya maddiyata zırnık kadar değer vermeyiz. Majesteleri bize geçmişte birer krallık değil de söz gelimi birer küçük dükalık vaat etmiş olsaydı bile, bizler kendisine destek olmayı sürdürürdük. Neticede önemli olan tek şey sevgi, şefkat, ruhların tekâmülü ve bizler gibi belli mertebelere ulaşmış, belli sırları çözmüş kişilerin bu güzel diyalogu devam ettirebilmesidir.

Yaşadığımız olayların hiçbiri tesadüf değil tabii. Sonsuz Işık bizlerin buluşmasını istediği için buluştuk ve birbirimizi görür görmez aramızda çok kıymetli bir pozitif enerji alışverişi, ruhaniyetle yüklü bir elektrik akımı oluştu. Sizin gibi gerçekten aydınlanmış, kozmosun sırlarına vakıf olmuş bir rehberimiz olduğu için gerçekten de çok şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Lütfen yanlış anlamayın ama ortalıkta bilgeyim diye geçinen öyle çok soytarı var ki!"

"Yalnızca alıkların ciddiye alındığı bir çağda doğmuş olduğumun farkındayım ve yanlış anlaşılmamaktan korkuyorum; Oscar Wilde," diyerek geçti Camio.

4 Mama Nono'nun Seraphim'i Nasıl Büyüttüğü

Seraphim doğduğunda diğer bebeklerden ne kadar farklıysa, çocukluğunu yaşayış şekli de yaşıtlarından en az o kadar farklı oldu. Seraphim'in diğer çocuklardan değişik olmasını sağlayan özelliklerin büyük bir bölümü, Mama Nono'nun ona verdiği koşulsuz sevginin coşkusundan ve uyguladığı sıradışı eğitim yöntemlerinden kaynaklanıyordu. Dadısı Seraphim'e her şeyden önce hayatı kutlamayı, şarkıyı ve dansı öğretti. Hayatın, hakkında konuşulup üzerinde düşünülerek değil, her an yaşamın içine katılıp onun bir parçası olarak anlaşılabileceğini gösterdi ve yaşamın ona kollarını açmasını beklemek yerine kendisinin yaşamı kucaklaması gerektiğini anlamasını sağladı. Böylelikle çocuk çok küçük yaşta dingin, şefkatli, sevgi dolu ve neşeli bir yapıya kavuştu.

Mama Nono, günlerinin büyük bir bölümünü doğayla iç içe geçiren Seraphim'in dışarıda oynamasına, dans etmesine, ağaçlara tırmanmasına yağmur yağdığında bile izin verdi. Üşütüp hasta olduğu zamanlarda daha fazla ilgi hak ettiğini zannedip, hastalıkları ödüllendirilmek için kullanmasın diye ona her zamankinden bir parça daha az ilgi gösterdi. Bu sayede Seraphim fiziksel olarak da çok sağlıklı yetişti ve çocukluğunu neredeyse hiç hastalanmadan geçirdi.

Dadısı çocuğun ona ihtiyacı olduğunu hissettiği her anda yanında bulunmayı da, mahremiyete ihtiyacı olduğu zaman-

larda yolundan çekilmeyi de ihmal etmedi. Böylelikle Seraphim kendi bireyselliğini müdahale edilmeden geliştirebildi ve dünyayı keşfetme özgürlüğüne kavuştu. Mama Nono ona yaşam enerjisine güvenmeyi, dünyadan korkmamayı öğreterek onu korkusuz kıldı ve bilinmeyenin, meçhulün içine gitmesine izin verdi.

Seraphim oyunların kazanma veya kaybetme kaygısı olmadan, yalnızca oyun oynamanın zevkine varmak için oynandığını kavradığı zaman Mama Nono, ona sessizce oturup gerçeğin kendisini göstermesini beklemenin diğer adı olan meditasyon oyununu öğretti. Yavaş yavaş bu oyunu özümseyen Seraphim, sabahları güneşin doğuşunun güzelliğini izleyebilmek için şafak sökerken uyanmayı, güne yoga ve meditasyon yaparak başlamayı o kadar çok sevdi ki, kısa sürede bunları kendi arzusuyla devam ettirdiği günlük alışkanlıkları haline getirdi. Önce bedenini sakinleştirmeyi ve nefesini kontrol etmeyi, daha sonra duygularını sessizleştirerek zihninin derinliklerini nasıl araştırabileceğini ve tüm diğer düşünceleri bastırarak tek bir düşünce üzerinde nasıl yoğunlaşabileceğini öğrendi.

Mama Nono çocuğa hakikat arayışıyla ilgili büyük bir özlem aşıladı, ama ona hakikate ilişkin bir ideoloji vermemeye daima özen gösterdi. Ona bu konuda öğütler vermek yerine gerçeğe ulaşmak için nasıl arayışa girebileceğini, daima dış görünüşlerin yanı sıra içsel olanı da görmeye çalışması gerektiğini ve dünyayı tam olarak farkedip, farkındalığının tadını çıkarmayı öğretti.

Bir gece yarısı Mama Nono'nun odasının kapısında beliren Seraphim, "Bu gece senin yanında uyuyabilir miyim?" diye sordu usulca. "Tek başıma yatmaya korkuyorum."

"Gel bakalım," dedi Mama Nono, kenara çekilip oğlana yer açarak. "Kâbus mu gördün?"

"Yatmadan önce Ratziel bana bir masal kitabı okudu; içinde çok kötü kalpli bir ejderha vardı," diyen Seraphim, yatağa girip yorganı başına kadar çekti.

"Demek, ejderhalardan korkuyorsun!"

"Evet, özellikle mor olanlarından."

"Peki, mor bir ejderhayla karşılaşacak olursan ne yaparsın?"

"Hemen koşarak kaçar, onun beni bulamayacağı bir yere saklanırım. Hem de o kadar hızlı kaçarım ki, ejderhanın kanatları olsa bile beni yakalayamaz."

Son cümleyi söylerken minik başını dadısının omzuna yaslayıp uyuyakaldı Seraphim.

Sabahın erken saatlerinde çocuk uyanmadan evvel Camio'yu baştan aşağı mora boyayan Mama Nono ile Ratziel, tüylerinin üzerine pul gibi parlayan bir şeyler de yapıştırarak zavallı kuşu ellerinden geldiği kadar ejderhaya benzetmeye çalıştı ve Seraphim'i görür görmez bütün hızıyla onun üzerine doğru koşmasını tembihleyerek bir ağacın arkasına saklanıp beklemeye koyuldu.

"Mama Nono, ben uyandım!" diye seslenerek bahçede şaşkınlık içinde dadısını arayan Seraphim, "Ratziel, Camio neredesiniz? Herkes nereye gitti?" derken birdenbire karşısında kendisine dik dik bakan mor bir ejderha görünce korkudan olduğu yerde donakaldı.

Ejderha kendisine doğru koşmaya başladığında kaçıp canını kurtarması gerektiğini düşünüyordu, ama öyle büyük bir dehşete kapılmıştı ki, kolunu bile kıpırdatamadı. Ejderha ona ulaşıp üzerine atlarken de ağlamaktan başka hiç bir şey ya-

pamayan Seraphim, düştüğü yerde gözlerini sıkıca yummuş halde ejderhanın onu yemesini beklerken birdenbire gıdıklanmaya başladı. Bütün cesaretini toplayıp gözlerini hafifçe araladığında üstüne atlayan mor yaratığın sevgili arkadaşı Camio olduğunu görerek rahat bir nefes aldı. Mama Nono'nun ricasını geri çeviremeyerek onu korkutmayı kabul etmek zorunda kalan tavus kuşu, çocuğun haline üzüldüğü için onu kuyruğuyla okşayıp, gıdıklayarak güldürmeye çalışıyordu.

"Gördüğüm kadarıyla korktuğun şey başına geldi!" diyerek onlara yaklaştı Mama Nono. "Ama koşarak kaçamadın..."

"Kaçamadım, çünkü korkudan donakaldım," diyerek düştüğü yerden doğruldu Seraphim.

"Demek ki senin asıl düşmanın ejderhalar değil, korkunun kendisiymiş," dedi Mama Nono. "Seni kendini kurtarmaktan alıkoyan tek şey içine düştüğün panikti."

"Artık bana dünyadaki en büyük ejderha saldırsa bile korkmam," dedi Seraphim, Camio'ya sarılarak. "Hatta hayatta en sevdiğim hayvanın ejderha olduğunu bile söyleyebilirim. Özellikle mor olanlar..."

"Ratziel'in elmas kolyesini bahçıvanın oğlu Perdurabo'ya hediye ettim, Mama Nono," dedi Seraphim keyifle gülümseyerek. "İyi yapmış mıyım?"

"Peki, bunu neden yaptın?" diye sordu Mama Nono.

"Perdurabo bir bisikleti olmasını çok istiyormuş, ama babasının yeteri kadar parası yokmuş. Bu yüzden kolyeyi ona verdim ve isterlerse satabileceklerini söyledim."

Seraphim'i kucağına alıp, "Yaptığın şeyin neden yanlış olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu Mama Nono.

Dadısının kucağında uslu uslu oturan Seraphim, 'evet' anlamında başını salladı ve onun sözlerini büyük bir dikkatle dinlemeye başladı.

"Öncelikle, sana ait olmayan bir şeyi vermiş olduğun için yanlış," dedi Mama Nono.

"Ama Ratziel kolyesini almama izin verdi!" diye itiraz etti Seraphim.

"Ratziel kendisinden istenilen her şeyi vermek zorunda olan bir varlıktır, ama bu ondan bir şey istemenin her zaman doğru olduğu anlamına gelmez. İkinci olarak, yaptığın iyilikten ötürü fazlasıyla memnun olduğun ve bu cömertliğin için tebrik edilmeyi beklediğin belli oluyor. Gerçek yardım, ödül beklentisi olmadan yapılır ve gerçekten vermeyi bilen kişi bunu öyle büyük bir gizlilik içinde yapar ki, yaptığı iyilikleri başkalarına anlatmaktansa cimri olarak tanınmayı bile tercih eder."

Seraphim'i öperek kucağından indirdi Mama Nono. "Son olarak, bu yardımı yapmakla bahçıvanın sana karşı öyle büyük bir minnet duymasını sağladın ki, bu duygu ona zarar verecek ve ruhsal gelişimini engelleyecek boyutlara kadar ulaşabilir. İşte bu yüzden şimdi gidip kolyeyi geri istemen ve onu gerçek sahibi olan Ratziel'e iade etmen gerekiyor."

"Başkalarının eline geçeceğinden korkmasak hiç tereddüt etmeden çöpe atabileceğimiz birçok şey vardır; Oscar Wilde," diyerek geçti Camio.

"Perdurabo beni ısırdı!" diye avazı çıktığı kadar bağırarak, Mama Nono'nun yanına koştu Seraphim. "Ratziel'in kolyesini geri aldığım için kolumu ısırdı! Ondan nefret ediyorum!"

"Nefret kendisinden başka her şeyi öldürür; Oscar Wilde," dedi Camio.

Seraphim'in kolunun kanlar içinde kaldığını gören Mama Nono hiç telaşlanmadan, "Önce derin bir nefes al ve sakinleşmeye çalış," dedi.

Bu sözleri öyle kısık bir sesle söylemişti ki, Seraphim onu duyabilmek için çığlık atmayı kesmek zorunda kalmıştı.

"Bak," dedi Mama Nono, elini Seraphim'in kanında gezdirdikten sonra. "Bu senin kanın. Seni sağlıklı kılan ve sana hayat veren şey. Ne kadar güzel, değil mi?"

Seraphim artık tamamen susmuş, büyük bir merakla kendi kanını incelemeye başlamıştı.

"Kanın şimdiden yarana doğru akıyor ve onu iyileştirmek için çalışmaya koyuluyor ve biz de bunu yaptığı için ona teşekkür etmeliyiz," diyen Mama Nono, Seraphim'in yarasını özenle temizleyip sardı.

"Hâlâ çok acıyor!" diye sızlandı Seraphim.

"Sana fiziksel acıyı hissetmemen için bir meditasyon yöntemi öğreteceğim," dedi Mama Nono. "Ancak hissettiğin acıların sana her zaman yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anlatmaya çalıştıklarını aklından hiç çıkarma ve onları göz ardı edip dikkatsizce yok etmeye kalkışma. İlk önce kendine şunu sor: Bu acının nedeni nedir? Bana ne söylemek istiyor?"

"Bu acının nedeni Perdurabo!" diye bağırdı Seraphim. "Sence Tanrı böyle kötü çocukların var olmalarına ve bizim canımızı yakmalarına neden izin veriyor, Mama Nono?"

"Var olan her şey Tanrı'nın ta kendisidir, Seraphim. Tanrı senin, benim, Camio'nun ve Ratziel'in içinde olduğu kadar, Perdurabo'nun içinde de var. Bizler tıpkı aynaya bakmadan kendi gözlerimizi göremediğimiz gibi var olan her şeyin içinde Tanrı'nın olduğunu da kolayca göremeyiz, çünkü o gizlenmeyi çok iyi bilir."

"Ben Perdurabo'ya zarar verecek hiçbir şey yapmadım, ama o sürekli bana saldırıyor," diye söylendi Seraphim.

"Belki de ileride yapacaksın," diyerek gülümsedi Mama Nono. "Kimi zaman tepki, etkiden önce gelir."

"Beni ısırdığı için ona çok kızgınım!"

"Öfkeli olmaya devam ederek başka birinin yapmış olduğu hata yüzünden kendini cezalandırıyorsun, Seraphim," dedi Mama Nono. "O seni yalnızca bir defa ısırdı, ama sen zihninde olayı yeniden canlandırdığın her an onun bunu bir daha yapmasına izin veriyorsun. O senin canını bir defa yaktı, tekrarlayıp duran sensin!"

"Haklısın Mama Nono," dedi Seraphim, konuyu kapatmaya çalışarak. Dadısının Perdurabo'yu neden korumaya çalıştığını anlayamıyor, o hain çocuktan eninde sonunda bir şekilde intikam alacağını düşünerek kendini teselli ediyordu. "Artık onu bütün kalbimle affettim..."

"Sence nerede olduklarını biliyorlar mı, Mama Nono?" diye sordu, süs havuzunun içindeki balıkları seyreden Seraphim. "Suyun içinde yüzdüklerini biliyorlar mı?"

"Orada oldukları sürece keyifleri yerinde," diye yanıtladı Mama Nono. "Ait oldukları, onlara yaşam veren ortamın içindeler ve nerede olduklarını sorgulama ihtiyacı hissetmeden rahat rahat yaşıyorlar," derken elini havuza daldırdı ve balıklardan birini yakalayıp çok kısa bir süre için avuçlarının arasında tuttu. Balık deli gibi çırpınıyor, kendini bir sağa bir sola atarak Mama Nono'nun elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Ama bu..." dedi Mama Nono, elinde tuttuktan sonra havuza geri attığı balığı işaret ederek, "O artık nerede olduğunu biliyor."

"Bir daha da kolay kolay unutmaz!" dedi Seraphim.

Biraz durgun ve neşesiz göründüğü dadısının dikkatinden kaçmamıştı. "İyi misin Seraphim?" diye sordu Mama Nono. "Canını sıkan bir şey mi var?"

"Bir şeyim yok, iyiyim," dedikten sonra dalıp giden çocuk, "Babam sence neden beni hiç sevmiyor, Mama Nono?" diye sordu birdenbire. "Telgraflar çekip hediyeler yolluyor, ama doğduğum günden beri bir defa bile beni görmeye gelmedi."

Yerde bulduğu en küçük taşı alıp Seraphim'in eline tutuşturdu Mama Nono. "Taşı gözünden uzak bir mesafede tutup etrafa bak. Taşın varlığı görüşüne ne kadar engel oluyor?"

"Çok az," dedi Seraphim.

"Şimdi taşı gözüne doğru getir bakalım. O kadar yaklaştır ki, neredeyse gözüne değsin. Taşın varlığı görüşüne ne kadar engel oluyor?"

"Artık taştan başka hiçbir şey göremiyorum!"

"Hemen hemen her insanın elinde buna benzeyen birçok küçük taş var, Seraphim," dedi Mama Nono. "Bazı kişiler bu ufacık taşları gözlerine senin biraz evvel yaptığın kadar yakın tutar ve bu yüzden etraflarında olup bitenleri farkedemez, taşlarından başka hiçbir şeyi algılayamaz. Babanın görüş alanını kapatan küçük taş, onun işine duyduğu tutku. Yani seni sevmediği için değil, göremediği için böyle davranıyor."

Seraphim bir süre sessiz kalıp Mama Nono'nun söylediklerini düşündükten sonra, "Peki ya annem?" diye sordu ağlamaklı bir sesle. "O neden beni sevmiyor?"

"Ebeveynlerinden birini kaybetmek talihsizlik olarak değerlendirilebilir, ama ikisini birden kaybetmek dikkatsizliğe benziyor; Oscar Wilde," diyerek geçti Camio.

5 Seraphim'in Suyun Üzerinde Nasıl Yürüdüğü

"Ben yokken çalışmalarını sakın aksatma," diye tembihledi Mama Nono. "Özellikle geçen hafta çalıştığımız hatırlama meditasyonunu sık sık tekrarlamanı istiyorum. Yakın geçmişte yaptığın şeyleri zihninde canlandırarak başladığın bu çalışma sayesinde bir gün ölümsüz ruhunun nereden geldiğini tam olarak anımsayacak ve gerçek kimliğine kavuşacaksın."

"Senden ayrılmayı hiç istemiyorum," dedi Seraphim.

"Benden hiçbir zaman ayrı değilsin; her an yanı başındayım." Mama Nono, Seraphim'i sevgiyle kucakladı. "Hatırlama egzersizlerini yaparken bir aydan daha geri gitmemen gerektiğini hiç aklından çıkarma. Daha eskiye dönmen şu an için çok sakıncalı olur."

"Beni burada yapayalnız bırakıyorsun!"

"Artık sekiz yaşındasın; kocaman bir adam oldun. Yokluğumda kendine çok iyi bakabileceğinden eminim," diyerek gülümseyen Mama Nono, Seraphim'e sıkıca sarılıp öptükten sonra bir anda gözden kayboldu.

Doğduğu günden beri Mama Nono'dan ilk defa ayrılan Seraphim, birdenbire tek başına kalınca üzüntüden ne yapacağını şaşırdı ve bahçenin içinde amaçsızca dolaşmaya başladı. Bir süre Ratziel ve Camio ile oynayarak oyalanmaya çalıştı, ama Mama Nono'nun yokluğunu anımsayınca içini yeniden

tarifsiz bir hüzün kapladı ve bir köşeye çekilip meditasyon yapmaya karar verdi. Böylelikle hem dadısına duyduğu özlemi bir süre için unutabilecek, hem de onun giderken yapmasını tembihlediği çalışmaları ihmal etmemiş olacaktı.

En sevdiği ağacın altına bağdaş kurup oturduktan sonra hatırlama egzersizlerini uygulamak üzere gözlerini kapattı ve yavaşça zamanda geriye doğru gitmeye başladı. Birkaç saat, birkaç gün, birkaç hafta geriye gideyim derken meditasyonu iyice derinleşen Seraphim, ansızın zihninin kontrolünü tamamen kaybetti ve kendini bir anda Avidya'nın rahminde buldu. Bir yandan artık durması ve egzersize son vermesi gerektiğini hissediyor, diğer yandan daha da gerilere, doğumundan öncesine gidip gidemeyeceğini görmek istiyordu. Kısa bir tereddütten sonra merakına yenik düşen Seraphim derin bir nefes aldı ve tüm benliğini kuşatan karanlığa teslim oldu.

Zihninde açtığı geçitten içeriye bilmediği âlemler, tanımadığı duygular ve anlayamadığı varoluş biçimleri akmaya başlayınca korkuya kapılan Seraphim, meditasyondan çıkmak için çabaladıysa da artık geri dönülmesi çok zor olan bir noktaya gelmişti. Ruhunu sürükleyen gücün büyüklüğünden ve süratinden bitkin düşmüştü, ama elinden hiçbir şey gelmiyor, kendini bu kaostan çekip çıkaramıyordu. Tüm algılarının iflas edeceğini ve daha fazla dayanamayarak evrenin derinliklerinde benliğini sonsuza dek yitireceğini zannettiği bir anda, kendini bir barda hararetle tartışmakta olan iki kişiyi izlerken buldu.

Onları daha evvel hiç görmemişti, ama saçları kendisininki gibi uzun ve örgülü olan kırmızı takım elbiseli adamın diğerine, "Artık her an olmam gereken yerde, gözlerimin tam arkasındayım," dediğini duydu.

Seraphim nedense birdenbire ona karşı tuhaf bir yakınlık hissetmiş, adamın kendisi de, söylediği sözler de ona çok tanıdık gelmişti.

Bütün bunları düşünmeye dalmışken, izlemekte olduğu sahne birdenbire değişti ve ruhunun havalanarak bilinmeyen bir yöne doğru sürüklendiğini hissetti. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir uçuşun ardından sertçe yere inince bu defa kendini sislerin içine gizlenmiş bir dağın eteklerinde buldu.

Büyük bir çaba göstererek dağa tırmanmaya başladı Seraphim ve zirveye ulaştığında hayatında gördüğü en korkunç manzarayla karşılaştı. Kanatlı köpekler, timsaha binmiş iblisler, üç başlı şeytanlar, insan büyüklüğünde baykuşlar ve birbirinden ürkütücü daha nice yaratık, içinde büyük bir kötülüğü barındırdığı her halinden belli olan lanetli bir şatonun etrafında dönüp duruyordu.

Şahit olduğu akıl almaz şeylerin etkisiyle büsbütün donakalan Seraphim, şatonun kapısının ardına kadar açıldığını ve dışarı çıkan varlığı gören tüm yaratıkların aynı anda yere kapandığını güçlükle seçebildi. Görüntüsü bir insanı andırsa da, bu varlığın şeytani bir şey olduğunu ve diğer yaratıkların lideri olduğunu anlamak çok zor değildi.

Şeytani varlık sert adımlarla kendisine doğru yaklaştıkça Seraphim zihninin içinde tuhaf fısıltılar duymaya başladı. "Malkuth..." diyordu sesler. "Agartha, Beelzebub, Asmoday, Stolos, Sallos, Beleth..."

Artık ellerini uzatsa dokunabileceği kadar yakınına yaklaşmış olan şeytani varlık, nefret dolu bakışlarını ona doğrulttuğu anda, "Astaroth!" diye bağırarak gözlerini açtı Seraphim. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, bütün vücudu tir tir titriyor, avuçlarından soğuk terler boşalıyordu.

Ancak hepsinden önemlisi, yerden beş karış yukarıda, yani havada bağdaş kurmuş oturuyordu.

"Avidya!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Ajnana. "Koş, yetiş! Başımıza büyük bir felaket geldi! Torunum demeye bile utandığım yaratık yerden beş karış havada bağdaş kurmuş oturuyor!"

Başını okuduğu dergiden kaldırmaya bile tenezzül etmeyen Avidya, "Saçmalama anne," dedi. "Gözüne toz falan kaçtı senin herhalde. Birleşik Oftalmologlar Derneği Onursal Başkanı Büyük Üstat M. Alcofribas'dan (ki içine toz kaçan gözlerin iyileştirilmesi söz konusu olunca hiç kimse onun terliğini bile öpemez) rica edelim de seni muayene etmesi için bir doktor göndersin."

"Ay, üstüme iyilik sağlık!" diye çığlığı bastı Ajnana. "Şimdi de havalandı; kollarını kanat gibi çırparak bahçeyi tavaf ediyor!"

"Tansiyonunu bir ölçtürsene," dedi Avidya, sakince derginin sayfalarını çevirmeyi sürdürerek. "Yüksek tansiyon bazı insanların halüsinasyonlar görmesine sebep olabiliyormuş. Bu derginin sağlık bölümünde yazıyor."

"Amanın! Havada süzülüp göle kondu. Suların üstünde yürüyor iblis yavrusu!"

"Ateşin çıkmış olabilir. Belki de fena bir şey yedin, kanına karışan zehirden beynin falan uyuştu."

"Kurtarın! Gözünden alevler saçıyor, önünden gölgeler geçiyor!"

"Bu aktrisin nesini beğeniyorlar anlamıyorum. Bana sorarsan bizim geri zekâlı tavus kuşu bile ondan daha güzel."

"Yetişin dostlar! Şeytan tohumu güvenlik kulübesinin bütün camlarından aynı anda dışarıya bakıyor!"

"Havalar iyice ısınsa da havuza girsek. Kendime nefis mayolar aldım. Giymek için sabırsızlanıyorum doğrusu."

"Şimdi bayılacağım! Bahçedeki ağaçların hepsi yerlere kadar eğilmiş torunum demeye bile utandığım ecinniye selam veriyor!"

"Bu sene bütün ödülleri toplayan şu filmi bir türlü izleyemedim. Ne yapalım, hiç vaktim yok"

"Bu kadarı da fazla! Coronzon'un som altından yapılmış güzelim büstünü çikolataya çevirip yemeye başladı yecüç mecüç. Üstelik bütün hizmetçiler, uşaklar başına toplaştı. Onlara da ikram ediyor."

"Yarın akşamki davete yeşil tuvaletimi giysem fazla kaçar mı sence?"

"Annen olarak seni uyarıyorum! Coronzon altın büstü müstahdem tarafından yenilip yutulurken kılını bile kıpırdatmadığını duyarsa seni kesin boşar!"

"Siyah elbisemi giyemem, çünkü altına uygun ayakkabım yok."

"Bu rezalete bir son vermenin zamanı geldi! El kadar ifritin maskarası olduk" diye bağırdı Ajnana ve bir hışımla çıkarıp eline aldığı terliğini tehditkâr bir şekilde sallayarak öfke içinde Seraphim'e doğru koştu.

Ne yazık ki, bu kendi iradesiyle yapabildiği son hareket oldu çünkü saldırıya uğradığını gören Seraphim'in bir çırpıda yaptığı büyünün hemen ardından bütün vücudu taş kesilmişti.

"Umarım ben yokken iyi vakit geçirmişsindir, Seraphim," dedi, bir anda bahçenin ortasında beliren Mama Nono.

"Hah! Bir sen eksiktin uğursuz cadı!" diye söylendi Ajnana. "Cehennemden getirip de başımıza bela ettiğin bu zebaniye torunum demeye bile utanıyorum doğrusu."

Aslında söylenemiyor, yalnızca söylenmekte olduğunu zannediyordu, çünkü Seraphim'in ona yaptığı büyünün hemen ardından bütün vücudu taş kesilmişti.

"Bak Mama Nono! Uçabiliyorum" diyerek sevinçle el salladı, havada taklalar atmakta olan Seraphim.

"Belli ki meditasyon yaparken çok gerilere dönmüş, başka hayatlarında sahip olduğu kişiliklerle karşılaşmış," dedi Mama Nono, Ratziel'e dönerek. "Onu durdurmalıydın."

"Camio ile oynamaya dalmıştık," dedi Ratziel, başını üzüntüyle öne eğerek. "Hiç farketmedim..."

"Doğanın geçmiş hayatlarımızı hatırlamamıza neden engel olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun, Ratziel," dedi Mama Nono. "Bir insan yaşadığı bütün tecrübeleri hatırlayacak olursa aklını kaybedebilir. Gelecekte yaşayacağımız olaylarla başa çıkabilmemiz için geçmişimizi unutmamız gerekir. En azından meditasyon yeteneğimiz belli bir seviyeye gelinceye dek... Üstelik o geçit bir kez açılınca geri kapatılmasının ne kadar zor olduğunu da biliyorsun," diye devam etti sözlerine.

Mama Nono'nun kendisine sitem etmesine hiç alışık olmayan Ratziel artık onu duymuyordu, çünkü kulaklarını patileriyle örterek büyük bir süratle kaçmış, yaşanmakta olan kargaşa ortamından çoktan uzaklaşmıştı.

"Zihnini bir sel gibi basan anıların şiddeti kapıyı açık tutmak, hatta kırıp geçmek için elinden geleni yapacaktır," dedi Mama Nono, derin bir iç çekerek.

O sırada Seraphim büyük bir sevinçle havada süzülmeye devam ediyor, bunu yapabildiğine kendisi de inanamayarak, "Uçabiliyorum! Uçabiliyorum!" diye bağırıyordu.

"Bu kadar eğlence yeter, Seraphim!" diye çıkıştı Mama Nono. "Hemen aşağı inmeni istiyorum!"

"Ama Mama Nono, görmüyor musun?" diye seslendi Seraphim. " Uçuyorum!"

"Bunda bu kadar heyecanlanacak ne var anlayamadım!" diye azarladı onu Mama Nono. "Kuşlar da uçabiliyor! Derhal in aşağı!"

Hayatında ilk defa dadısının kendisine gerçekten kızgın olduğunu gören Seraphim büyük bir inatla, "İnmeyeceğim işte!" diye bağırdıysa da, korkudan ödünün patlamış olduğu her halinden anlaşılıyordu.

"Pekâlâ," dedi Mama Nono, gözlerini Seraphim'in gözbebeklerine kilitleyerek. "Seni başka türlü ikna edemeyeceğim anlaşılan... Şimdi tüm düşünceni sonsuzluk üzerinde yoğunlaştır ve derin derin nefes al. Ben üçe kadar sayınca yavaşça aşağı ineceksin ve gözlerini açmanı söylediğimde yokluğumda yaptığın her şeyi tamamen unutacak, yalnızca şu anda telepatiyle zihnine aktarmakta olduğum oyunları hatırlayacaksın. Bir, iki, üç..."

Sayım tamamlanınca gözlerini hafifçe aralayan Seraphim sevgili dadısını karşısında görünce sevinçle el çırparak onun kollarına atladı.

Çocuğu büyük bir şefkatle kucaklayan Mama Nono, "Umarım ben yokken iyi vakit geçirmişsindir," dedi gülümseyerek.

"Tek başıma çok güzel oyalandım ve kendi kendime oynayabileceğim bir sürü oyun keşfettim."

"Kendini sevmek, ömür boyu sürecek bir aşk macerasının başlangıcıdır; Oscar Wilde," diyerek geçti Camio.

6 Seraphim'in Büyüye Nasıl Merak Sardığı

Mama Nono ve Seraphim bahçedeki çimlere uzanmış her günkü olağan sohbetlerinden birini ederlerken, "Sonsuzluk ne kadar da gizemli," diye iç geçirdi Seraphim. "Çözülmeyi bekleyen ne kadar çok sır var!"

"Önemli olan tek sır, kişinin kendi içinde taşıdığı sırdır, Seraphim," dedi Mama Nono. "Bu yüzden kendi sırrını çözmeye çalışmaktan, gerçeği aramaktan asla vazgeçmemelisin. Sen gerçeği aramaya başladığın zaman gerçek de seni aramaya başlar, çeşitli şekillerde sana ulaşmaya çalışır. Eğer bilgiye layık olursan, ona ulaşmanı hiçbir şey engelleyemez...

Arayışın sırasında yapabileceğin en büyük hata, çıktığın ruhsal yolculuktan ötürü kibirlenmek ve kendini diğer varlıklardan daha gelişmiş, daha kutsal zannetmektir. Elbette herkesin her zaman alçakgönüllü olması gereklidir, ama alçakgönüllüğüyle iftihar eden ikiyüzlülerden birine dönüşmemeye de çok dikkat etmelisin. Unutma ki, tevazu bir erdem değil, kendi hiçliğinle yüzleşmeni sağlayan bir araçtır."

"Sana sormak istediğim bir soru daha var, Mama Nono," dedi Seraphim. "Aklımdan kötü düşünceler geçtiği veya yersiz korkulara kapıldığım zamanlarda onlardan pozitif düşünceler üreterek kurtulmaya çalışmam mı gerekiyor?"

"Cesaret ve korkaklık birer alışkanlıktan ibarettir Seraphim," diye cevap verdi Mama Nono. "Bütün alışkanlıklar gibi onlar

da üzerlerinde çalışarak değiştirilebilirler. Pozitif düşüncelerin gücüne inanan ve zihinlerini buna göre şekillendirmeye çalışan insanlara hiç kulak asmamalısın. Düşünceler, varoluşun temelini oluşturamayacak kadar basit şeylerdir. Pozitif düşünceler üretmek için uğraşarak vakit harcamak yerine pozitif bir varoluş biçimini benimsemeye çalışmalısın."

"Geçen hafta okuduğum bir kitapta gerçeği bulmanın tek yolunun dünyayı bir yanılsama olarak görüp ondan tamamen uzaklaşmak olduğu anlatılıyordu. Sence bu doğru mu, Mama Nono?"

"O kitapta yağmurdan kaçmak için denize atlayan adamın hikâyesi de anlatılıyor muydu?" diye sordu Mama Nono gülerek. "Bizi gerçeği bulmaktan alıkoyan şey dünyanın kendisi değil, onu algılayış biçimimizdeki eksiklikler ve yanlışlıklardır, Seraphim. Duygularımızın ve düşünce sistemlerimizin zincirlerinden kurtulmayı başardığımız zaman bu güzel gezegene ait olan her şeyde ve onun üzerinde yaşayan bütün canlılarda tanrısal olanın yansımalarını görebilmeye başlarız."

"Okuduğum kitaplarda anlatılan şeylerin hangilerine inanıp, hangilerine inanmamam gerektiğini nasıl anlayabilirim?" diye sordu Seraphim.

"Bu konuda sana verebileceğim en iyi tavsiye, okuduğun ve duyduğun hiçbir şeye inanmamandır. Benim sana anlattığım şeylere de kolayca inanmamalı, söylediğim her söze daima şüpheyle yaklaşmalısın. Başkalarının inançlarına teslim olursan, bir süre sonra o inançların sana ait olduğunu zannetmeye başlarsın. Bu tuzağa düşmemek için zihnini hiçbir şeyi reddetmeyen, ama hiçbir şeyi kendine katmayan bir ayna gibi kullanmaya çalışmalısın. Elinde varlıklarına dair hiçbir kanıt olmadan, hiçbir araştırma yapmadan, kişisel bir tecrübe edinmeden hayaletlere ve şeytanlara inanan biri batıl inançlı

olarak adlandırılabilir, ama bana göre bu konuda hiç bilgisi olmaksızın ona itiraz edip böyle şeyler olmadığını iddia eden kişi de en az diğeri kadar batıl inançlıdır. Gerçek olup olmadığını bilmediğin herhangi bir şeye körü körüne inanırsan, sen de batıl inançlı olursun. O noktada inandığın şeyin ne olduğu hiç fark etmez, senin zihnin artık safsataların barınabildiği bir yer haline gelmiş demektir. Batıl inançların birinden kurtulduğunda bir diğeri hemen onun yerine yerleşir, aklın saçmalıklardan kurtulamaz."

"Yani kendim tecrübe etmediğim, hakkında kesin bilgiler edinmediğim şeylere inanmamalı, ama onları hemen yadsımaya da kalkışmamalıyım, öyle mi?" diye sordu Seraphim.

"Evet, Seraphim," dedi Mama Nono. "Tam da bunu anlatmak istemiştim. Merak ettiğin başka bir şey var mı?"

"Hatırlama meditasyonlarımda belli bir süreden daha geriye gitmeme neden izin vermediğini anlayamıyorum."

Aslında Seraphim bu konuyu yalnızca sohbetleri biraz daha uzasın diye açmıştı. Kısa bir süre sonra Mama Nono kişisel çalışmaları üzerinde yoğunlaşabilmek için bir süreliğine inzivaya çekilecekti ve Seraphim bu ayrılığı geciktirmek için elinden geleni yapıyordu.

"Zihninin kocaman bir oda olduğunu farz edelim," dedi Mama Nono. "Meditasyon yapmak odanın içindeki her yeri, en ücra köşeleri bile aydınlatabilecek kadar kuvvetli bir lamba yakmak gibidir. Meditasyonlarını yalnızca geçmiş günlerini araştırmaya yarayan bir araç gibi kullanmaya başladığın zaman lambayı söndürmeye ve gücü yalnızca belli bir noktayı aydınlatmaya yeten, odanın diğer bölümlerini karanlıkta bırakan bir el feneriyle yetinmeye karar vermiş olursun."

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

Oysa Seraphim bambaşka şeyler düşünmeye başlamış, dadısının anlattığı şeylerin tek kelimesini bile dinlememişti.

"Artık yola çıkmam gerekiyor," dedi Mama Nono.

"Senden ayrılmaktan hiç hoşlanmıyorum," diye sızlandı Seraphim. "Çabucak geri döneceğine söz ver!"

"Ben yokken düşüncelerin ne benimle beraber geçirdiğin düne, ne de yanına geri döneceğim yarına ait olmasın. Geçip giden ve artık değiştirilemeyecek olan dünü ve belki de asla gelmeyecek olan yarını düşünerek vakit kaybetme. Her an olman gereken yerde, gözlerinin tam arkasında kalmaya çalış."

Seraphim'i sıkıca sarılıp öptükten sonra, "Yokluğumda göbek deliğini hiç düşünmemeyi başarabilirsen," dedi Mama Nono gülümseyerek. "Geri döndüğüm zaman büyüyle ilgili sorularının hepsini yanıtlayacağıma söz veriyorum."

"Mama Nono'nun tek başına kalıp çalışması gerektiğini anlıyorum, ama on gün sence de çok uzun bir zaman değil mi, Camio?" diye söylendi Seraphim. "Üstelik onunla yaptığımız son konuşmadan beri göbek deliğimden başka hiçbir şey düşünemez oldum! Bu düşünceden kurtulmanın yollarını ararken aklıma güzel bir fikir geldi. Biraz tehlikeli bir fikir ama..."

"Tehlikeli olmayan bir fikre, fikir demeye bile değmez; Oscar Wilde," dedi Camio.

"Zihnimin içinde biraz geriye gitmeye ve Mama Nono ile olan hatıralarımı izleyerek oyalanmaya karar verdim. Onun tek başıma hatırlama meditasyonu yapmamı sakıncalı bulduğunu biliyorum, ama bunu yapmazsam rahat edemeyeceğim. Zaten, böyle basit bir egzersizi onun gözetimi altında olmadan yapmama neden hâlâ izin vermediğini anlayamıyorum.

Artık çocuk değilim ki, on altı yaşındayım...
Başıma en kötü ihtimalle ne gelebilir ki?"

"Avidya!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Ajnana. "Koş, yetiş! Torunum demeye bile utandığım yaratık elindeki asayı üç defa sallayıp kuzuya dönüştü. Bahçenin içinde meleyerek geziyor!"

"Spor yapmaya başlasam diyorum," dedi Avidya. "Kilo verip, forma girmiş olurum."

"Ay, üstüme iyilik sağlık ayol!" diye çığlığı bastı Ajnana. "Şimdi de yüzü değişti, aksakallı ihtiyar suratına dönüştü!"

"Yoga yapmak enteresan olabilir, ama nedense bu aralar herkes dövüş sporlarından bahsediyor. Karar vermeden önce adamakıllı araştırmak lazım."

"Şimdi bayılacağım! Resmen görünmez oldu iblis yavrusu! Boynuna doladığı pelerin havada kendi kendine uçuşuyor!"

"Bir de eskrim var tabii. Ona ne buyrulur? Kafam çok karışık doğrusu!"

"Bu rezalete bir son vermenin zamanı geldi!" diye bağırdı ve bir hışımla çıkarıp eline aldığı terliğini tehditkâr bir şekilde sallayarak Seraphim'e doğru koştu Ajnana. "El kadar ecinninin, uluorta kara büyü yapmasına daha fazla seyirci kalamam!"

"Haklısın anne," dedi Avidya. "Tenis bence de dünyanın en güzel sporu."

"Demek küçükken doğaüstü güçlere sahip olduğum ger-

çeğini benden bunca yıldır gizledin, Camio!" diye çıkıştı Seraphim.

"Gizledik de ne oldu, şeytan tohumu!" diye söylendi Ajnana. "Bahçenin içinde kazanlar kaynatıp, muskalar yapmana engel olabildik mi?"

Aslında söylenemiyor, yalnızca söylenmekte olduğunu zannediyordu, çünkü Seraphim'in biraz evvel yapmış olduğu büyünün hemen ardından bütün vücudu taş kesilmişti.

"Hatırlama meditasyonunu yaparak küçüklüğüme dönmeseydim, sahip olduğum bu muhteşem güçleri hiçbir zaman ortaya çıkaramayacaktım," dedi Seraphim. "Üstelik büyüyle ilgili bu kadar çok şey bildiğimin farkında bile değildim. Bütün bunları nereden öğrendiğimi anımsamıyorum, ama neticede önemli olan tek şey güçlerime yeniden kavuşabilmiş olmam."

Kırmızı pelerinini savurdu.

"Aslına bakarsan Camio, sana kırgın olduğum için büyü yapmayı öğretmekten vazgeçmiştim, ama ezoterik sırları öğrenmeye layık olduğunu ispatlaman için şart koştuğum üç günlük orucu bozmayarak niyetinin ciddi olduğunu gösterdin."

Seraphim'in bu sözleri üzerine Camio'nun açlıktan solmuş olan gözleri bir anda heyecanla parladı ve birkaç dakika önceki bitkin halinden eser kalmadı.

"İlk dersimize başlamadan önce sana da bir büyücü pelerini takalım," dedi Seraphim. "Ayrıca büyü yaparken kullanacağın saygıdeğer bir adın olması gerektiği için bundan böyle büyü sanatını icra ederken 'Frater Camio Magus' olarak anılacaksın."

Gösterişli pelerinini ve takma adını pek beğenen Frater Camio Magus, beyaz tüylerini kabartarak büyük bir dikkatle ilk dersini dinlemeye koyuldu.

"Kişinin, bilincini ve çevresini algılayış biçimini, kendi iradesini ve hayal gücünü kullanarak değiştirmesine büyü denilir, Frater Camio Magus. Tanrıları, şeytanları, melekleri, iblisleri, cinleri ve perileriyse ruhunun çeşitli bölümlerini simgeleyen varlıklar olarak düşünebilirsin. Bu varlıklar, senin mevcut güçlerini ve potansiyel güçlerini temsil ederler. Pert Em Hru[1] ve Bardo Thodol'u[2] ezbere bilen, Hermes Trismegistus'un zümrüt tabletlerini yakından incelemiş ve De Occulta Philosophia Libri Tres'i[3] defalarca okumuş biri olarak sana, büyü yapmanın beyninin çalışma şeklini değiştirmeye karar vermekten ibaret olduğunu söyleyebilirim...

Kısacası Frater Camio Magus, gözle görülen dünyayı tek gerçek olarak kabul etmekten vazgeçer ve şimdiye kadar hep mümkün olmadığını düşündüğün şeylere konsantre olursan, büyü yapma gücünü sen de ortaya çıkarabilirsin. 'Bu güçlere nasıl ulaşabilirim?' diye sormak yerine, seni var olan güçlerini kullanmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu sorgulamalısın. Şu anda algıların kısıtlı olduğu için zamanın ve mekânın sana sınırlar koyduğunu zannediyorsun. Algılarını kırılana dek zorladığın takdirde, zihnine koymuş olduğun engelleri yavaş yavaş aşmaya başladığını göreceksin. Kendi bulunduğu varoluş boyutlarının üzerinde yer alan diğer boyutların işleyiş kurallarını anlayan ve onlara müdahale edebilen bir büyücü, daha aşağıdaki tüm boyutları kolaylıkla kontrol edebilir...

Birçok usta büyücünün sıkça dile getirdiği gibi, beyaz büyü ileriye doğru uzanır ve gücünü yukarıdaki boyutlardan alır. Kara büyüyse geriye doğru uzanır ve evrimini çoktan tamamlayarak statikleşmiş olan güçleri yeniden harekete geçirmeye

1 Mısır'ın Ölüler Kitabı.

2 Tibet'in Ölüler Kitabı.

3 Büyücülerin Prensi olarak bilinen Henricus Cornelius Agrippa'nın 1532 yılında yayınladığı büyü ansiklopedisi.

çalışır. Beyaz büyü varoluşu bulunduğu boyuttan daha yüksek, daha ileri bir evrim aşamasına taşımaya çalışırken kara büyü onu ulaşmış olduğu noktadan daha gerilere dönmeye zorlar. Büyü yaparken kullanılan gücün kara veya beyaz oluşunu ise yapılan büyünün türü değil, yalnızca büyücünün niyeti belirler...

Sana gelince Frater Camio Magus, eğer yeterince hayal gücün ve inancın varsa ve kendine tam olarak güveniyor, başarılı olacağından kuşku duymuyorsan yapacağın büyülerin tutmaması ve doğanın senin düşüncelerine itaat etmemesi için hiçbir sebep yok...

Şimdi kudretli büyücü kardeşliğimize çırak olarak kabul edilmeni sağlayacak olan ayine başlayalım. Ayin boyunca evrenle iletişim kurmamızı kolaylaştıracak olan bazı araçlar ve semboller kullanacağız."

Seraphim asasının ucuyla toprağa geniş bir çember çizdi.

"Ayin bitene kadar bu çemberin içinde duracağız ve burası bizim tapınağımız olacak. Çemberin ortasına akasyadan veya meşe ağacından yapılmış olan bir mihrap yerleştireceğiz. Bunların yanı sıra bir zile, bir asaya, bir kupaya, bir kılıca, bir lambaya, bir miktar büyülü sıvıya, bir de tılsım olarak kullanacağımız beş köşeli yıldıza ihtiyacımız olacak. Ayinde kullanacağımız zil, senin 'astral zil' in olacak ve onu daima boynunda taşıyacaksın çünkü bir büyücü astral zilini çaldığında zaman durur ve ölçülemeyecek kadar kısa bir süre için evren kendini büyücünün iradesine teslim eder...

Mihraba yerleştireceğimiz araçlardan lamba saf ruhun tanrısal ışığını, asa tanrısal iradeyi, kupa tanrısal anlayışı, kılıç tanrısal zekâyı, beş köşeli yıldız ise tanrısal maddeyi simgeleyecek. Seni kutsamak için tüylerine dökeceğimiz sıvının..."

Sözlerini yarıda kesen Seraphim, tedirginlik içinde etrafa bakındı. "Mama Nono'nun yakınlarımızda olduğunu hissedi-

yorum, Frater Camio Magus. Sakın paniğe kapılma, elinden geldiğince doğal davranmaya çalış."

"Doğallık sürdürülmesi çok zor olan bir roldür; Oscar Wilde," dedi korkudan bütün tüyleri havaya dikilmiş olan Frater Camio Magus.

"Umarım ben yokken iyi vakit geçirmişsindir, Seraphim," dedi bir anda bahçenin ortasında beliren Mama Nono. "Bu sözlerim sizin için de geçerli, Frater Camio Magus!" Kaçmaya çalışan Camio'yu pelerininden yakalayıp durduruvermişti.

"Hah! Bir sen eksiktin, uğursuz cadı," diye söylendi Ajnana. "Coronzon, yerin yedi kat dibinden çıkarıp başımıza bela ettiğin bu yecüç mecüçün yaptığı rezaletlerin binde birini duyacak olursa Avidya'yı oracıkta boşar!"

Aslında söylenemiyor, yalnızca söylenmekte olduğunu zannediyordu, çünkü Seraphim'in yapmış olduğu büyünün hemen ardından bütün vücudu taş kesilmişti.

"Sana çok kırgınım doğrusu, Mama Nono," diye sitem etti Seraphim. "Küçükken sahip olduğum güçleri bana hiçbir açıklama yapma gereği duymadan elimden almışsın!"

"Birinin devrilmek üzere olan bir ağacın altında durduğunu görürsen, onu hemen o ağacın altından uzaklaştırıp kurtarmaya mı çalışırsın, yoksa ona üzerine devrilmekte olan ağacı ayrıntılarıyla tasvir etmeye mi çalışırsın, Seraphim?" diye sordu Mama Nono.

"Sözlerin her zamanki gibi kafamı karıştırıyor!" diye çıkıştı Seraphim.

"Kafanın karışması belki de zannettiğin kadar kötü bir şey değildir. Sislerin arasında yürürken önünü göremediğin için şikâyet ediyorsun, ama sis dağıldığı zaman karşında göreceğin şeylerle yüzleşmeye hazır olup olmadığını biliyor musun?"

"Büyüyle ilgilenmemi neden doğru bulmuyorsun? Ama-

cım kimseye bir kötülük etmek değil ki! Yalnızca canım ne istiyorsa yapabilecek kadar güçlü olmayı ve bütün dileklerimi gerçekleştirecek yöntemler öğrenmeyi istiyorum."

"Ben, tüm vaktini büyüyle uğraşmaya ve doğaüstü güçler geliştirmeye çalışarak geçirirsen dileklerini gerçekleştirecek yöntemler öğrenebileceğinden eminim, Seraphim. Peki ya sen, bu yöntemleri kullanarak gerçekleştireceğin dileklerinin sana tam olarak neler getireceğini bildiğine emin misin?"

"Boşuna korkutmaya çalışma beni, Mama Nono!" dedi Seraphim. "Ne dersen de, büyü yapmaktan asla vazgeçmeyeceğim!"

"Ateşe kılıçla saldırmaya kalkışan bir adamdan farkın yok!" dedi Mama Nono içini çekerek. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin güçlerle oynuyorsun."

"Sen büyü çalışmalarıma devam etmemi engellemeye çalışmasaydın, o güçlerle ilgili her şeyi çoktan öğrenmiş olurdum!"

"Pekâlâ," dedi Mama Nono, gözlerini Seraphim'in gözbebeklerine kilitleyerek. "Seni başka türlü ikna edemeyeceğim anlaşılan... Şimdi, bütün düşünceni sonsuzluk üzerinde yoğunlaştır ve derin derin nefes al. Ben üçe kadar sayınca yavaşça uykuya dalacaksın ve gözlerini açmanı söylediğimde yokluğumda yaptığın her şeyi tamamen unutacak, yalnızca şu anda telepatiyle zihnine aktardığım kitapları okuduğunu hatırlayacaksın. Bir, iki, üç..."

Sayım tamamlanınca hafif hafif gözlerini aralayan Seraphim, sevgili dadısını karşısında görünce onu sevinçle kucakladı ve "Sen yokken bütün vaktimi kitap okuyarak geçirdim, Mama Nono," dedi. "Artık bu dünyadaki en bilgili insan benim!"

"Yaşlılar her şeye inanır, orta yaşlılar her şeyden şüphelenir, gençler her şeyi bilir; Oscar Wilde," diyerek kaçtı Camio.

7 Seraphim'in Okula Nasıl Gönderildiği ve Şair Tavus Kuşu Camio

"Bana bak Avidya!" dedi Ajnana. "Torunum demeye bile utandığım şu iblis yavrusu on yedi yaşına gelmedi mi? Hâlâ neden bütün gününü bahçede aylak aylak gezerek geçirdiğini anlayabilmiş değilim."

"Yaşlanmış olduğumu ima ederek beni üzmeye çalışıyorsan, boş yere kendini yorma, anne, " dedi Avidya. "Bu acıklı gerçeğin fazlasıyla farkındayım."

"Senin yaşlanmandan söz eden kim, ayol? Doğurmuş olduğun şeytan yavrusunun bu yaşa kadar hiç okula gitmemiş olmasından bahsediyorum!"

"Belki de haklısın. Yüzümü gerdirmemin zamanı gelmiş olabilir."

"Bana soracak olursan, kazık kadar bir ifrite iki kere ikinin beş ettiğinin bile öğretilmemiş olması iyiye alamet değil."

"Gözlerimin altındaki torbaları da aldırırsam, en az on yaş gençleşirim."

"Annen olarak seni uyarıyorum! Coronzon o ecinninin acınacak derecede cahil bırakılmış olduğunu farkederse seni kesin boşar!"

"Doğru söylüyorsun anne. Bu zamanda estetik cerrahinin nimetlerinden faydalanmamak gerçekten çok saçma olur."

"Bu rezalete bir son vermenin zamanı geldi!" diye bağırdı

Ajnana. "Yarın sabah ilk iş olarak okula kaydettireceğim o şeytan tohumunu!"

Okul çantasını bir kenara fırlatarak Ratziel ve Camio'ya doğru koşan Seraphim, "Size okulumdaki en güzel kız olan Tiphareth"den bahsedebilir miyim?" diye sordu büyük bir heyecanla. "Öylesine büyüleyici bir görüntüsü var ki, ömrümün geri kalan günlerini yalnızca onu izleyerek geçirebilirim."

O güne değin Seraphim'den hiç öyle sözler işitmemiş olan Ratziel ile Camio şaşkınlık içinde birbirlerine bakakaldı.

"Acaba onu buraya davet edersem gelir mi? Gelirse güzel vakit geçirir mi? Güzel vakit geçirirse temelli kalır mı? Temelli kalırsa o da bana âşık olur mu? Âşık olursa benimle evlenir mi? Evlenirsek çocuğumuz olur mu? Çocuğumuz olursa ona benzer mi?"

Gözleri faltaşı gibi açılmış olan Ratziel ile Camio hayretler içerisinde Seraphim'i izliyor, söylediklerine anlam vermeye çalışıyorlardı.

"Sizce onu balayımızda nereye götürmeliyim?" dedi Seraphim tarifsiz bir neşe içinde.

Okul çantasını bir kenara fırlatarak Ratziel ve Camio'ya doğru koşan Seraphim, "Size biraz dünyanın en güzel kızı olan Tiphareth'den bahsedebilir miyim?" diye sordu büyük bir heyecanla. "Bugün bana 'Günaydın' dedi. Sizce bu sözleri ne anlama geliyor olabilir?"

Haftalardır her okul çıkışında aynı işkenceye maruz kalan Ratziel, Seraphim'in o gün de hiç durmadan Tiphareth'den söz etmek niyetinde olduğunu anladı ve kulaklarını patileriyle kapatarak hızla gözden kayboldu.

Ratziel kaçıp saklanmış olduğu için Camio'nun peşine takılan Seraphim, "Sana biraz kainatın en güzel kızı olan Tiphareth'den bahsedebilir miyim?" diye seslendi. "Bugün bana 'Merhaba' dedi. Sence bu sözleri ne anlama geliyor olabilir?"

Camio'nun cevap vermesine hiç fırsat tanımadan konuşmaya devam etti: "Bizim bahçıvanın oğlu olan Perdurabo'yu hatırlıyor musun? Tiphareth'in onunla flört ettiğini söylemiş miydim? Sence onda ne buluyor? Tiphareth'in en sevdiği hayvanın deve olduğunu biliyor muydun? Perdurabo'ya anlatırken duydum. Benim en sevdiğim hayvanın da ejderha oluşu ne büyük bir tesadüf, öyle değil mi?"

"Bana soracak olursan..." diyerek omuz silkti, oradan geçerken Seraphim'e kulak vermiş olan Ajnana, "Bunu bir tesadüf zannedecek kadar akılsız olman iyiye alamet değil."

"Dün gece rüyamda mor bir ejderhaya binip göklerde dolaştığımı gördüm. Tiphareth de kanatlı bir deveye binmiş bana eşlik ediyordu."

"Sen yakında başımıza uçan ejderhayla kanatlı deve de peydahlarsın, iblis yavrusu!" diye söylenerek uzaklaştı Ajnana.

Okul çantasını bir kenara fırlatarak Ratziel ile Camio'ya doğru koşan Seraphim, "Size biraz kozmosun en güzel kızı olan Tiphareth'den bahsedebilir miyim?" diye sordu büyük bir heyecanla.

Aynı sözleri yüzlerce defa duymuş olan Ratziel, başına gelecekleri hemen anladı ve bahçede bulunan en yüksek ağaca büyük bir süratle tırmanarak gözden kayboldu.

Ratziel kaçıp saklanmış olduğu için Camio'nun peşine ta-

kılan Seraphim, "Sence Birleşik Şairler Derneği Onursal Başkanı Büyük Üstat Alcofribas (ki aşk acısını layıkıyla tarif eden dizeler dizmek söz konusu olunca hiç kimse onun terliğini bile öpemez) kadar iyi şiir yazabilsem, Tiphareth bana âşık olur muydu?" dedi umutsuzca.

"Ben şairim, gaibi kurcalayan çilingir,"[4] diyerek kaçmaya çalıştı Camio.

"Yüreğime düşmüş olan yangını yalnızca sen anlıyorsun!" diye seslendi Seraphim. "Aşkıma yaraşacak bir şiir yazarsan, beni çok mutlu edersin."

"Başka türlü mutlu olamam / Sana yaraşan şiiri nerden bulmalı,"[5] dedi Camio. Kaçmaktan vazgeçerek kendini feda etmiş, Seraphim'i sonuna kadar dinlemeye ve acısını biraz olsun hafifletmeye çalışmaya karar vermişti.

"O yanımda yokken öyle yalnızım ki."

"Hadi tut elimden, gök gibi ölü kadar yalnızım,"[6] dedi Camio.

"Okuldaki herkes benimle alay ediyor, Camio," dedi Seraphim. "Söylediğim her söze, kıyafetlerime, tavırlarıma ve daha evvel okula gitmemiş olmama gülüyor, benden mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalışıyorlar. Tiphareth'in de benimle fazla konuşmadığını, hatta çoğu zaman hiç yokmuşum gibi davrandığını kabul ediyorum, ama o en azından diğerleri gibi benimle dalga geçmiyor."

Bir süre buğulu ve dalgın gözlerle uzaklara baktıktan sonra "Sesimi arama, ben senin içine doğanım,"[7] dedi Camio.

---

[4] Necip Fazıl Kısakürek
[5] Turgay Fişekçi
[6] Erdem Bayazıt
[7] Hüseyin Haydar

Seraphim'in başına gelenlerden ötürü onun da üzgün olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu.

"Bir yandan da benden korkuyor ve çekiniyorlar. Nereden uydurduklarını bilmiyorum, ama aralarında benim on bir haftalıkken doğduğuma ve küçükken doğaüstü güçlere sahip olduğuma dair konuşmalar yaptıklarını duydum. Bana kalırsa, hakkımdaki bütün tuhaf dedikoduları Perdurabo çıkarıyor. Tiphareth bu yalanlara inanıyor mudur sence, Camio? Bana bir şans verse hiç de öyle anlattıkları gibi ürkütücü biri olmadığımı görüp şaşıracağına adım gibi eminim."

"Siz yok mu, sizin her yeriniz şaşırıp kalmaya istekli / Bir bakın, uyanıp kalkınca çocuk olmalarım var benim,"[8] diyerek uzaklaştı, küçük yüreğinin Seraphim'i o halde görmeye daha fazla dayanamayacağını anlayan Camio.

Seraphim o gün okuldan döndüğünde Tiphareth'den hiç bahsetmeden ortadan kaybolduğu için yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hemen sezinleyen Ratziel ile Camio, onu bahçenin ıssız bir köşesine çekilmiş, gözyaşları içinde kendi kendine konuşurken buldu.

"Tiphareth'i öpmeden ölmeyeceğim!" diye bağırarak yeminler ediyordu Seraphim. "Göreceksiniz, Tiphareth'i bir kez olsun öpmeden ölmeyeceğim!"

Büyük bir üzüntü içinde onu izlemekten ve geçirdiği bu krizin bir an evvel bitmesini dilemekten başka bir şey yapamayan Ratziel ve Camio'ya döndü. "Sizin de diğer herkes gibi benim umutsuz bir durumda olduğumu düşündüğünüzü biliyorum, ama yakında ne kadar yanıldığınızı göreceksiniz! Tiphareth'in yüreği atmaya devam ettiği sürece benim için

[8] Edip Cansever

umut var! Onun beni sevmesi için cehennemde bile yaşarım! Bunu anlayabiliyor musunuz?"

Arkadaşlarının üzerine yürüdü. Artık kontrolünü tamamen kaybetmiş, bütün benliği çektiği acı tarafından ele geçirilmişti.

"Sonsuza kadar cehennem ateşlerinin içinde yaşarım!"

"Karşılıklı duran aynalarız sanki / aramıza giren her şey sonsuza gidiyor,"[9] diye mırıldandı Camio.

"Onu öyle çok seviyorum ki..." dedi Seraphim. Artık gözyaşlarına hakim olamıyordu. "Gerçekten... Öyle çok seviyorum ki!"

"Yalnızca gerçek sevginin ne olduğunu bilenler gerçekten sevebilir, Seraphim," dedi bir anda yanı başlarında beliren Mama Nono. "Hayatında ilk kez hissettiğin için tanımakta zorluk çektiğin bu duyguları gerçek sevgiyle karıştırma. Tiphareth'in varlığı seni mutlu ediyor ve heyecanlandırıyor. Onun güzelliğini izlemekten zevk alıyor, onun tarafından sevilmeyi tecrübe etmek istiyorsun. Bütün işaretler senin Tiphareth'i değil, Tiphareth'in sana hissettirdiği şeyleri sevdiğini gösteriyor."

"Beni biraz yalnız bırak lütfen, Mama Nono," dedi Seraphim buz gibi bir sesle. "Tek başıma kalıp Tiphareth'i düşünmek istiyorum."

"Şu anda çektiğin acının ömrünün sonuna kadar geçmeyeceğini ve bir daha kimseyi onu sevdiğin kadar sevemeyeceğini zannediyorsun. Oysa gerçek sevginin ne olduğunu anladığın zaman Tiphareth'e karşı duyduğun hisleri değil, Tiphareth'in kendisini sevmeyi öğrenmiş olacaksın. İşte o zaman onu hiç karşılık beklemeden, seni sevip sevmemesine

[9] Lale Müldür

aldırmadan sevebileceksin. Yaradılışın içinde aşk fikrinin milyonlarca değişik şekli var ve Tiphareth bunlardan yalnızca bir tanesi, evrensel aşkın küçük bir ifadesi."

"Ben aşk ateşiyle yanarken sen her zaman yaptığın gibi masallar anlatıyorsun!" dedi Seraphim. Sesinin tonunda kederinden daha büyük bir öfkenin varlığı hissediliyordu. "Öyle çok acı çekiyorum ki..."

"O halde acının içine kendi iradenle gir ve onu sonuna kadar çek! Aşk canını acıtırken bile seni büyütür, geliştirir, daha üstün bilinç seviyelerine taşır. Aşksız yaşayan insanlar da acı çekiyor, ama onların acıları boşa gidiyor. Aşk için çekilen acılar boşa gitmez, Seraphim. Bunu asla unutma."

"Beni rahat bırak, Mama Nono!" diye bağırarak uzaklaştı Seraphim. "Süslü ve anlaşılması güç laflar etmekten başka bir şey bilmiyorsun! Bundan sonra kendi sorunlarımı kendi yöntemlerimle çözeceğim!"

"Onu neden durdurmuyorsun?" diye sordu Ratziel, yanlarından büyük bir öfkeyle ayrılan oğlanın arkasından endişeyle bakan Mama Nono'ya. "Geçmişe dönerek eski gücüne kavuşabileceğini, büyüyle ilgili unutmuş olduğu her şeyi hatırlayabileceğini, üstelik bu bilgileri Tiphareth'in aşkını elde etmek için kullanmaya kalkışabileceğini biliyorsun."

"Seraphim'in bütün bu saydıklarını yapma ihtimali yüksek," dedi Mama Nono. "Eğer hatırlama meditasyonunda ona izin verdiğim süreden daha geriye giderse, aynı hatayı üçüncü kez tekrarlamış olacak."

"Yani bu hatayı yapmasına ve başına geleceklerden ders almasına izin vermemiz gerekiyor, öyle mi?"

"Yaşanmamış kalan şeyler çok ısrarcı olur, Ratziel. Sanırım artık bu hatanın yapılmak için benzerine ender rastlanılan

bir çaba gösterdiğini kabul etmemiz ve onu engellemeye çalışmaktan vazgeçmemiz gerekiyor."

"Ennadirü k-el-ma'dum (nadir olan şey yok gibidir)"[10] diyerek geçti Camio.

[10] Ahmet Güntan

8 Seraphim'in Perdurabo'dan Nasıl İntikam Aldığı ve Astaroth'a Nasıl Dönüştüğü

Seraphim hatırlama meditasyonunu tamamladıktan sonra odasına çekildi ve ayakkabılarını eşikte ters çevirerek bırakıp, kapıyı kapattı. Daha sonra odaya açılan balkona çıktı, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu, gözlerini yumdu ve üst üste üç kez şu dizeleri tekrarladı:

"Agartha Dağı'nın eteklerinde beklemek

Bu sessiz akşamüstü...

Bir türlü gelemeyen senin için

Hasretle yanıyorum

Tuz kâselerinin ateşi kadar güçlü"

Bu olayı takip eden birkaç gün içerisinde Tiphareth'in ona gösterdiği olağandışı ilgi Seraphim'i hiç şaşırtmadı. Yaptığı aşk büyüsünün ne kadar etkili olduğunu çok iyi biliyordu çünkü.

"Kız arkadaşımı o şeytana kaptırmaya hiç niyetim yok!" diye sızlandı Perdurabo.

"Tiphareth'in ondan etkilenmesini sağlamak için bir çeşit kara büyü yapmış olduğunu adım gibi biliyorum," dedi Perdurabo'nun en iyi iki arkadaşından biri.

"Büyücülerin, güçlerini yanlarından hiç ayırmadıkları hayvanlardan aldığını iddia eden bir kitap okumuştum," dedi Perdurabo'nun en iyi iki arkadaşından diğeri. "Seraphim'in beslediği bir hayvan var mı?"

"Aslına bakarsanız, küçüklüğünden beri hiç yanından ayrılmayan bir kedi var," dedi Perdurabo. "Babam ısrarla öyle bir kedi olmadığını söylese de ben her gün bahçede görüyorum."

"Nasıl bir kedi bu?" dedi Perdurabo'nun en iyi iki arkadaşından biri.

"Sevimsiz, uğursuz, kapkara bir kedi," dedi Perdurabo. "Boynunda kocaman, elmas bir tasması var. Onun dışında hiçbir özelliği yok."

"Büyücülerin, güçlerini yanlarından hiç ayırmadıkları hayvanların boynuna taktıkları elmas tasmalardan aldığını iddia eden bir kitap okumuştum," dedi Perdurabo'nun en iyi iki arkadaşından diğeri. "Kediyi ve kolyeyi yok edersek, Seraphim'in yaptığı büyünün bozulacağından eminim."

"O halde kediyi kendi kolyesini yutturarak boğalım," dedi Perdurabo sevinçle. "Böylece hem kediden, hem de kolyeden kurtulmuş oluruz!"

Bu muhteşem buluşundan ötürü büyük bir mutluluğa kapılmış, gururla gülümsemeye başlamıştı. Arkadaşları da onu dâhiyane fikrinden dolayı sırayla tebrik ettikten sonra hiç vakit kaybetmeden planlarını uygulamak üzere harekete geçtiler.

Okulun bahçesinin bir köşesinde baş başa oturan Tiphareth ile Seraphim'in karşısına birdenbire dikilen Perdurabo ile arkadaşları "Büyücüye bakın! Yine kızlar gibi kıpkırmızı giyinmiş!" diye alay ederek Seraphim'e sataşmaya başladı.

"Yaradılış itibarıyla fazlasıyla heyecanlı ve enerjik kişilerin çevreleri kırmızı renkle kuşatılırsa, bedenleri hemen tepki verir ve kendini içsel olarak kırmızının zıddıyla, yani yeşil renkle kuşatıp dengelemeye çalışır. Bu da kişinin sakinleşip rahatlamasını sağlar," diye büyük bir ciddiyetle açıkladı Seraphim. "Tabii, sizin gibi sersemlerin böyle şeyleri anlamasını hiç kimse bekleyemez."

"Dadın olacak o uğursuz cadı sana arkadaşlarına hakaret etmemeyi öğretmedi mi?" diye sordu Perdurabo, elinde tuttuğu çuvalı sallayarak. "Üstelik tam da sana bir hediyeyle gelmişlerken!"

Yırtık pırtık ve kirli çuvalın üstündeki kan lekeleri Seraphim'in gözünden kaçmadı. İçine bir telaş düşmüş, yüreğini yaklaşmakta olan bir felaketi sezinlemenin verdiği sıkıntı kaplamıştı. "Bizi rahat bırak Perdurabo!" diye çıkıştı, endişesini belli etmemeye çalışarak. "Git, kendine başka bir eğlence bul!"

"Sana bu sürprizi hazırlamak için ne kadar çok uğraştığımı bilsen hediyemi reddetmezdin," diyerek elindeki çuvalı Seraphim'e doğru fırlattı Perdurabo. "Kabalık etmeyi bırak da paketini aç!"

Kucağına düşen çuvalın ağzını isteksizce aralayıp içinde yatan Ratziel'in cansız bedeniyle karşılaşan Seraphim, o anda üzüntüden bayılacak gibi olduysa da kontrolünü kaybetmemeye çalışarak yavaşça doğruldu. Bedeni bir yaprak gibi titriyor, ayakta durmakta güçlük çekiyor, gözlerinden aşağı sicim gibi süzülen yaşlara engel olamıyordu. Bütün gücünü toplayarak çuvalı açtı; sevgili kedisinin cesedini özenle çıkarıp kollarına aldı ve ona sımsıkı sarılarak patilerini defalarca öptü, kulağına sevgi sözcükleri fısıldadı. "İntikamını alacağım Ratziel!" dedi hıçkırıklara boğularak. "Yemin ediyorum ki, sana bunu yapanları cezasız bırakmayacağım!"

Yaşadığı korkunç şokun etkisi yavaş yavaş kaybolurken, Seraphim'in acısı büyük bir nefrete dönüşmeye başlamıştı. Karşısında duran üç oğlana ayağının altına alıp ezmesi gereken birer hamamböceği gibi iğrenerek bakıyordu. Bir yandan onlara yapmak istediği işkenceleri düşünüyor, bir yandan da Mama Nono'nun tepkisinden çekiniyordu. Şiddet uygulayacak olursa Mama Nono'nun kendisine kızacağından emindi, ama içindeki fırtınayı dindirmesi için başka bir çıkar yol yoktu. Aslında bu durumda belki de kızması gereken kendisiydi. Mama Nono'nun sahip olduğu güçleri tanıyor, istese o cinayete kolayca engel olabileceğini çok iyi biliyordu. Demek ki, söyleyecek tek bir sözü bile olamazdı Mama Nono'nun. Hatta belki o da bu cinayeti işleyenler kadar suçluydu!

Kararını vermişti Seraphim; bu defa Mama Nono'nun düşüncelerini umursamayacak, kendi bildiği gibi davranacak, hayatta en sevdiği varlıklardan birini elinden alan o üç çocuğu ne pahasına olursa olsun cezalandıracaktı.

"Buradan hemen gitmelisin, Tiphareth," dedi son derece soğuk ve buyurgan bir ses tonuyla. "Biraz sonra yapacaklarıma şahit olmanı istemiyorum."

"Ne yapabileceğini zannediyorsun sersem?" diye sordu Perdurabo'nun en iyi iki arkadaşından biri. "Üçümüzü birden dövecek gücün var mı?"

"Haydi, bir büyü yapıp sevgili kedini canlandır da marifetini görelim" dedi gülerek Perdurabo'nun en iyi iki arkadaşından diğeri.

Seraphim artık onların söylediği alaylı sözlerin hiçbirine aldırış etmiyor, aşağılamalara karşı sessiz kalarak Tiphareth'in yanlarından ayrılmasını bekliyordu.

"Sana yapacaklarım bu kadarla kalmayacak!" dedi Perdurabo. "Hayatımı bir kâbusa, hatta cehenneme çevirdin. Senin mahvolmanı, bitip tükenmeni, yok olmanı istiyorum!"

O ana kadar hiçbir yanıt vermeden sabırla bekleyen Seraphim, Tiphareth'in olup bitenleri göremeyecek kadar uzaklaştığını görünce, "Sana cehennemin nasıl bir şey olduğunu şimdi göstereceğim!" diye bütün gücüyle kükredi. *"Niisa! Bagle abramg noncp. Zacare, ca, od zamra..."* Dudaklarından dökülen sözcükler ve sesinin tonu neredeyse kendisini bile korkutacak kadar tuhaftı.

"Sana da, tanrına da lanet okuyorum!" diye bağırdı, Perdurabo'ya dönerek. "Yukarıdakine de aşağıdakine de, cennete de cehenneme de lanet okuyorum!"

Perdurabo ile iki arkadaşı Seraphim'in gözlerinden yayılan kan kırmızısı ışıktan, can vermekte olan bir hayvanın ulumalarını andıran sesinden ve yüzüne yerleşmiş olan şeytani ifadeden öylesine korkmuştu ki, başlarına bir felaketin gelmekte olduğunu anlamalarına rağmen korkudan kıpırdayamıyor, kaçıp kendilerini kurtaramıyorlardı.

"Coraxo cahisa coremepe, od belanusa Lucala..." dedi Seraphim, "Öfkemin fırtınaları, dalları dünyaya salmak için yakılmış ağıtlarla dolu bir ağaç gibi gelsin kuzeyden ve ruhumun karanlığı, dünyanın güneşini sonsuza dek örtsün... Elimde tuttuğum bu yüzük..." Üstünde dört öğeyi temsil eden meleklere ait taşların bulunduğu, pirinç ve bakır alaşımından oluşan yüzüğü havaya kaldırdı. "Süleyman'ın Yüzüğü'dür!"

Seraphim'in elinde birdenbire beliren yüzüğü gören Perdurabo ile arkadaşları, bildikleri bütün duaları okumaya ve onları koruması için tanrılara yalvarmaya başlamıştı.

"Ve sağ elimde beliren bu anahtar" diye devam etti Seraphim, 'Clavicula Salomonis Regis'dir!"[11]

Siz, şeytanın yetmiş iki iblisi, benden evvel Batsheba'nın oğlu Süleyman'a nasıl itaat ettiyseniz, bana da öyle itaat edin! Ve

[11] Süleyman'ın Anahtarı

ruhlarınızı bana teslim edin, çünkü ben sizin efendinizim! Kral Bael, gücünü bana teslim et!"

Ve Süleyman'ın cinlerini teker teker hizmetine sokmaya başladı Seraphim.

"Prens Orobas, gücünü bana teslim et! Dük Sallos, Dük Valefor, Dük Barbatos, gücünüzü bana teslim edin!

Kral Paymon, gücünü bana teslim et! Kral Beleth, gücünü bana teslim et! Üç başlı Kral Asmoday, gücünü bana teslim et!

Bu kupadan içtiğim su, Lethe nehrinin suları gibi benliğimi geçmişimin anılarından arındırsın. Ve bundan böyle adım, Kralların Kralı Astaroth olarak bilinsin!"

Ardından yok oldu Seraphim (bundan böyle Astaroth olarak anılacak). Giderken üç başlı Kral Asmoday'a dönüştürerek hizmetine soktuğu Perdurabo (bundan böyle Kral Asmoday'ın sol başı olarak anılacak) ve iki arkadaşını da (bundan böyle Kral Asmoday'ın sağ ve orta başları olarak anılacaklar) yanına aldı.

"Onu boşuna arama, bir süre için aramızdan ayrıldı," dedi Mama Nono, bahçenin içinde dört dönerek Ratziel'i bulmaya çalışan Camio'ya.

Mama Nono'nun gözlerine bakınca Ratziel'in öldüğünü anlayan Camio, büyük bir üzüntüyle yere yığıldı ve gagasıyla tüylerini yolmaya başladı. Kederli tavus kuşunun yanına usulca oturan Mama Nono okşayarak onu yatıştırmaya uğraşıyor, zavallı hayvanı teselli edebilmek için doğru sözcükleri seçmeye çalışıyordu.

"Ratziel için üzülmen çok doğal, ancak bu duyguyu kendini yıpratacak kadar abartmamalısın Camio," diye söze girdi.

"Yaratılmış olan her şeyin ezelden beri var olduğu gibi ebediyete kadar da var olmayı sürdüreceğini bilenler, ölüler için yas tutmaz. Bir süre için kullandığı bedeninden ayrılması, Ratziel'in yok olduğunu göstermez; bir atın ölümünün, o atın binicisinin de ölmüş olduğunu göstermediği gibi."

Camio tamamen sakinleşmiş olmasa da en azından kendini gagalamayı bırakmış, büyük bir dikkatle Mama Nono'yu dinlemeye başlamıştı.

"Ratziel, ölüm anında ne yapması gerektiğini gayet iyi bilen bir varlıktır. Ruhunun bedeninden ayrılmaya başladığını hissettiği anda, Krişna'nın bir zamanlar ölüm gerçekleşirken uygulamak üzere verdiği talimatları harfiyen yerine getirir. Tanrıdan başka hiçbir şey düşünmeyerek zihnini yüreğine yerleştirir ve diğer algılarını tamamen kapatarak meditasyona geçer. Tüm enerjisini başına doğru çektikten sonra tanrısal isimleri tekrarlayarak yaptığı bu meditasyon onun yolunu kolaylıkla bulmasını ve aramıza dönmeyi dilerse bize kısa bir süre içinde ulaşmasını sağlayacaktır...

Şu anda bizi asıl endişelendirmesi gereken şey Seraphim'in durumu, sevgili Camio. O, Süleyman'ın Anahtarı'nı kullandı ve onun cinlerini buyruğu altına aldı. Şimdi de Agartha Dağı'nda yaşayan bütün iblislerin kralı olarak Malkuth'da hüküm sürmeye hazırlanıyor. Daha evvel meditasyonlarında da gördüğü yer, Ratziel'in ölümünden ötürü içine sızan öfkeden faydalanarak Seraphim'i büyük bir kuvvetle kendine çekiyor. Oraya ulaştığı andan itibaren yeryüzünde geçirmiş olduğu günlerin hiçbirini hatırlayamayacak. Onu takip etmeni ve mümkün olduğu kadar yakınında dolaşmaya çalışmanı istiyorum. Şunu bilmelisin ki, Seraphim seni görürse kesinlikle tanımayacak hatta düşmanı olarak kabul edecektir."

"Bir insan düşmanlarını seçerken son derece dikkatli olmalıdır; Oscar Wilde," dedi Camio, büyük bir endişeyle.

"Haklısın, Camio" diye cevap verdi Mama Nono. "İşte bu yüzden seni uyarıyorum. Seraphim sana zarar verebilir, işkence edebilir, hiç tereddüt etmeden öldürülmeni emredebilir. Bütün bu ihtimallere rağmen onun peşinden gitmeyi kabul ediyor musun?"

Camio yavaşça toparlanıp ayağa kalktı, Mama Nono'ya bütün tehlikeleri göze aldığını belli edecek şekilde baktı ve başıyla kararlı bir evet işareti verdi.

"Cesaretin ve arkadaşına bağlılığın gerçekten övgüye layık," dedi Mama Nono, Camio'nun zarif, beyaz başını şefkatle okşayarak. "Seraphim ile aranızdaki sevgi bağı, onun eski kimliğini bütünüyle kaybetmesine engel olacaktır. Şimdi biraz daha sakinleşip güç toplamaya çalış. Yarın sabah gün doğarken seni Malkuth'a göndereceğim."

"Ertesi gün yapabileceğim bir şeyi asla yarına bırakmam; Oscar Wilde," diye söylenerek dinlenmeye çekildi Camio.

9 Astaroth'un Malkuth'daki İlk Günlerini Nasıl Geçirdiği ve Asmoday'ın Sol Başına Gelenler

"Bulunduğumuz yerin adını bana bir kez daha anımsatır mısınız lütfen, Lord Beelzebub?" dedi Kralların Kralı Astaroth.

"Bbzzzz..." diye cevap verdi Lord Beelzebub.

"Hımmm, demek Agartha'dayız. Zihnimin içinde sanki kapkaranlık bir dehliz var. Buraya nasıl geldiğimi ve ne kadar zamandır burada olduğumu bir türlü hatırlayamıyorum...

Sevgili Dük Agares, aramızdaki asil iblislerin en bilgelerinden biri olduğunuz için bana geçmişimle ilgili bir şeyler anlatma lütfunda bulunabileceğinizi tahmin ediyorum..."

Astaroth'un bu sözleri üzerine yaşlı vücudundan beklenmeyen bir çeviklikle bindiği timsahın üzerinden atlayan Dük Agares, yerlere kadar eğilip kralını saygıyla selamladıktan sonra şöyle dedi: "Heybetli Astaroth! Beni bu şerefe layık gördüğünüz için minnettarım. Siz asil efendimiz, yaradılışın ilk gününden beri Malkuth şatosunda hüküm sürmektesiniz."

"Demek yaradılışın ilk gününden beri buradayım! O günden bu yana çok zaman geçti mi bari?"

"Sonsuz artı beş gün geçti, Majesteleri."

"Oldukça uzun bir zaman! Hafızamı zorluyorum ancak ne geçen hafta Perşembe gününü, ne de yaradılışın ilk gününü hiçbir şekilde anımsayamıyorum."

Bunun üzerine üç başlı Kral Asmoday'ın sağ başı sözü aldı

ve "Kralların Kralı, karşı çıkılmaz ve yadsınamaz Astaroth geçen hafta Perşembe gününü her zamanki gibi ejderhasına binip göklerde dolaşarak geçirdiler," dedi.

"Bu gezintilere genellikle tek başıma mı çıkarım?" diye sordu Astaroth.

"Asil, fevkalade asil Astaroth bu gezintilerine çıkarken kendilerine daima sevgili dostu ve sadık hizmetkârı Düşes Gamori kanatlı devesiyle eşlik ederler."

"Sevgili Düşes bu gezintilerimizde neler yaptığımızı bana anlatabilirler mi?" diye sordu Astaroth, Düşes'in gözlerine büyük bir hayranlıkla bakarak.

"Elbette, Majesteleri. Sizin sorularınıza cevap verebilmek benim için bir şereftir. Kutlu mutlu Astaroth ejderhasına binerek dünyanın üzerinde dolaşmayı ve insanoğlunun neler yaptığını izlemeyi çok severler."

"Yeter, herkes sussun!" diye kükredi birdenbire Astaroth.

Krallarının öfkesinden tir tir titreyen yetmiş iki iblisin hepsi aynı anda alnını yere yapıştırarak onun sakinleşmesini beklemeye başladı.

"Dünyadan ve insanoğlundan bahsedilince cehennemin alevleri asil ruhumu tutuşturuyor ve sonsuz bir intikam isteği bütün benliğimi sarıyor," dedi Astaroth. "İçinizde, insanoğluna duyduğum bu nefretin nedenini bana anımsatabilecek olan bir iblis var mı?"

İblisler sessizce ve endişe içerisinde birbirlerine baktı, ancak hiç birinde ağzını açıp konuşacak cesaret yoktu.

"İtaatkâr Kral Asmoday! Sizde bir leopar yüreği olduğunu biliyorum. Benden çekinmenize gerek yok. Sizden istediğim tek şey, bana insanoğluna duyduğum nefretin sırrını vermeniz!"

"T-t-ttiphareth'den söz etsek mi acaba?" diye fısıldadı Kral Asmoday'in sol başı.

"Kapat çeneni, sersem!" diye çıkıştı, sağ eliyle sol başına bir tokat patlatan Kral Asmoday. "Başlarımıza iş açma!"

"Baş mı dediniz?" diye sordu Astaroth merakla.

"Eee, şey evet, Majesteleri..." dedi Kral Asmoday'ın ortadaki başı. Bir yandan düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyor, bir yandan da sol başının ahmaklığına lanetler yağdırıyordu.

"Açıklayın, sizi dinliyorum!" dedi Kralların Kralı.

Yaşanmakta olan gerilime daha fazla dayanamayan sağ baş, "Nefretinizin sırrı, kudretli başınızda gizlidir efendimiz!" diye kestirip attı.

"Başımda mı?" diye sordu Astaroth. Elini siyah, uzun örgülü saçlarında gezdirdi ve "Sizi gidi sersem iblis sürüsü!" diye kükredi, "Başımın üzerinde hiç bir şey yok ki!"

"Görkemli efendimiz, sizi öfkelendiren de bu yokluğun ta kendisidir," dedi ortadaki baş. "Kutsal başınız şimdiye kadar çoktan dünyanın tek ve mutlak hakimi Kral Astaroth'un ilahi şanına yakışan bir taçla süslenmiş olmalıydı.

Bu sözlerin üzerine bir süre düşünen Astaroth, "Çok haklısınız, Kral Asmoday," diye cevap verdi yumruklarını öfkeyle sıkarak. "Ben Agartha'nın zirvesinde hüküm süren Kralların Kralı değil miyim? İnsanoğlu hangi cüretle bana gereken saygıyı göstermiyor ve beni şereflendirmiyor? Onların yüreklerine öyle bir korku salacağım ki, asil Kral Astaroth'a karşı işledikleri bütün suçlardan ötürü diz çöküp yalvararak af dileyecekler. Kutsal ismim insanoğlunun dudaklarından asla düşmeyecek ve onlar sefil yaşamları boyunca bana adaklar adayıp, kıymetli hediyeler sunarak asil varlığımı şereflendirmeye çalışacak!"

"Majesteleri uygun görürlerse hiç vakit kaybetmeden dünyanın dört bir yanına habercilerimizi yollayalım ve insanoğlunun derhal Kral Astaroth'un sonsuz gücüne boyun eğmelerini buyuralım," dedi Markiz Ronove.

"Saygıdeğer Markiz'in sözleri çok akıllıca, ama önce onlara bir oyun oynayarak asil gönlümü eğlendirmek istiyorum," dedi Astaroth. "Bana biraz insanlardan bahsedin, Düşes Gamori! Uğruna yaşamlarını bile feda edebilecek kadar değer verdikleri bir şey var mıdır?"

Düşes bu soruya bir an bile duraksamadan cevap verdi. "Vardır efendimiz! İnsanoğlu sayılara ölümlü canından bile daha çok kıymet verir. Yeryüzünde sahip olduğu malların sayısı, cebinde taşıdığı kâğıt parçalarının sayısı, dostlarının sayısı, düşmanlarının sayısı ve sayıca daha üstün olduğu diğer insanoğullarının sayısı..."

"Öyleyse onlara en çok önemsedikleri şeyi kullanarak bir oyun oynayalım ve zavallı, şaşkın çırpınışlarını izleyerek eğlenelim," dedi insanoğluna çektireceği eziyetleri düşününce keyfi yerine gelen Astaroth. "Taç giyme törenimi de kutsal canım bu eğlenceden sıkıldığı gün düzenleriz."

"Majesteleri..." dedi Dük Havres. "Bu güzel gününüzde canınızı ufak tefek sorunlarla sıkmak istemezdim, ama son zamanlarda Agartha Dağı'nın eteklerinde dolaşan garip varlık nöbetçiler tarafından bugün de görülmüş."

"Mümkün değil!" diye öfkeyle bağırdı Astaroth. "Hiç kimse benim iznim olmadan Agartha'ya tırmanamaz! Ne tür bir yaratıkmış bu? İn mi? Cin mi? İnsan mı? Şeytan mı?"

"Bembeyaz bir yaratık, efendimiz. Uzaktan seçebildiğimiz kadarıyla kuşu andıran bir şey. Sabahın erken saatlerinde sinsice şatoya sızmış ve kutlu mutlu şahsınıza iletilmek üzere bir not bıraktıktan sonra muhafızlarımıza yakalanmadan kaçmayı başarmış."

"Oku bakayım şu notu!"

"Aptallıktan başka günah yoktur; Oscar Wilde."

"Yetmiş iki iblis şahidim olsun ki, bu saçmalığı yazarak asil kulaklarımı inciten yaratığı elime geçirirsem tavus kuşu gibi yolacağım!" diye bağırdı Kralların Kralı.

10 Bayan Hiç'in S.S. Döneminin İlk Gününü Nasıl Geçirdiği

Bayan Hiç yalnızca birkaç gün öncesine dek hayatı seven, küçük evinde papağanıyla baş başa mutlu ve huzurlu bir yaşam sürdüren bir bayandı. Niçin mutlu olmasındı? Seksen yaşında olmasına rağmen kendi ayakları üzerinde durabiliyor, günlük işlerini yapabiliyor, evini çekip çevirebiliyordu. Hafta sonları torunları ve çocukları onu ziyarete geliyor ve mutlaka ufak tefek de olsa bir hediye veya bir demet çiçek getiriyordu. Eğer acil bir işleri çıkar da gelemeyecek olurlarsa telefon ediyor, onu asla merakta bırakmıyorlardı.

Bayan Hiç'in çok şanslı bir bayan olduğunu düşünmesi ve Tanrı'nın herkese onunki gibi bir yaşlılık nasip etmesini dilemesi için başka sebepleri de vardı. Bir defa kulakları hâlâ çok iyi işitiyordu, çok şükür. Bu sayede bütün televizyon kanallarındaki dizileri takip edebiliyor ve en önemlisi arkadaşlarıyla konken oynarken yapılan dedikoduları rahatlıkla duyabiliyordu. Şeytan kulağına kurşun, gözleri de iyi görüyordu Bayan Hiç'in. Bu ilerlemiş yaşında bile bütün gazetelerin bulmacalarını kapı komşusu ve yakın arkadaşı olan Bayan Guna'dan (ki kendisi yaşça Bayan Hiç'den üç ay, 12 gün, 5 saat ve 14 dakika büyüktür) daha hızlı çözebiliyordu.

Çok akıllı, uslu bir papağanı vardı Bayan Hiç'in. Yaşlılıkta bir hayvan beslemek ne de iyi oluyordu; can yoldaşı oluyordu insana vallahi. Çocuklarından, torunlarından ve papağanından yana şanslıydı Bayan Hiç; hepsi de çok vefalı çıkmıştı doğrusu. Ya Bayan Guna'nınki gibi işe yaramaz, hal hatır

sormaz çocukları olsaydı ne yapardı? Zavallı kadıncağızın kedisi bile çocuklarına benzemişti. Her fırsatta evden kaçıp gidiyor, günlerce geri gelmiyordu.

Bayan Guna'nın ne bahtsız bir kadın olduğunu, zavallıcığın ne çok çektiğini düşünerek geçirdiği bunca yıldan sonra kendi başına öyle büyük bir felaketin musallat olacağını nereden bilebilirdi Bayan Hiç? Nazarlara mı gelmişti acaba? Düşmanlarının kem gözleri mi değmişti?

Büyük kızının onu telefonla uyandırıp da, "Anne, duydun mu başımıza gelenleri, haberleri izledin mi? " diye sorduğu o uğursuz günün sabahına kadar her şey ne kadar da güzeldi oysa.

Bayan Hiç daha neler olduğunu soramadan kızı bir solukta sayıp döküvermişti: "Telefonda anlatılabilecek gibi değil anne! Çok acayip bir olay; dünya birbirine girdi. Çabuk televizyonunu aç, sonra da beni arayıp alnındaki numarayı söyle!" Telefonu kapatıverdi.

Kızı neden o kadar telaşlıydı Bayan Hiç'in? İnsanoğlunun başına bir felaket mi gelmişti? 'Alnındaki numarayı söyle' de ne demek oluyordu?

Bayan Hiç doğruca televizyonuna koştu ve açtığı her kanalda ayrı bir 'Şok Haber' programıyla karşılaştı. Kanallar farklıydı, ama haberler ve haber spikerlerinin şaşkın ifadeleri ne yazık ki aynı şeyi anlatıyordu. Hepsi de dünyanın dört bir yanında milyarlarca insanın alnında bir takım rakamların belirmiş olduğunu, bunların hiçbir şekilde silinemediğini, tüm dünyanın merak ve endişe içinde bekliyor olmasına rağmen yetkililerin henüz bir açıklama yapmamış olduğunu ve gelişmeleri her on dakikada bir izleyicilere aktarmaya devam edeceklerini söylüyordu.

Bayan Hiç son açtığı kanaldaki haber programını sunan

spikeri dikkatle inceledi. Gerçekten de çocukcağızın alnının orta yerinde kocaman, siyah rakamlarla '11,172,323' yazıyordu!

Kendi alnında bir sayı olmadığından emin olmak için defalarca aynaya baktıktan sonra kızını arayan Bayan Hiç, "Bu, herkesin alnında bir sayı belirmesi hikâyesi de ne yahu?" diye sordu. "Düzmece bunlar! Dünyadaki bütün insanlara olduğu sanılıyormuş da, herkesin alnında aynı anda çıkmış da... Neler saçmalıyorlar böyle?"

"Ne yazık ki, söylenenlerin hepsi doğru, anne," dedi kızı. "Herkesin başına gelmiş! Hem de bütün dünyada! Hem de aynı anda! Sayıların ne anlama geldiğini kimse bilmiyormuş! Birkaç değişik tez varmış, ama onları da henüz açıklamadılar. İşin en tuhaf tarafı, kimsede aynı sayının olmadığından kuşkulanıyorlar. Bu bilginin doğruluğu henüz kesinleşmedi, ama doğru çıkarsa sayıların ne anlama geldiğini çözmek herhalde daha da zorlaşacak. Benim alnımda üçyüzyetmişmilyon yazıyor. Senin sayın kaç?"

Bayan Hiç, "Olur mu canım öyle şey; benim alnımda sayı falan yok..." diye çıkışmaya hazırlanırken, papağanının başının ortasındaki koyu renkli rakamları gördü. O an bayılacak gibi olduysa da metanetini korumayı ve şuurunu kaybetmeden evvel kızına, "Evladım, önce biraz kendimi toparlayayım ondan sonra seni arayıp sayımı söylerim," demeyi başarabildi.

11 S.S. Döneminin İlk Haftasının Nasıl Geçtiği

Bilinen dünya tarihinde rastlanılan en sıra dışı günler yaşanıyordu ve hayat hiçbir yanıyla olağan akışında devam etmiyordu. Aslına bakılırsa, dünyanın dört bir yanındaki bütün insanların alınlarının ortasına birer sayı yerleşen o lanetli andan itibaren hiçbir günün sıradan olması beklenemezdi. Bu eşi benzeri görülmedik, tuhaf olayın üzerinden bir hafta geçmiş olmasına rağmen hâlâ kimse olup bitenlere anlam veremiyordu. Sayıların belirdiği ilk günden beri dünya üzerinde konuşulan, tartışılan ve önemsenen tek konu doğal olarak buydu. Bütün ülkelerdeki bütün televizyon kanalları ve bütün ülkelerdeki bütün gazeteler yalnızca bu olayı yazıp çiziyor, bütün ülkelerdeki milyarlarca insan sadece bu konuyu tartışıyordu. Dünya tarihinde bir milat yaşanmış, yıllar Sayılardan Önce (S.Ö.) ve Sayılardan Sonra (S.S.) olarak adlandırılan dönemlere ayrılmıştı ve yeryüzüne ayak basmış en vurdumduymaz kişiler dahi bu duruma karşı kayıtsız kalamıyordu.

Tüm dünya nefesini tutmuş halde bekliyordu, ama yetkili kişilerden hâlâ en ufak bir açıklama gelmiyor, yetkili kişiler hâlâ yetkili olup olmadıklarını kesinlikle bilmiyordu. Hali hazırda saptanan gerçekler kimsenin dişinin kovuğunu doldurmayan bilgilerden ibaretti. O gün hayatta olan herkesin ve o gün doğan bütün bebeklerin (Bayan Hiç hariç, çünkü onun sayısı yoktu) birer sayısı olduğu, hiç kimsenin sayısının (Bayan Hiç'inki hariç, çünkü onun sayısı yoktu) bir başkasınınkiyle aynı olmadığı, sayıların dağılımının (Bayan Hiç'inki hariç, çün-

kü onun sayısı yoktu) belli bir düzen takip etmediği, aynı ailenin bireylerine bile (Bayan Hiç'in ailesi hariç, çünkü Bayan Hiç'in sayısı yoktu) birbirine yakın sayıların düşmemiş olduğu ve insanların dışında hiçbir canlının (Bayan Hiç'in papağanı hariç, çünkü onun sayısı vardı) alnında bir sayı belirmemiş olduğu o ana kadar saptanabilen gerçeklerden bazılarıydı.

Başına gelenlere hiçbir anlam veremeyen insanlar korku ve panik içindeydi. Herkes işini gücünü bırakmış, yalnızca haberleri takip ediyor, akraba ve arkadaşlarıyla toplanıp bu konuyu tartışarak olup bitenlere kendine göre açıklama getirmeye çalışıyordu. Dünyanın en büyük şehirlerinde bile caddeler neredeyse tamamen boşalmış, dükkânlar kapatılmış, tren, otobüs ve uçak seferlerinin çoğu iptal edilmişti. Uluslararası yolculuklar da yok denecek kadar azalmıştı. Doğrusu, sağlık sorunlarından kaynaklanan mecburi seyahatler dışında hiç kimsenin şuradan şuraya kıpırdamaya niyeti yoktu.

O günlerde en sık yapılan yorum, bu olayın bir kıyamet alameti olduğuydu. Her yere ve her ortama ancak büyük bir doğal afet sonrasında görülebilecek türden bir umutsuzluk, endişe ve karamsarlık hakim olmuştu. İnsanlar birbirlerine alınlarında sayıları belirmeden birkaç dakika evvel içlerine nasıl bir sıkıntı girdiğini, önceki gün köpeklerinin hiç durmadan nasıl da havladığını, kapılarında asılı duran koskoca nazar boncuklarının nasıl orta yerlerinden çatladığını, o gece denizin üzerinde uçan daireye benzer bir cismin ışıklar saçarak nasıl dönüp durduğunu veya aksakallı nur yüzlü dedelerin rüyalarına girmek suretiyle onlara böyle büyük bir felaketin yaklaştığını önceden nasıl haber vermiş olduğunu bıkıp usanmadan, defalarca anlatıyordu. Zaten insanoğlunun başına öyle garip bir illetin geleceği öteden beri belli değil miydi? Kâhinler yüzlerce yıl önce buna dair ipuçları vermemiş miydi? Onların bütün söyledikleri eninde sonunda doğru çıkmıyor muydu?

Kehanetler arasında gerçekleşmediğini zannettiklerimiz olduysa bile, bu durumlar hep bizim akılsızlığımızdan, yalan yanlış yorumlamalarımızdan, ne demek istendiğini bir türlü anlayamamamızdan kaynaklanmamış mıydı? Kutsal kitaplarda Tanrı'nın yolundan sapıldığı zaman dünyanın sonunun geleceği gayet açık ve net bir şekilde belirtilmiyor muydu? Nitekim insanoğlunun ar damarı çatlamış, etraf hırsız ve namussuzdan geçilmez olmuştu.

Ortalık çok kötüydü...

12 Bayan Hiç'in Sayısına Nasıl Kavuştuğu

Dünya üstünde Bayan Hiç'in dışındaki bütün insanların alnında aynı gün ve aynı saatte birer sayı belirmesinin üzerinden bir hafta geçmesine rağmen, Bayan Hiç kendi olağanüstü durumunu hâlâ kimselere söyleyememiş, utancından evine kapanmış, bütün zamanını kara kara düşünerek geçirmişti. Tanrı'nın nezdinde bir papağan kadar bile kıymeti olmadığına mı yanacaktı, bir hilkat garibesine dönüştüğü için en yakınlarıyla bile görüşemediğine, sokaklara çıkamadığına mı, yoksa Bayan Guna gibi kendisinden pek az meziyetleri olan bir kocakarıda bile olan şu uğursuz sayılardan tek birini kendi alnına yazmayı çok gören Tanrı'ya bunca yıl dualar, şükürler ettiğine mi yanacaktı!

Bayan Hiç bir yandan da belki kendini ayrıcalıklı hissetmesi gerektiğini, hatta sayısız bırakılmasının Tanrı'nın pek sevgili bir kulu olduğuna dair bir işaret gibi algılanabileceğini düşünerek teselli bulmaya çalışıyordu. Ne de olsa, o uğursuz günden sonra doğan bütün bebekler dünyaya sayısız gelmişti. Belki Tanrı onu aslında cezalandırmıyor, aksine masum ve günahsız bir bebekle aynı kefeye koyuyor, diğer insanlardan daha yüce bir mertebeye layık görüyordu. Belki de sayısız kalmak Bayan Hiç'in zannettiği kadar kötü bir şey değildi.

Bayan Hiç artık bu meseleden başka bir şey düşünemez olmuş, yemeden içmeden kesilmişti. O da normal insanlar gibi alnında bir sayısı taşısa her şey eski mutlu günlerdeki gibi olmaz mıydı? Sayısız kaldığı ortaya çıkacak olursa elâlem ne

derdi? Başına gelen talihsizlik kem gözlerin nazarı mıydı? Arka mahalledeki dövmeci delikanlının dükkânına beş dakika uğrayıp kendine bir sayı yaptırsa canı çok acır mıydı? Delikanlı sır tutabilir miydi? Papağanının sayısı başka bir insanda daha var mıydı? Dövme yaptıranlar cehenneme gider miydi? Hepsinden önemlisi, kullandıkları şu iğneler sıhhi miydi?

Bütün olasılıkları uzun uzadıya tarttıktan sonra kesin kararını verdi Bayan Hiç. Tanrı ona ceza vermemiş, aksine sayılı olup olmamayı seçme şansını bahşetmişti. Hava kararmaya başladığında güneş gözlüklerini takıp eşarbını bağlayarak dövmeciye doğru hızlı adımlarla ilerledi Bayan Hiç. Bereket versin ki, Bayan Guna'nın alnındaki sayıyı görmüş ve gizlice ezberlemiş; kendi papağanının alnındaki sayının onunkinden çok daha küçük olduğunu tespit etmişti. Ayrıca Bayan Hiç'in sayısı herkesinkinden daha koyu renkli, daha şık ve daha belirgin olacaktı. Onu kıskanan düşmanları çatlasındı!

13 S.S. Döneminin İlerleyen Günlerinin Nasıl Geçtiği

S.S. döneminin ikinci haftasına girilirken bu olayın nasıl ve neden meydana geldiğine dair bir görüş birliğine varılması şöyle dursun, insanların aklına yatan, akıllı ve mantıklı bir tahmin bile yürütülememişti. Dünya üstündeki bütün bilim adamları, din adamları, iş adamları, doktorlar, mühendisler, edebiyatçılar, politikacılar, astrologlar ve medyumlar sadece sayı fenomeniyle ilgili araştırmalar yapıyor, toplantılar, seminerler ve konferanslar düzenleyerek bu konu üzerinde tartışıyordu.

S.S. döneminin birinci ayının sonuna gelinirken uluslararası bir bildiri yayınlandı. Bu bildiriyle yeryüzündeki bütün ülkeler vatandaşlarını sandık başına çağırıyordu. Çağrının amacı tüm insanların sayılarının kayda geçirilmesiydi. Sayım sonucunda elde edilen veriler doğrultusunda insanların alnında beliren sayıların istatistiksel de olsa belli bir dağılım mantığı ortaya koyup koymadığı tespit edilmeye çalışılacaktı. Sayıların ülkeler arası dağılımı, kadın ve erkekler arası dağılımı, yaşlılar ve gençler arası dağılımı, zenciler ve beyazlar arası dağılımı, hıristiyanlar, yahudiler ve müslümanlar arası dağılımı, fakirlerle zenginler arası dağılımı, ünlülerle ünsüzler arası dağılımı, her sabah vitaminlerini yutanlarla yutmayanlar arası dağılımı, uslularla yaramazlar arası dağılımı, eşcinseller, beşcinseller ve hiçcinseller arası dağılımı, yirmi yaş dişi olanlarla olmayanlar arası dağılımı, klasik romanları okuyanlar, okumayanlar ve

okumuş gibi yapanlar arası dağılımı ve içkisine buz atanlarla atmayanlar arası dağılımı incelemeye alınacaktı.

O güne kadar dünyada yapılan bütün sayımlardan ve seçimlerden farklı olarak bu kez katılım oranı neredeyse yüzde yüze ulaşmıştı, çünkü sandık başına can atarak koşmayan hemen hemen hiç kimse olmamıştı. Alnında (Bayan Hiç dahil, çünkü artık onun da bir sayısı vardı) birer sayı beliren bütün insanlar kendi sayısının bir anlamı olup olmadığını öğrenebilmeyi ölesiye istediği için sayım sonuçlarının açıklanacağı gün bütün dünyada tatil ilan edilmişti. Herkes evinde televizyonunun başında oturmuş haber kanallarını izliyor, sayımların S.S. döneminin neden ve nasıl meydana geldiğine dair matematiksel bile olsa bir yorum getirip getiremeyeceğini öğrenmeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

S.S. döneminin olumlu etkileri de olmuştu kuşkusuz. Öncelikle, bu doğaüstü olay neredeyse herkes tarafından Tanrı'nın var olduğuna dair su götürmez bir delil olarak yorumlanmıştı. Böylesine mucizevi bir işi yapmaya Tanrı'dan başka kimin gücü yetebilirdi? Evet, kesinlikle bir Tanrı vardı ve insanlara alınlarına sayılar kondurmak suretiyle bir mesaj iletmek istiyordu. Bu mesaj ne olabilirdi? Tanrı insanoğluna kızgın mıydı? Belki de insanları numaralandırarak çeşitli sınıflara ayırmıştı. Eğer öyleyse, bu sınıflar nelerdi, kaça ayrılıyordu ve en önemlisi neye göre ayrılıyordu? Kimler sınıfı geçmiş, kimler sınıfta kalmıştı? Geçer not kaçtı? Sınıf atlamak mümkün olacak mıydı? Alınlardaki sayıların değişme imkânı olacak mıydı?

Tanrı'nın soluğunu ensesinde hisseden insanoğlu, S.S. döneminin ilk haftalarında biraz olsun yola gelmiş gibi görünüyordu. Olayın gerçekleştiği günden itibaren cinayet, hırsızlık ve tecavüz vakaları tüm dünyada neredeyse sıfıra inmişti. Yoldan geçenlere kartopu atanların, arkadaşının sevgilisiyle

yatanların ve tavlada zar tutanların sayılarında da olağanüstü bir düşüş gözlemlenmişti. Zaman, Tanrı'nın gözüne girme zamanıydı ve hiç kimsenin onu kızdırıp küstürecek en ufak bir şey yapmaya niyeti yoktu.

Sayım sonuçları açıklandığında, dünyanın her köşesinde tarifi mümkün olmayan bir düş kırıklığı yaşandı. Birleşik Numerologlar Derneği Onursal Başkanı Büyük Üstat M. Alcofribas (ki matematik bilimi söz konusu olduğunda hiç kimse onun terliğini bile öpemez) ve ekibi, yapmış olduğu geniş kapsamlı incelemelerin sonucunda insanların alınlarında beliren sayıların kaotik bir dağılım gösterdiğini, istatistiksel olarak hiçbir anlam ifade etmediğini, kendilerinin de bu olay karşısında diğer herkes kadar şaşkın ve çaresiz olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Bu büyük araştırmanın neticesinde insanoğlu sayılarla ilgili bilimsel bir açıklamaya kavuşma yolundaki son umudunu da yitirmiş oldu.

Yaşanan trajik başarısızlığın ardından kimsenin yetkililerden gelecek bir açıklama daha beklemeye tahammülü kalmadı ve S.S. döneminin başladığı saniyeden itibaren tüm zamanlarını kendi aralarında durum değerlendirmesi yaparak geçirmiş olan insanlar artık kendi yorumlarının doğruluğuna kesin olarak inanmaya karar verdi. Böylelikle, dünyanın her köşesinde ilk günden beri sıkça fısıldaşılan ancak açıkça dile getirilmekten kaçınılan bazı görüşler yavaş yavaş su yüzüne çıkmaya başladı.

Elde edilen bilgiler hiç kimsenin sayısının diğeriyle aynı olmadığını ve sayıların belirli bir mantık çerçevesinde dağılmadığını gösterdiğine göre, Tanrı'nın kullarını kendi ölçülerine göre değerlendirip, sıraya koymuş olduğu besbelliydi! Tanrı, yaptığı sıralandırmada küçük sayıları en çok sevdiği ve beğendiği kullarına bahşetmiş, büyük sayılarıysa kendisini inkâr eden, varlığına inanmayan kişilere ve diğer günahkârlara ceza

olarak vermişti. Önceleri yalnızca aile arasında veya arkadaş toplantılarında dile getirilen bu görüş kısa bir zaman içinde o kadar çok kişi tarafından benimsendi ki, S.S. döneminin üçüncü ayına girilirken artık gazetelerde, dergilerde ve televizyon kanallarında bu yönde resmi açıklamalar yapılmaya başlanmıştı. Tanrı'nın kullarını iyiden kötüye doğru giden bir sayı sırasına koymuş olması fikrinin medyada da yer almasıyla birlikte toplum düzeninde yepyeni sorunlar baş gösterdi. Herkes işini gücünü tamamen bırakmış, yakın arkadaşlarının sayılarını, ailelerinin sayı ortalamalarını veya aralarında en düşük ve en yüksek sayı sahiplerinin kimler olduğunu belirlemeye çalışır olmuştu.

Büyük sayılı kişiler önce itibarını, daha sonra işini ve eşini kaybetti. Sayı ayrımcılığı kısa zamanda o denli tırmandı ki, büyük sayılılar küçük sayılılarla görüşemez, aynı toplu taşıma araçlarına binemez, aynı okulda okuyamaz, aynı mahallede oturamaz ve aynı lokantada yemek yiyemez hale geldi. Şiddetli sayısal geçimsizlik, ayrılıkların ve boşanmaların en yaygın sebebini oluşturmaya, başında büyük sayılı liderler olan hükümetler devrilmeye başladı, sayı ortalaması yüksek olan ülkelere yapılan uluslararası yardımlar birer birer kesildi. Büyük sayılılar, küçük sayılıların oluşturduğu çetelerin saldırılarından korunmak amacıyla Anti-Sayısallaşma Örgütü'nü ve Büyük Sayılı İnsanların Haklarını Koruma Derneği'ni kurdu, protesto gösterileri, yürüyüşler ve mitingler düzenledi; hatta bu gösterilerin bazılarında kendini küçük sayılı kılığına sokup yakanlar bile oldu, ancak bu eylemlerin hiçbiri yaşanmakta olan kitlesel histeriyi durdurmak için yeterli gelmedi.

Bütün dünya sayı çılgınlığına kapılmış sürüklenirken, Birleşik Kabalacılar Derneği Onursal Başkanı Büyük Üstat M. Alcofribas (ki mistik bilimler söz konusu olduğunda hiç kimse onun terliğini bile öpemez) ve ekibi, uzun ve titiz çalışmaları

sonucunda Tanrı'nın sayılar aracılığıyla insanoğluna iletmek istediği mesajı deşifre ettiklerini müjdeledi. Kabalacılara göre sayıların hepsi toplanıp, toplamın karekökünün dörtte birine bölündüğünde ortaya çıkan rakamın alfabetik izdüşümü, Horatius'un şu meşhur sözlerini temsil ediyordu:

Quorsum hoec tam putida tendum?

Yani:

Bu gibi ahmaklıkların amacı ne olabilir?

Ne yazık ki, Büyük Üstat Alcofribas ve ekibinin deşifre etmeyi başardığı gizli kozmik mesaja pek az kişi anlam verebildi. Anlam verebilen kişilerin bir bölümü verdikleri anlamdan memnun kalmadığı, diğer bölümüyse tanrısal mesajlara anlam vermenin insanların üzerine vazife olmadığını düşündüğü için yapılan bu önemli araştırma ve neticesi derhal örtbas edildi.

S.S. döneminin dördüncü ayının sonlarına gelindiğinde yaşanılan bu tuhaf olayı en mantıklı şekilde yorumlamayı başarmış ve yeni dönemin gerektirdiği düzenlemeleri büyük bir süratle benimsemiş olan insanoğlunu huzursuz eden, acilen açıklığa kavuşması gereken ve henüz cevaplanamamış olan tek bir soru kalmıştı. Dünyada sayıların belirdiği gün hayatta olan insan sayısı kadar sayı olduğuna ve bu sayıların dağıtımı bizzat tanrı tarafından yapılan bir sıralandırmayla onun en sevgili kulundan başlatılmış bulunduğuna göre, alnında o kutsal '1' sayısını taşıma ayrıcalığına sahip olan üstün insan kimdi? Bu seçilmiş kulun, bu ulvi varlığın, bu yepyeni mesihin insaniyet namına derhal ortaya çıkması ve herkesi bilgeliğinin ışığıyla aydınlatması gerekmiyor muydu?

Kurtarıcı kimdi, neredeydi ve ortaya çıkmak için daha ne bekliyordu?

14 Astaroth'un S.S. Dönemini Malkuth'dan Nasıl İzlediği ve Asmoday'ın Sol Başına Gelenler

"Asil Efendimiz ortaya çıkmak için daha ne bekliyorlar?" diye sordu Dük Agares.

"Henüz değil, sevgili Dük," dedi Kral Astaroth. "Bırakalım da meraklarının ateşiyle tutuşarak bir süre daha kıvransınlar. Şimdilik o ahmakların perişan hallerini izleyerek fazlasıyla eğleniyorum."

"Majesteleri insanoğlunun alnını mühürlerken kime hangi sayıyı vereceğini neye göre seçtiğini sormama müsaade ederler mi?" diye sordu üç başlı Kral Asmoday'ın sol başı.

"Sus, saygısız!" diye bağırdı ortadaki baş. "Kralların Kralı'nı sorgulamak sana mı düştü!"

"Yazıklar olsun ikinize de!" dedi sağdaki baş. "Efendimizin huzurunda tartışmaya utanmıyor musunuz?"

Astaroth, "Başlarınıza hakim olun lütfen!" diye çıkışınca Kral Asmoday, "Sizden af diliyorum, Majesteleri..." diyerek yere kapandı.

"Endişelenmenize gerek yok," dedi Astaroth. "Sorduğunuz soru canımı sıkmadı. Size bir cevap bahşedeceğim. Açıkçası o zavallıların hangisinin alnına, hangi sayının düştüğünü daha az umursayamazdım. Bu yüzden kendi kutsal sayımı asil alnıma yerleştirdikten sonra geri kalan sayıları rastgele dağıttım."

"Görkemli, ihtişamlı ve şanlı '1' sayısının Majesteleri'nin soylu alnına ne denli yakıştığını bir kez daha belirtmek isterim," dedi Düşes Gamori ve ekledi hafifçe kızararak: "Taçların Tacı Keter Elyon[12] başınızı süslediği zaman size bakarken gözlerimiz kamaşacak."

Düşes'in iltifatları üzerine alnındaki '1' sayısını keyifle okşayan Astaroth, "Keter Elyon'un yapımı ne aşamada, Lord Beelzebub?" diye sordu.

Eğilip Kralı'nı saygıyla selamladıktan sonra, "Bbzzz..." dedi Lord Beelzebub.

"Hımmm! Demek ortasına benim mührüm olan zümrüt yılanı yerleştirdiğiniz zaman tamamlanmış olacak. Mücevherin hazırlanması ne kadar sürer?"

"Bbzzz..."

"Hımmm! Demek öyle. Pekâlâ, acele etmenize gerek yok. Keter Elyon'un tanrısal başıma yakışacak kadar görkemli olması çok önemli."

Bu sırada soluk soluğa içeri giren Dük Havres, Astaroth'un tahtının önünde diz çöküp, "Agartha'da dolaşıp duran renkli yaratık size iletilmek üzere bir mesaj daha bırakmış, Efendimiz," dedi ve ellerinin titremesine engel olamayarak notu krala doğru uzattı.

Astaroth yaratığın bırakmış olduğu nota bir göz attıktan sonra, "Beceriksizler!" diye kükreyerek ayağa fırladı. "Böylesine saçmalıklar yazarak kutsal kafamı karıştırabileceğini zannedecek kadar kuş beyinli bir yaratık Agartha'da cirit atıyor ama yetmiş iki iblis onu yakalayıp huzuruma getirmeyi başaramıyor!" Notu Dük Havres'in eline geri tutuşturarak, yüksek sesle okumasını buyurdu.

[12] İbranicede *taç*. Hayat ağacında tanrısal enerjinin ilk şekli.

Dük Havres berbat bir el yazısı ve eciş bücüş harflerle yazılmış notu korku içinde okumaya başladı. "T-t-t-tanrılar, bizi cezalandırmak istediklerinde dualarımızı kabul eder; Oscar Wilde."

"Duydunuz mu?" diye sordu Astaroth. "Tanrılardan bahsediyor! Bu ne cüret? İçinizde yeryüzünde ve gökyüzünde kutlu mutlu şahsım Astaroth'dan başka tanrı olmadığını bilmeyen bir iblis var mı?"

İblisler, "Yok, asil efendimiz!" diyerek yere kapandı.

Astaroth, "Bu yaratığı yakalamayı başaranı İblis Orduları Başkomutanlığı'na atayarak ödüllendireceğim," dedi ve tahtına oturup ulumaya başladı.

Efendisinin ulumalarını duyan kanatlı köpek Glasya-Labolas kendisine seslenildiğini anlayarak derhal havalandı, tahtın önüne zarifçe kondu ve eğilip kralını saygıyla selamladı.

"Neşemin tekrar yerine gelebilmesi için insanoğluna çektirdiğim acıların hepsinden haberdar olmam lazım," dedi Astaroth. "Emrinizdeki iblisleri de yanınıza alarak dünyaya gitmenizi, havada ve karada olup biten her şeyi bana bütün ayrıntılarıyla anlatmanızı istiyorum."

"Emredersiniz Majesteleri" diye havlayan Glasya-Labolas, aldığı emirleri yerine getirmek üzere bir çırpıda havalanarak gözden kayboldu.

"Dük Vepar!" diye seslendi Astaroth. "Denizlerde olup bitenleri de bana siz haber vereceksiniz!"

"Size hizmet etmek benim için bir şereftir, Majesteleri" diye gürledi Dük Vepar. "Müsaade ederseniz görevimi icra ederken birkaç gemi batırabilir miyim?"

"Hayır!"

"Bari küçük bir fırtına çıkarmama izin veriniz"

"Hayır dedim!"

"En azından balina kılığına girerek birkaç denizci yutmama göz yumsanız..." diye yalvardı Dük.

"Kendinize gelin Dük Vepar!" diye bağırdı, sabrı taşan Astaroth. "Sizi oyun oynamaya değil, gözlem yapmaya gönderiyorum! Israrınız kutsal keyfimi iyice kaçırdı! Görevinizi denizkızı kılığına girerek yerine getirmenize karar verdim!"

Dük Vepar'ın dev cüssesine bakıp nasıl bir denizkızı olacağını zihinlerinde canlandıran Kral Asmoday'ın başları kendini daha fazla tutamadı ve üçü aynı anda kahkahalara boğuldu.

Öfke içinde Asmoday'a dönen Astaroth, "Verdiğim cezayı gülünç bulduğunuzu görüyorum, saygıdeğer kral," dedi.

Asmoday'ın korkudan bembeyaz kesilen iki başı birden aynı anda büyük bir ciddiyetle öne doğru eğildi ve "Lütfen bizi bağışlayın Majesteleri, saygısızlık etmek istememiştik," diyerek af diledi.

Ne yazık ki, durumun ciddiyetini hâlâ kavrayamamış olan sol baş gözünden yaşlar boşalarak gülmeye devam ediyordu.

"Aldığım kararların sizi eğlendirmesine çok memnun oldum, sevgili Asmoday," dedi Astaroth, sol başa doğru yavaşça yaklaşarak. "Kendim insanoğluna bu kadar iyi vakit geçirtirken, Malkuth'daki iblislerimin can sıkıntısı çektiğini görmek beni fazlasıyla üzerdi doğrusu."

Bu sözler üzerine sol baş keyifle kıkırdadı ve "Asil efendimiz adeta düşüncelerimizi okuyorlar!" dedi. "Daha bu sabah diğer baş arkadaşlarla aramızda Majesteleri'nin insanoğluna dağıttığı sayılardan iblislerini neden mahrum bırakmış olabileceğini tartışıyorduk."

"Biri bu gerzeği sustursun!" diye yalvardı ortadaki baş. "Hepimizi yakacak!"

"Baltası olan yok mu?" dedi ağlayarak sağdaki baş. "Sol başımı kesene ödül var."

"Demek iblislerime sayıları çok gördüğümü düşündünüz, öyle mi?" diye sordu Astaroth.

Sağdaki baş ve ortadaki baş korkudan konuşamayacak hale gelmiş olduğu için bu soruyu da sol baş yanıtladı: "İnsanoğluna verdiğiniz nimetlerden sadık hizmetkarlarınız olan biz iblislerin niye faydalanamadığını merak ediyorduk."

Gözlerinden alevler saçan Astaroth, "Hiç endişelenmeyin, saygıdeğer Asmoday," diye gürledi. "İblislerin de birer sayısı olacak!"

Gökyüzü tamamen kararıp, Agartha Dağı temelinden şiddetle sarsılmaya başlayınca yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu nihayet anlayan sol baş da dahil olmak üzere bütün başlar büyük bir korkuyla yere yapıştı.

Düşes Gamori'nin dışındaki bütün iblislerin alınlarının ortasına kondurulan '**0**'larıysa ancak birkaç saat sonra, Astaroth'un öfkesinin yatıştığını ümit ederek başlarını yerden doğrultmaya cesaret edebildiklerinde gördüler.

'Acaba, asil keyfimi yerine getirmek için ne yapsam?' diye düşündü Kralların Kralı. *'Kutlu mutlu şahsımı ne tür bir eğlenceyle oyalasam? En iyisi, kendini bir çeşit kraliçe ilan etme düşleri kuran şu iki numaralı küstah şişkoyu izleyeyim. Bakalım '**1**' numara diye biri olmadığını iddia edecek kadar ileri gidecek mi?'*

15 Madam İki'nin Buruk Sevinci

"Yooook!" diye haykırdı Madam Bobogel, saçını başını yolarak. (Bundan böyle Madam İki olarak anılacak.) "Bir numara diye biri yoooook!"

"Rica ediyorum kendinizi bu kadar perişan etmeyiniz, Yüce Madam," dedi Tamas. "Kısa bir zaman içerisinde tüm insanların dünyada sizinkinden daha küçük bir sayı olmadığı gerçeğini kabul ederek ayaklarınıza kapanacağından eminim."

"Sonsuz Işık'ın elçisi olduğumu anlamakta ve Kozmik Kraliçe'liğimi ilan ederek aydınlanmış başımı taçlandırmakta neden bu kadar gecikiliyor?" diye bağırdı Madam İki. "Bu terbiyesizlerde hiç mi kozmos korkusu yok? Kâinat bana yapılan bu saygısızlığın hesabını sormaz mı?"

"Gönül gözleri kapalı olan birtakım gafillerin, Sonsuz Işık tarafından kendilerine iletilmeye çalışılan ulvi mesajları hemencecik idrak etmesini beklemek yanlış olur, Yüce Madam. Sizi temin ederim ki, ilahi başınızın taçlandırılacağı mutlu günün gelmesi artık an meselesidir."

Tamas'ın sözlerinde en ufak teselli bulamayan Madam İki talihsizliğine lanetler okuyor, dövünerek yerlerde yuvarlanıyordu.

"Sağlığınız için endişe ediyorum doğrusu. Kendinizi o kadar hırpalıyorsunuz ki, körpe bedeniniz gözlerimin önünde eriyip gidiyor. Üç ay içinde tam elli beş gram kaybettiğinizi anımsatmak istiyorum."

"Yemeler içmeler sizin olsun!" dedi Madam İki, gözyaşları içinde. Benim dünya malında gözüm yok; yalnızca tacımı istiyorum ben. Artık sabrım tükeniyor, üzüntüden neredeyse kutsal aklımı oynatacağım!"

"Merak etmeyin, Yüce Madam; sabrı tükenen tek kişi siz değilsiniz. Dünyanın dört bir yanında son derece önemli mevkilerde bulunan müritlerimizden aldığım istihbaratlar, birkaç hafta içerisinde herkesin beklemekten usanacağını ve uluslararası bir bildiri yayınlanarak '1' numaranın var olmadığının resmen duyurulacağını gösteriyor. Böyle bir duyurunun yapılması, yeryüzündeki tüm insanların alnınızda taşımakta olduğunuz ilahi '2' sayısının kozmik önemini kabul etmek zorunda kalmasını sağlayacaktır. Bu mutlu gelişmelerin yaşanmasına çok kısa bir zaman kalmış olduğuna kalp çakramın taaa derinlerinden inanıyor, sizin de artık endişelerinizi bir yana bırakarak çoktandır ihmal etmiş olduğunuz Bobogelizm çalışmalarınızı yeniden ele almanız gerektiğini düşünüyorum."

Tamas'ın iyimser tahminlerini duyunca biraz toparlanıp kendine çekidüzen veren Yüce Madam, bir süre düşündükten sonra, "Aslına bakarsan, Bobogelizm meseleleriyle uğraşmak, erdemin ve bilgeliğin ışığında boğulmuş olan kutsal zihnimi oyalamak açısından faydalı olabilir," dedi. "Bana işlerimizin nasıl gittiğine dair biraz bilgi ver öyleyse."

"S.S. döneminin işlerimizi son derece olumlu etkilediğini müjdelemekten büyük bir sevinç duyuyorum, efendim. Özellikle büyük sayılıların şerrinden koruyan muskalarımıza o kadar yoğun bir talep var ki, bu ürünümüzün satışlarından elde ettiğimiz muazzam gelirlerle dokuz yeni ülkede Bobogelizm merkezleri kurduk."

"Kozmosa küskün olduğum için meditasyon odamdan

çıkmadığım günlerde müritlerimden gelen mektupları cevapladın mı?" diye sordu Madam İki.

"Elbette, efendim. Hepsini teker teker okudum ve sizin ağzınızdan yanıtlar verip, 'Yüce Madam' diye imzalayarak yolladım. Mesela mektubunda dünyevi meselelerle çok fazla meşgul olduğunuzu düşündüğünü yazan bir müridinize, dünyevi meselelerle ilgilenmediğiniz için mektubunu okumadığınızı, dolayısıyla kendisine cevap yazamayacağınızı yazdım."

"Çok iyi etmişsin. Böylelerini iyi bilirim, çürümüş balık gibi kokarlar. Bunlara cevap yazmaya değmez."

"Yazdığım cevaptan memnun kalmanıza sevindim, efendim. Sizin müritlerinizle daha evvel yapmış olduğunuz yazışmaları örnek almaya çalışıyorum."

"Aferin Tamas!" dedi Madam İki. "Yüce Madam'ını böyle her konuda örnek almaya devam edersen, Sonsuz Işık'a giden yoldan şaşmamış olursun. Şimdi nurlu suretime hasret kaldıkları için kapıda bekleşen kullarımdan birkaçını içeri alabilirsin. Onlarla bizzat görüşüp sorularına cevap vererek engin bilgeliğimden biraz olsun faydalanmalarına müsaade etmeye karar verdim."

Müritlerinin oturduğu yerden yedi basamak yüksekteki bir platforma yerleştirilen tahtına kurulan Madam İki, "İçinizde sayısı en küçük olan müridim hangisiyse ilk soruyu o sorsun!" diye buyurdu.

Bunun üzerine doğrulup Yüce Madam'ı selamlayan binbeşyüzoniki sayılı genç bir kız, "Kutsal yol göstericimiz alınlarında neden '1' değil de '2' sayısının belirmiş olduğunu bize açıklarlarsa çok seviniriz," diyerek yerine geri oturdu.

Sorulan sorudan ötürü duyduğu rahatsızlık her halinden

belli olan Madam İki, "Aslında böylesine cahilce bir soruyu yanıtsız bırakmam gerekirdi," dedi. "Ama bu tartışmaya son noktayı koymak niyetinde olduğum için bu ilginç bile olmayan rezil sorunuza dürüst bir cevap bahşedeceğim. Kendimi eleştirmekten hiçbir zaman çekinip gocunmayacak derecede erdemli bir kişiliğe sahip olduğum bütün müritlerim tarafından bilinen bir gerçektir. Aydınlanmadan evvelse en az bugün bu salonda toplanmış olan siz tekâmül etmemiş müritlerim kadar kibirli olduğumu inkâr edecek değilim. Ancak ruhumun Sonsuz Işık'ın içinde eriyip, bilincimin kozmosun bilgeliğine karıştığı o ulvi anda, alçakgönüllü olmanın ne kadar güzel bir meziyet olduğunu da kavradım. İşte bu alçakgönüllülüğüm sebebiyledir ki, '1' numarayı Sonsuz Işık'a bırakıp, kendi mütevazı alnıma '2' numarayı yerleştirmekle yetindim."

Madam'ın vermiş olduğu bilgece cevap üzerine salondan alkışlar ve coşkulu tezahüratlar yükseldi. Müritlerinden gelen tepkilerden memnun kalan ve keyfi yerine gelen Madam İki, bu kez sayısı oldukça yüksek olan talihsiz bir kulunun sorusunu yanıtlamaya razı oldu.

"Yüce Madam bana bilincimi geliştirerek algı kapılarımı aralamama yardımcı olabilecek bazı egzersizler önerebilirler mi?" diye sordu kara bahtlı mürit.

"İyi niyetli, fakat acınacak derecede ahmakça sorunuza dürüst bir cevap bahşedeceğim," dedi Madam İki. "Alnınızdaki sayı, ruhunuzun pek az tekâmül etmiş olduğu gerçeğini bütün çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. Bu durum halihazırda sahip olduğunuz pek cılız algı kapasitesi ve sefil bilinç düzeyiyle bile baş edemediğinizin ispatıdır. Sizin yerinizde olsaydım, bu zavallı algılarımı geliştirmeye çabalayarak küçük aklımı daha da fazla karıştırmaz, dertlerime yeni dertler eklemezdim. Başka sorusu olan?"

"Yüce Madam, uzunca bir süredir geceleri beni ziyarete gelen ve Sonsuz Işık'ın elçisi olduğunu söyleyen ilahi bir varlık aynı cümleyi birkaç defa tekrarladıktan sonra ortadan kayboluyor. Sizden bu cümlenin anlamını tefsir etmenizi rica edeceğim."

"Ne diyormuş bu sözde Işık Elçi?" diye sordu Madam İki, memnuniyetsizce.

"Şöyle diyor: 'İnsanları gece ziyarete gelen ve aynı cümleleri tekrarladıktan sonra ortadan kaybolan Sonsuz Işık elçisi diye birşey yoktur.'"

"Gülünç bile olmayan budalaca sorunuza dürüst bir cevap bahşedeceğim," dedi Madam İki. "Kâinattaki tek Sonsuz Işık elçisi ben olduğuma ve hiçbir gece sizi ziyarete gelmemiş olduğuma göre, bu ilahi varlığın çok doğru sözler sarf etmiş olduğunu belirtebilirim. Şimdi son bir soru yanıtlayıp istirahata çekileceğim. Önümüzdeki günlerde üstlenecek olduğum dünya ruhani liderliği ve kâinat Kozmik Kraliçeliği gibi yorucu görevleri layıkıyla yerine getirebilmem için zihnimdeki bilgelik okyanusunun fırtınalarını dindirmem gerekiyor."

Böylece ön sıralardan parmak kaldıran, söz alabilmek için kıvranan orta sayılı bir beye konuşması için müsaade verdi.

"Yüce Madam, benim çok ciddi bir hazımsızlık problemim var. Bu rahatsızlığım yüzünden sık sık karın ağrıları çekiyorum. Şu anda sizinle konuşurken dahi çekmekte olduğum bu korkunç sancıyı dindirebilmem için önerebileceğiniz ruhani bir yöntem var mı?"

"Öncelikle sizi sormuş bulunduğunuz mükemmel sorudan ötürü tebrik etmek isterim," dedi Madam İki. "Bu soru siz değerli müritlerime yalnızca gaz sancılarının değil, tüm bedensel acıların çabucak dinmesini sağlayabilecek bir meditasyon tekniği öğretmeme vesile olacak. Uygulaması oldukça

kolay olan bu tekniği dilerseniz şimdi hep beraber yapalım. Fiziksel bir acı çektiğiniz zaman kendinizi bu acıyla özdeşleştirmekten mutlaka kaçınmanız gerekir. Sonsuz Işık'a şükürler olsun ki, ben bu gerçeği aydınlanma anımda öğrenmiş, o gün bugündür dünyevi acıların pençesinde çırpınmaktan kurtulmuş bulunmaktayım..."

Tam o anda, "Ay, sırtımı bir şey ısırdı, Tamas!" diye çığlığı bastı Yüce Madam. "Benim kutsal tahtımda börtü böcek ne geziyor? Çabuk ayağınla ezip dışarı at bu iğrenç yaratığı! Atarken de antenlerini ellerinle kapat ki, içine giren herhangi bir iblis varsa bizi görüp konuşmalarımızı dinleyemesin!"

Madam İki böceğin ısırdığı yeri biraz ovuşturduktan sonra müritlerine dönüp sözlerine kaldığı yerden devam etti:

"Acıyı dindirmek için yapmanız gereken şey, zihninizdeki 'Ben acı çekiyorum,' düşüncesini 'Ben bu acı değilim,' düşüncesiyle değiştirmekten ibarettir. Kendinizi acıdan ayrı bir yere koyduğunuzda, size maddi veya manevi rahatsızlık veren her türlü duyguyu adeta bir film seyredermişçesine uzaktan izleyerek yok edebilecek güce kavuşmuş olursunuz."

Orta sayılı bey bir süre gözlerini kapatıp konsantre olarak Madam İki'nin talimatlarını uygulamaya çalıştıysa da, pek olumlu bir netice alamadığı yüzündeki ekşi ifadeden okunuyordu.

"Gördünüz mü?" dedi Madam İki, memnuniyetle gülümseyerek. "Sancılar nasıl da hemencecik geçiverdi!"

"Maalesef geçmedi," dedi orta sayılı bey.

"Mümkün değil!" diye itiraz etti Madam İki. "Belki de geçmiştir, ama size geçmemiş gibi geliyordur. Bir çeşit hayalet acı olabilir."

"Geçmek şöyle dursun, gittikçe daha da şiddetleniyor," dedi orta sayılı bey.

"Teknikleri doğru uyguladığınızdan emin misiniz?"

"Söylediklerinizi harfiyen uyguladım."

"Binlerce yıldır başarıyla uygulanan bu kusursuz teknikten bir tek sizin netice almamanız, çürük yumurtalardan bile daha çürük bir ruha sahip olduğunuzu gösteriyor!" diye çıkıştı Madam İki. "Belki de hazımsızlık probleminiz çakranızın buruşuk, karmanızın kokuşuk olmasından kaynaklanıyordur!"

"Benimle bu şekilde konuşamazsınız!" dedi orta sayılı bey. "Sizi derhal '1' numaralı makama şikâyet edeceğim!"

"Mürit müsveddesi seni, '1' numaralı makamı kim kaybetmiş de sen bulmuşsun!" dedi Yüce Madam.

16 Bay 666

"Şeytan Bey, lütfen kapınızı açar mısınız?"

Bay üçyüzyedi zili ısrarla çalmaya devam etti ve "Fazla zamanınızı almayacağımıza dair söz veriyorum; yalnızca birkaç dakika konuşmak istiyoruz," dedikten sonra kulağını evin kapısına dayayarak içeriden bir ses gelip gelmediğini kontrol etti.

Bay üçyüzyedi öyle kolay kolay pes edecek biri değildi ve gerekirse yıllarca o evin önünde beklemeye son derece hazırdı. Kapıya yapıştırdığı kulağı önce kızarmaya, sonra hafif hafif sızlamaya ve uyuşmaya başladı. Yarım saatte bir kulak değiştirmenin iyi bir taktik olabileceğini düşündü ve saatini kurdu.

Sağ kulağıyla iki, sol kulağıyla üç defa nöbet tuttuktan sonra kapının ardından küçük bir parke gıcırtısı işitince, "Şeytan Bey!" diye seslendi heyecanla. "Bizi kandıramazsınız! Evde olduğunuzu biliyoruz. Lütfen bizi daha fazla bekletmeyin ve teklifimizi değerlendirin!"

"Şeytan senin babandır, eşşoğlueşşek!" dedi, kapının arkasından gelen boğuk ses. "Teklifin de yerin dibine batsın!"

"Şirketimizin araştırma geliştirme bölümü tüm mesaisini sizi bulmaya harcadı, efendim," dedi bay üçyüzyedi. "Gece, gündüz demeden çalıştılar."

"Şirketinizin de canı cehenneme!"

"Rica ediyorum, bela okumayınız, Şeytan Bey. Arkadaşları çok tedirgin ediyorsunuz, efendim."

"Ben Şeytan meytan değilim! Bunların hepsi beni yıpratmak isteyen düşmanlarım tarafından çıkarılan dedikodular!"

"Şeytan Bey, alnınızda 666 yazdığını biliyoruz, efendim. Bu gerçeği inkâr etmenizin ne size faydası dokunur, ne de bize."

"Palavra! Düzmece! Benim alnımdaki sayıyı kimse görmedi!"

"Sayıların belirdiği günden beri evinizden çıkmadığınızı ve kimseyle görüşmediğinizi de biliyoruz, efendim. Sizce artık günışığına kavuşmanızın, şeytanlığınızla barışmanızın ve bunu tüm dünyaya ilan ederek insanların arasında başınız dik dolaşmanızın zamanı gelmedi mi? Şeytan'ın hak ettiği itibarın iade edilmesinin zamanı gelmedi mi?"

"Ben son derece dindar bir aileden geliyorum!" diye bağırdı Şeytan Bey. "Şeytan ile işim olmaz!"

"Bu size milyarlar kazandırabilecek bir iş olsa bile mi?" diye sordu bay üçyüzyedi.

"Uğursuz paranız cebinizde kalsın!"

"Lütfen biraz makul olunuz. Bu parayla neler yapabileceğinizi bir düşününüz. Dilerseniz bütün kazancınızı Tanrı adına iyilikler yapmak için kullanabilirsiniz. Cennetle cehennem arasında bir köprü oluşturabilir, Şeytan'ın adının her yerde minnetle anılmasını sağlayabilir, insanların Şeytan ile ilgili bütün ön yargılarını sonsuza dek değiştirebilirsiniz. Ya da ömrünüzün sonuna kadar bu evde hapis kalır, yapayalnız yaşlanarak ölüp gidersiniz ve sizi bir tek kişi bile anımsamaz; sonsuza dek unutulursunuz. Seçim sizin."

Bu sözler üzerine Şeytan Bey biraz düşündü ve "Doğrusunu istersen Şeytan'a biraz haksızlık edildiğini ben de zaman

zaman düşünmüyor değilim," dedi. Sesinden kapıya biraz daha yaklaşmış olduğu anlaşılıyordu.

"Milyarlık, belki de trilyonluk bir servet!" dedi bay üçyüzyedi.

İki taraf da bir süre sessiz kaldıktan sonra yavaşça aralanan kapının arasından başını dışarı uzattı ve "Trilyonlar dedin, değil mi?" diye sordu Şeytan Bey.

"Kontratınız hazır bile! Şurayı, şurayı, şurayı ve şurayı imzalamanız yeterli. Size açıkladığım gibi, bu kontratta tüm şeytani haklarınızı firmamımıza devrettiğinizi belirtiyor ve benzeri bir anlaşmayı bizden başka hiçbir firmayla yapmayacağınızı taahhüt ediyorsunuz. Reklamını yapacağınız ürünlerin satışından elde edeceğimiz gelirlerin belirli bir yüzdesi sizin olacak. Bu yüzde, ürün satışlarında gözlenen artışa göre kararlaştırılacak. Kısacası, şeytani görevlerinizi tam olarak yerine getirirseniz endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey kalmıyor."

Şeytan Bey, bay üçyüzyediyi kolundan tutup bir kenara çekti. "Delikanlı, sen iyi eğitim görmüş bir çocuğa benziyorsun. Ayrıca sayının da bayağı küçük olduğu dikkatimden kaçmadı."

"Teşekkür ederim, efendim. Sayımın düşük olmakla kalmayıp aynı zamanda asal bir sayı olduğunu eklemek isterim. Övünmek gibi olmasın, ama bu projenin başına getirilmemin en önemli sebeplerinden biri sayımdır."

"Her neyse... Beni bu işe girmeye ikna edebildiğin için sana güveniyorum. Aramızda kalsın, ama benim okumam yazmam pek iyi değildir. Bu anlaşmada çok uzun cümleler var; okurken aklım karışıyor. Acaba bir avukat mı tutsam?"

"Hiç merak etmeyin, Şeytan Bey. Bu kontrat üçkâğıtçı avukatlara para kaptırmanıza değecek kadar karmaşık bir şey değil. Ben zaten içinizin rahat etmeyeceğini tahmin etmiş ve şirketimizin avukatından kontratı bir de sizin açınızdan incelemesini rica etmiştim. Avukatımız beni kırmadı ve her maddeyi sizin için dikkatlice okuduktan sonra imzalamanızda sakınca görmediğini bildirdi."

"Aferin sana, delikanlı!" dedi Şeytan Bey. "Alnındaki sayıyı hak edecek kadar zekiymişsin! İşte şimdi gönül rahatlığıyla imzamı atabilirim."

"Anlaşmayı getirin!" diye seslendi bay üçyüzyedi.

"Yalnız benim imzam biraz okunaksızdır. Parmak bassam yeterli olur mu acaba?"

"Elbette. Parmağınızı birazcık kanatırsak neden olmasın? Çocuklar, bize bir toplu iğne bulun bakalım! Şuraya, şuraya ve şuraya parmak basarsanız... Evet, çok güzel! Tatsız formaliteleri de aradan çıkardığımıza göre artık işe koyulabiliriz. Öncelikle, şirketimizin bu proje için titizlikle seçtiği profesyonellerden oluşan bir ekip şeytani imajınızı belirlememize yardımcı olacak. Daha sonraysa reklam çekimlerimize başlayacağız."

Titizlikle seçilmiş olan profesyonellerden oluşan ekip, o sırada şeytanın imajı üzerine profesyonelce tartışmaya başlamıştı bile.

"Başını tıraş edelim," dedi bir profesyonel. "Kel olursa daha korkunç görünür."

"Ne demek istiyorsun sen?" diye itiraz etti kel bir profesyonel. "Bu sözlerin hiç de profesyonelce değil!"

"Gözlerine kırmızı lens takalım."

"Boynuz ve kuyruk olmazsa olmaz!"

"Kızıl bir kostüme ne dersiniz?"

"Ne kadar demode! Bu şeytan yepyeni bir yüzyılın şeytanı! Metroseksüel bir şeytan olmalı."

"Acı biberli cips reklamından başlayalım. Şeytan ile ortak tutkunuz!"

"Bir tane alana, iki tane bedava?"

"Bu promosyon profesyonelliğe sığmaz! Senin gibi bir gerzeği ekibimize kim koydu?"

"Gerzek sana benzer şişko! Alnıma bak alnıma, kaç yazıyor? Bindörtyüzaltmışiki! Okuyamadıysan bir daha bak! Böyle sayıyı sen değil alnında, rüyanda bile göremezsin! Nanik!"

"Bana sorarsanız, derhal Şeytan temalı bir eğlence parkı yapmalıyız. Korku tünelleri, cehennem geçitleri..."

"Yürü git, yüzmilyonküsur seni!"

"Bence Şeytan Parkı fena fikir değil! 'Adem'in Düşüşü' adlı bir eğlence tasarlayalım. İnsanlara önce bir ağacın dalından elma koparttıralım, sonra da hepsini bir uçurumdan aşağı atalım."

"Nefis bir buluş! Hatta Şeytan bizzat uçurumun kenarında dursun ve herkesi aşağıya bizzat itsin!"

"İyice zırvaladın! Koskoca Şeytan'ın başka işi gücü yok mu? Herkesi tek tek nasıl itsin?"

"Kupalara, gömleklere, tabaklara, çanaklara, sepetlere, pipetlere Şeytan'ın fotoğraflarını basalım."

"Bütün fotoğraflarda çıplak kızlar olsun."

"Çıplak kızlar mı!" diyerek irkildi Şeytan Bey. "Böyle bir rezalete asla müsaade edemem. Ben son derece muhafazakâr bir aileden geliyorum!"

"Sizi sessiz olmanız konusunda uyarmak zorundayım, Şeytan Bey," dedi bay üçyüzyedi.

"Reklam çekimleri sırasında mı?"

"Hayır, ömrünüzün son gününe dek! Hiç itiraz etmeye kalkışmayın, çünkü biraz evvel kanınızla imzalamış olduğunuz kontratta bundan böyle bizim iznimiz olmadan tek bir sözcük bile söyleyemeyeceğiniz net şekilde belirtiliyor. Şeytan'ın ve dolayısıyla şirketimizin imajına zarar verebilecek açıklamalar yapmanızdan çekindiğimiz için bu önlemi almak zorunda kaldık."

"Başlarım şimdi şirketinizin imajına! Hem bana 'Şeytan Bey' deyip durmayın, asabım bozuluyor! Size Şeytan olmadığımı kaç defa söyleyeceğim!"

"Bal gibi de şeytansın işte!" diye bağırdı, sabrı taşan bay üçyüzyedi.

"Ooo, şimdi senli benli olduk bakıyorum!" dedi Şeytan Bey.

"Burada bu kadar profesyonel sana 'Şeytan Bey' dediğimize göre bir bildiğimiz var herhalde, değil mi? Bizi de kendin gibi kuş beyinli mi sandın?"

"Sen Karanlıklar Prensi ile ne biçim konuşuyorsun, zibidi!" diye kükredi Şeytan Bey.

"İşte!" dedi bay üçyüzyedi sevinçle. "Duydunuz mu? En sonunda Şeytan olduğunu kendisi de kabul etti!"

"Siz daha kısa pantolonla gezerken ben cehennemde cirit atıyordum bacaksızlar!" diye bağırdı Şeytan bey. "Şeytanlığımın bana vermiş olduğu otoriteye dayanarak hepinizi lanetliyorum!"

"Maalesef bizi lanetlemeye yetkin yok," dedi bay üçyüzyedi. "Kontratın yetmiş sekizinci maddesinin üçüncü paragrafında şirketimizin hiçbir çalışanını cehenneme gönderemeyeceğin açıkça belirtiliyor."

"Sizin gibilerle anlaşma imzalayacağıma boynuzum devrilseydi!" dedi Karanlıklar Prensi. "Cennetten kovulduğumdan beri böyle ıstırap çekmedim!"

17 Bay Dokuz'un İntikam Saati

Bay dokuz, sayılarının küçüklüğüne bakar bakmaz işlerinin ehli oldukları anlaşılan yeni avukatları bay kırkı sol, bay kırkbiri sağ tarafına oturtmuş, genellikle önemli iş görüşmeleri için buluştukları barın en sessiz köşesine yerleşmiş, beyaz şarabını büyük bir keyifle yudumlayarak ortağının gelişini beklemeye koyulmuştu. Eski dostuna karşı yıllardır sinsice planlamakta olduğu saldırıyı başlatacağı, yüreğinin derinlerinde gizlice biriktirdiği kin ve öfkeyi rahatlıkla kusabileceği gün gelip çatmıştı en sonunda. Çok kısa bir süre sonra arkasına yaslanacak, kendini bildi bileli onu ezmek, özgüvenini yok etmek için elinden geleni ardına koymayan baş belasının mahvoluşunu izlemenin tadını çıkaracaktı ve bu dünyada bay dokuz için onun yıkımını izlemekten daha zevkli hiçbir şey olamazdı.

Aynı gün, aynı saatte, aynı semtte, uzun yıllardan beri en yakın arkadaş olan iki kadının bebekleri olarak açmışlardı dünyaya gözlerini. Bay dokuz, hiçbir zaman sevmediği bu zoraki arkadaşla beraber büyümeye, beraber oynamaya ve aynı okula gitmeye annesi tarafından mecbur edilmiş, çocukluğun kendine has zevklerini onunla paylaşmanın üzüntüsünü bir mahkumiyet gibi sürdürmek zorunda bırakılmıştı. Yaşı ilerleyip, kişiliği ve iradesi geliştikçe her fırsatta çıkardığı kavgalara ve ondan yaşamının sonuna dek kopabilmek adına verdiği tüm mücadelelere rağmen ilişkileri devam etmiş, sanki görünmeyen eller tarafından birbirlerine doğru itiliyorlarmış gibi

eninde sonunda kendini yine onun yanında bulmuştu bay dokuz. Her konuda kendisine üstünlük taslayan, oyunları daha iyi oynayan, ağaçlara daha iyi tırmanan, derslerde daha başarılı olan, kızların daha çok beğendiği bu uğursuz adamın gölgesi yaşamının üzerinden bir türlü kalkmamış, mutluluğunu ve huzurunu emen bir vampir gibi boynuna yapışan bu varlıktan hiçbir şekilde kurtulamamıştı. En nihayetinde bay dokuz da doğdukları günden beri etraflarındaki herkesi etkisi altına alan, kendine hayran bırakan, ufacık bir ricasını bile itaat edilmesi gereken bir emre dönüştüren karizmatik adamın buyurgan büyüsüyle baş edilemeyeceğine inanmış, onları bir araya getirmekte ısrar eden olaylarla mücadele etmeye çalışmaktan vazgeçmiş ve tamamen pes etmişti.

Yıllar böylece gelip geçmiş, bay dokuz hayatın akışına içten içe ölesiye nefret ettiği o adamla beraber bir şirket kurmaya razı olacak kadar teslim olmuştu. Yaşamı boyunca sergilediği kendini beğenmiş ve kibirli tavırlarını iş hayatında da sürdüren ortağı, şirketlerinin elde ettiği bütün başarıları tek başına sahiplenmeye kalkışmış, bay dokuza kendini beceriksiz ve değersiz hissettirmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Bütün girişimleri yapan, kararları alan, stratejileri belirleyen, ihaleleri kazanan ve onları azımsanmayacak bir servete kavuşturan ortağıydı, ama aslında bütün o işleri, hatta daha da iyilerini bay dokuz da rahatlıkla yapabilirdi. Bay dokuza yine kendini göstermesi için fırsat verilmemiş, başarı kazanma imkânı tanınmamış, her zamanki gibi arka planda bırakılmıştı.

İşte bütün bu nedenlerden ötürü, bir ömür boyu ona arkadaşlık maskesi altında çeşitli işkenceler çektiren, cehennem azapları yaşatan, ruhunu kıskançlığın ateşleriyle yakıp kavuran o adamın kesinlikle haddinin bildirilmesi, cezalandırılması hatta mümkünse yok edilmesi gerekiyordu. Onu ortadan kal-

dırmayı başarabilirse hayatında bir kez olsun huzur bulacak, geleceğe umutla bakacak ve özgürlüğüne kavuşacaktı bay dokuz. Peki, ama adeta tanrılar tarafından kayırılarak yaratılan (ki tanrılara, şeytanlara, meleklere ve benzeri türden hiçbir saçmalığa inanmaz, bilimsellikten ve akılcılıktan uzak masallara oldum olası itibar etmezdi bay dokuz) her türlü koşulda dört ayak üzerine düşen biriyle nasıl başa çıkılabilir, onu alt edecek bir durum nasıl oluşturulabilirdi?

Bay dokuza gereken mucize, bütün hayallerini süsleyen öç alma fırsatının asla ortaya çıkmayacağına ikna olduğu, yenilgiyi büsbütün kabullendiği zaman gerçekleşmişti. Yeryüzündeki bütün insanların alınlarının ortasında bir rakamla uyandığı günün sabahında, bay dokuzun benliğinde bu olaya dair tek bir soru oluşmuştu: Onun sayısı kaç? Kendi sayısının dokuz oluşu bir parça içini rahatlatıyordu elbette, sonuçta dünyada ondan daha küçük sayılı yalnızca sekiz kişi vardı. O namussuz yine yapacağını yapmış, başını '3' veya '5' ya da daha beteri '1' numarayla taçlandırmış olabilir miydi?

İçi içine sığmıyordu bay dokuzun, onun sayısını gözleriyle görünceye dek rahatlaması söz konusu olamazdı. Evinden koşar adımlarla ayrıldı, arabasına atladı ve soluğu düşmanının kapısında aldı. Zili çalarken kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. En sonunda talihi yaver gitmiş miydi? Şans bu defa onun yüzüne gülecek miydi?

Kapı yavaşça aralanırken heyecandan başı dönmeye başladı, bayılacak gibi oldu, ama son bir çabayla bakışlarını o tiksinti verici başa doğru kaldırdığında gördüğü sayı karşısında tarifsiz bir tatmin duygusuna kapıldı. Binlerce yıl önce yıkılıp giden görkemli imparatorlukların insanoğlunun hafızasına sığmayacak kadar eski zamanlardan beri toprağa gömülü olan hazine sandıkları gün ışığına çıkarılacak, içlerindeki elmaslar, zümrütler ve yakutlar ayaklarına serilecek, oracıkta

dünyanın en zengin adamı ilan edilecek olsa duyabileceği sevinç bile o andaki hisleriyle boy ölçüşemezdi.

Hayal görmediğinden emin olmak için tekrar tekrar baktı, bütün dikkatini toplayarak sıfırları defalarca saydı bay dokuz. Hiç kuşku yoktu; tam 'dokuzyüzmilyon' yazıyordu lanet olasıca herifin alnında! Bir türlü gelmek bilmeyen bir sevgili gibi beklediği o anı yaşıyordu nihayet; zaferinin gündoğumundaydı!

Bay dokuz bu müthiş galibiyetinin ardından mutluluk sarhoşluğuna kapılmamış, aksine derhal harekete geçmiş ve kendine uzun vadede sayısının küçüklüğünden istifade ederek ona verebileceği zararları tam olarak anlayabilmesi için yol göstermek üzere; hepsi de kendisi gibi küçük sayılı ve kıvrak zekâlı kişilerden oluşan bir danışmanlar ordusu kurmuştu. Ekibiyle beraber yürüttüğü çalışmaların meyvelerini kısa sürede toplamış, S.S. döneminin başladığı günden beri ticari kanunlarda yapılan değişiklikler sayesinde küçük sayılı ortaklara verilen ayrıcalıkları kullanarak şirketin bütün hisselerini hiç ödeme yapmadan ele geçirmenin bir yolunu bulmuştu.

Bay dokuzun başarıları bu kadarla da kalmayacaktı elbette; önündeki tek engel olan düşmanını ortadan kaldırdıktan sonra, sayısının küçüklüğünden aldığı güçle servetini ve itibarını artıracak, iktidar sahibi olacaktı. Üstelik o akşam oradan çıkınca Sayısı Yüzden Küçük Olan Seçkin ve Kutsanmış Varlıklar Biraderliği'nin toplantısına katılacak ve dünyadaki en önemli, en güçlü kişilerle tanışma fırsatını yakalayacaktı.

Kapıldığı hayallerin verdiği zevk ve heyecandan ötürü tansiyonu yükselen bay dokuzun tombul başından aşağı oluk oluk ter boşalmış, gömleğinin yakası sırılsıklam olmuştu. Tuğla rengi cildi yaklaşmakta olan intikam saatinin yarattığı heyecanı biraz olsun yatıştırabilmek için içtiği şarapların da etki-

siyle iyice kızarmış, yuvarlak yüzü günbatımını andıran bir renge bürünmüştü.

Açılan bar kapısından içeriye her zamanki zarif tavırlarıyla süzülen bay dokuzyüzmilyonun görüntüsü, bay dokuzu daldığı tatlı düşlerden uyandırdı.

Bay dokuzyüzmilyon esmerdi, zümrüt yeşili gözleri vardı, atletik yapılıydı. Omuzlarına düşen siyah saçları sımsıkı arkaya çekilip örülmüştü. Giymekten asla vazgeçemediği kırmızı takım elbisesine rağmen yakışıklı görünüyordu. İçeriye adeta ışıklar saçarak adım atan bu adamdan etrafa yayılan tuhaf cazibe, karşı cinsin gözünden elbette ki kaçmadı. Mekânda bulunan bütün kadınlar aynı anda başını bay dokuzyüzmilyona doğru çevirip, onu tepeden aşağı inceledi.

Beraber oldukları her yerde tekrarlanan bu tanıdık sahne yüzünden bay dokuzun bir an içi sızladı, ama düşmanının hayatını karartmak üzere olduğunu düşününce hemen yatıştı, yeniden neşelendi.

"Hoş geldin," dedi bay dokuz. Ayağa kalkmamış, elini soğukça uzatıp olabilecek en mesafeli şekilde tokalaşmayı tercih etmişti. "Anlaşılan göz alıcı renkler giymekten hiç vazgeçmeyeceksin."

"Sana bunu daha önce de anlatmıştım," dedi bay dokuzyüzmilyon etrafına bakınarak. Karşısındaki adamların üçü de geniş koltuklara yayılmış, ona küçücük bir sandalye ayırmıştı. "Yaradılış itibarıyla fazlasıyla heyecanlı ve enerjik insanların çevresi kırmızı renkle kuşatılırsa, bedenleri buna hemen tepki verir ve kişi kendini içsel olarak kırmızının zıddıyla, yani yeşil renkle kuşatıp dengelemeye çalışır. Bu da onun sakinleşip rahatlamasını sağlar."

"Kim bilir bu uydurma bilgiyi hangi masal kitabından edindin," dedi bay dokuz, alaylı bir tonla. "Kitap okumaya gereğinden fazla meraklısın. Başlıca kusurlarından biridir bu."

Bay dokuzyüzmilyon arkadaşının eleştirisine hiç aldırış etmeden kendisine ayrılan sandalyeye oturup garsona bir şişe şampanya sipariş ettikten sonra, "Bunlar kim?" diye sordu, bay kırk ve bay kırkbiri işaret ederek. "Yeni avukatların mı?"

"Evet," dedi bay dokuz. "Doğru tahmin ettin."

"İçimden bir his beni buraya hisselerime el koyduğunu ve bütün mal varlığımı zimmetine geçirdiğini söylemek, beş kuruşsuz kaldığımı müjdelemek için çağırdığını söylüyor," dedi bay dokuzyüzmilyon. Konuşma tarzı, tahminleri doğru çıksa bile başına gelecekleri çok önemsemeyeceği izlenimini uyandırıyordu.

"Her zamanki gibi öngörülüsün," diye cevap verdi bay dokuz. "Ne yazık ki, olacakları önceden kestirebilme yeteneğin bu defa seni kurtaramayacak. Yıkımını hazırlayan planın üzerinde avukatlarımla beraber durmaksızın çalıştık, her şeyi en ufak detayına kadar düşünerek kusursuz şekilde hazırlandık. Bugün senden intikamımı alabiliyorsam, başarımda onların da büyük katkıları olduğunu yadsıyamam."

Bay dokuz sözlerini bitirince muzaffer bir komutan edasıyla arkasına yaslanıp keyifle purosunu yaktı. Sağında ve solunda oturan avukatları, patronlarının konuşmasını o kadar beğenmişti ki, başlarıyla tasdik etmekle yetinemeyip alkışladı.

"Benden neyin intikamını almaya çalıştığını anlayamıyorum," dedi bay dokuzyüzmilyon şaşkınlıkla.

"Neyin olacak? Beni yıllar boyunca aşağılamanın, küçümsemenin, gölgede bırakmaya çalışmanın intikamı!"

"Böyle hissettiğini bilmiyordum; bunları duymak benim için gerçekten çok üzücü," dedi bay dokuzyüzmilyon. Sözlerinde samimi olduğu hissediliyordu, ama bay dokuzun en ufak bir taviz vermeye, geri adım atmaya niyeti olmadığı bel-

liydi. "Seni her zaman en yakın dostum olarak gördüm, hep korumaya çalıştım."

"Korumakmış!" diye gürledi bay dokuz. "Benim senin tarafından korunmaya ihtiyacım yok, hiçbir zaman da olmadı! Hayatımı bir kâbusa, hatta cehenneme çevirdin. Benim yalnızca senden sonsuza dek kurtulmaya ihtiyacım var! Senin mahvolmana, yok olmana ihtiyacım var!"

Bay dokuzyüzmilyon acele tepki vermemeye, soğukkanlılığını muhafaza ederek düşünmeye çalıştı. Bütün kötü huylarına, zekâsını ve yeteneklerini aşan hırslarına rağmen sevdiği, gözetmesi gereken yaramaz ve kaprisli bir küçük kardeş olarak kabul ettiği o adam kendisinden öylesine nefret ettiğine göre belki de gerçekten kabahatliydi. Belki yardım ettiğini zannederken aslında onu ezmiş, farkında olmadan özgüvenini zedelemişti.

Doğruyu söylemek gerekirse bay dokuzyüzmilyon son zamanlarda arkadaşlıklarında yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu duyumsamış, ama bunu fazla önemsememişti. Hiçbir önlem alma gereği duymamış, harekete geçmemiş, arkadaşını karşısına alıp konuşmamış ve sorunların kendiliğinden çözülmesini beklemişti.

Bay dokuz ise suskunluğa bürünerek içsel bir hesaplaşmaya girişen bay dokuzyüzmilyonun yüzündeki ifadeyi dikkatle inceleyerek onun neler hissettiğini kestirmeye çalışıyordu. Adamın serinkanlı ve telaşsız duruşu, kaderine razı olmuş görünmesi biraz canını sıktı.

"Komik olan ne, biliyor musun, dostum?" dedi bay dokuzyüzmilyon, uzun süren bir sessizlikten sonra. "Sahip olduğum şeyleri elimden alman umurumda bile değil. Kendine avukatlar tutup planlar yapmak yerine gelip benden istemiş

olsaydın, zaten sana hiç tereddüt etmeden her şeyimi verirdim. Aslına bakarsan başarıyla, para kazanmakla, statü sahibi olmakla hiçbir zaman çok ilgilenmedim, ama *Farkedilmesi Gereken Bir Gerçek Olduğunu Farkedin; İlk Adım Budur* kitabını okuduğum günden beri bütün bunların ne kadar önemsiz olduğunu çok daha iyi anladım. Kepekuş adlı yazarın görüşleri içimde büyük bir değişimin, benliğimde bir çatışmanın başlamasına yol açtı. Artık yalnızca gerçeği aramak üzere yollara düşmek ve kalan günlerimi bir an bile yılmadan bu arayışı sürdürerek geçirmek istiyorum. Ömrümü yaşamın gizemlerini, başka varoluş biçimlerini, değişik algılama yöntemlerini araştırmaya adamaktan; zihnimin kontrolünü bütünüyle ele geçirmekten ve en önemlisi benliğimin sırlarını çözerek kendimin efendisi olmaktan başka arzum kalmadı."

"Başındaki o gudubet sayıyla istesen de kendinden başka bir şeyin efendisi olamazsın zaten," diyerek upuzun bir kahkaha attı bay dokuz.

Konuşmaya hiç karışmadan dinleyen, patronlarının söylediği her sözün ardından başını sallayarak onaylayan avukatlar da onunla beraber güldü.

"Bunda gülünecek bir şey görmüyorum," dedi bay dokuzyüzmilyon. "Sen başkalarının efendisi olmak istiyorsun, bense kendimin. Aramızdaki bütün fark bu."

"Böyle saçmalıklara kapılıp gitmene hiç şaşırmadım," diye cevap verdi bay dokuz. "Seni tanıdığım günden beri her türlü safsatanın, kafa karıştırıcı ruhsal teorinin, akla ve mantığa aykırı, bilimsellikten fersah fersah uzak batıl inançların etkisinde kalmaya yatkın bir kişiliğin, son derece zayıf bir iraden olduğunu düşünmüşümdür."

"Ne diyebilirim? Aklımın sınırlarını zorlayan, hatta aşan düşünceler bana oldum olası çok çekici gelmiştir."

"Dünyevi arzularından tamamen kurtulup kendini ruhani arayışlara adadığına göre, kız arkadaşını elinden aldığımı, onun seni haftalardır benimle aldattığını da itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum," dedi bay dokuz. "Bu haberi yeni kazandığın bilgeliğe yakışan bir olgunlukla karşılayacağını tahmin ediyorum. Ne de olsa doğanın kanunu böyledir; kadınlar her zaman sayısı daha küçük olan erkeklere gider ve sen de takdir edersin ki, bu koca dünyada sayısı benimkinden düşük yalnızca sekiz kişi var."

Kız arkadaşının kendisini bay dokuzla aldattığını duyunca içinde hızla büyüyen ve patlayarak dışarı vurulmak isteyen büyük bir öfke dalgası hisseden bay dokuzyüzmilyon, bu duyguya teslim olmak yerine hemen Kepekuş'un kitabında yazan teknikleri uygulamaya başladı. Nefesine odaklanarak sakinleşmeye, kendini olan bitenlerin dışında duran bir seyirci gibi izlemeye ve içinde oluşan hisleri incelemeye çalıştı. Bu defa alışkanlıklarından kaynaklanan otomatik tepkilerin kurbanı olmayacak, herhangi bir kızgınlık anında hissedilmesi ve yapılması gerekenleri kayıt altına alarak bir paket program haline getiren, benzeri bütün durumlarda tekrar tekrar önüne sürerek aynı kalıplar içinde hareket etmesini emreden belleğinin ve yaşamını düğmesine basılan bir makine gibi davranarak sürdürmesine yol açan zihninin beraberce kurdukları o bildik tuzağa düşmeyecekti.

Bir süre daha derin soluklar alıp kendini gözlemledikten sonra sakinleşip arkasına yaslanarak, "Kız arkadaşımı elimden almadın çünkü o hiçbir zaman bana ait olmadı," dedi. "Eğer onu benden daha fazla mutlu edebiliyorsan bu beni yalnızca sevindirir. Maddi konulara gelince... Benim sahip olduğum şeylere böylesine kıymet verdiğine göre, onlara benden daha çok ihtiyacın var demektir. Bu yüzden yalnızca şirketteki hisselerimi değil evimi ve arabamı da sana veriyorum, dostum. Güle güle kullan."

Bay dokuzyüzmilyon anahtarlığını cebinden çıkarıp masanın ortasına fırlatırken bay dokuzun yüzüne görülmeye değer bir şaşkınlık ifadesi yerleşmişti.

"Bankada biraz birikmiş param var," dedi bay dokuzyüzmilyon, cebinden küçük bir çek defteri çıkarıp bay dokuza doğru uzatarak. "Onu da alırsan bana büyük bir iyilik yapmış olursun."

Bay dokuz düşmanının içinde bulunduğu korkunç durumda verdiği tepkilere ve söylediklerine inanamıyor, uğradığı felaketler yüzünden aklını tamamen kaybettiğini düşünerek keyifleniyordu. Çek defterini eline alıp şöyle bir baktıktan sonra sevinçli bir kahkaha patlattı.

Sağında ve solunda oturan avukatları da patronlarının hemen arkasından onunkine benzer kahkahalar atıp gülmeye başladı.

"Seni bu kadar neşelendirebilmem ne güzel," dedi bay dokuzyüzmilyon. "Yine de bilmeni isterim ki, sen beni yenilgiye uğratmış değilsin. Ben her şeyimi sana kendi irademle, kendi rızamla, bilerek ve isteyerek verdim. Yaşamımın bundan sonraki bölümünde takınacağım tavır da hep bugünkü gibi olacak. Yaratılış benim karşıma iyi veya kötü ne çıkarırsa çıkarsın onu kabul edecek, hatta kendi seçimim olarak bağrıma basacağım...

Ne yazık ki, benden aldığın şeyler sana mutluluk getirmeyecek, çünkü mutlu olabilmek yetenek gerektirir ve o yetenek sende kesinlikle yok."

"Ağzından çıkan saçmalıkların doğruluğuna gerçekten inanıyorsun, değil mi?" diye sordu bay dokuz.

"İnanç doğru bir sözcük değil" diye cevapladı yanıtladı bay dokuzyüzmilyon. "Kör bir adam ışığın varlığına inanır. Gözleri gören biriyse ışığı tanır ve bilir. Bilen birinin artık inanmaya ihtiyacı kalmamıştır."

"Okuduğun bir kitapta hayatın anlamını buldun, öyle mi? Birdenbire aydınlandın, yaşamın sırlarını çözdün..."

"Öyle bir şey iddia etmedim," dedi bay dokuzyüzmilyon, gülümseyerek. "Farkedilmesi gereken bir gerçek olduğunu farkettim ve kendimi değiştirmeye karar verdim, o kadar."

"Bak bu kararına sevindim doğrusu," dedi bay dokuz. "Beş parasız kaldığın günlerde şampanya içmek ve gösterişli takım elbiseler giymek gibi eski alışkanlıklarını sürdürmen pek mümkün değil. Alnında taşıdığın utanç verici sayıyla bir işe kabul edilip çalışma ihtimalin de oldukça düşük görünüyor. Belki meslek olarak dilenciliği denemelisin, çünkü gerçekten acınacak durumdasın."

"Tam tersi, dostum. Ben ihtiyacım olan her şeye sahibim, sense bir dilencisin. Dilencilik insanın hayata bakışıyla ilgili bir durumdur; senin zihnin sahip olduğundan daha fazlasına ihtiyaç duymaya devam ettiği sürece dilenci olarak kalmaya mahkumsun. Ben de, o gün karnını doyurabilecek kadar yemek bulduğunda yetinip gülümseyebilen bir dilenci de daima senden daha zengin olacağız. Sen hep almaya, daha çok almaya çalışırken ben de sahip olduğum her şeyi vermeye çalışıyor olacağım ve buna rağmen hep senden daha zengin bir adam olarak kalacağım. İsteyen biri çıkar çıkmaz şu üstümdeki takım elbiseyi bile büyük bir mutlulukla hediye edeceğimden emin olabilirsin. Bugün burada sana bütün servetimi hiç gözümü kırpmadan verdiğim gibi."

"Senin gibi bencil bir adam ne zamandan beri başkalarının başlarına gelen felaketlerle ilgileniyor?" diye sordu bay dokuz. "İnsanlığa hizmet ederek kurtarılmayı mı umuyorsun?"

"İnsanlığa hizmet ettiğim falan yok. Bütün fazlalıklarından kurtulabilenler özgürlüğe adım atar. Her şeyimi benden daha çok ihtiyacı olanlara vereceğim ve bunu kendim için,

özgür olabilmek için yapacağım. Gördüğün gibi, her zamanki gibi bencilim... Kurtarıcı aramıyorum çünkü bir insanın kendini ancak kendisinin kurtarabileceğini biliyorum. Karşıma bana kendimi nasıl kurtaracağıma dair bir yöntem öğretebilecek kişiler çıkacak olursa, onların yardımlarını seve seve kabul ederim. Yolculuğumun belli noktalarında değişik rehberlerim olabilir, ama kendimin efendisi olarak kalmayı sürdürürüm."

"Rehber mi? Benim bildiğim, rehber eşliğinde yapılan yolculuklara turistik gezi denilir!" Patronlarının yaptığı espriyi ne kadar beğendiklerini abartılı birer kahkaha atarak gösteren avukatlarıyla kadeh tokuşturdu bay dokuz.

"Hiçbir şey anlamıyorsun," dedi bay dokuzyüzmilyon. "Düşüncelerin ya kendini benden ne kadar aşağı gördüğün düne, ya da benim her şeyimi ele geçirmenin mutluluğunu yaşayacağın yarına ait. Bense geçip giden ve artık değiştirilemeyecek olan dünü ve belki de asla gelmeyecek olan yarını düşünerek yaşamaktan yoruldum. Artık her an olmam gereken yerde, gözlerimin tam arkasındayım..."

Bay dokuzyüzmilyon son sözlerini söylerken nedense görünmeyen bir varlık tarafından gözetlendiğine dair tuhaf bir hisse kapılmış, tüyleri ürpermişti.

"Seninle tartışacak bir şeyimiz kalmadı," dedi bay dokuz. "Alnımızdaki sayıların arasındaki fark, hangimizin daha üstün olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Artık buradan kalkıp gitmeni istiyorum. Yaşamın boyunca da bir daha asla karşıma çıkma!"

"Nasıl istersen," dedi ve ayağa kalktı bay dokuzyüzmilyon. "Hoşça kal!" Arkasını dönüp kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra bay dokuzun seslendiğini işitti.

"Az kalsın söylemeyi unutuyordum! Küçükken kaybolan bir kedin vardı ya... Onu ben öldürdüm."

Bay dokuzyüzmilyon o son cümleyi duyduğu anda yüreğine yumruklar inmiş gibi sarsıldı. Bedeni bir yaprak gibi titriyor, ayakta durmakta güçlük çekiyor, gözlerinden aşağı sicim gibi süzülen yaşlara engel olamıyordu. Bir an üzüntüden bayılacak gibi oldu, ama kontrolünü kaybetmemeye çalışarak döndü ve yavaşça masaya doğru yürüdü.

"Kazandığını zannediyorsun, ama asıl kaybeden sensin," dedi bay dokuza, gözlerini onunkilere kilitleyerek. Karşısında oturan üç adama ayağının altına alıp ezmesi gereken birer böcek gibi iğrenerek bakıyordu. "Ve bundan sonra da hep sen kaybedecek, hiçbir şey elde edemeyeceksin. Elde etsen bile fark etmeyecek aslında, çünkü ölüm gelecek ve biriktirdiğin, üst üste yığdığın, istiflediğin her şeyi elinden alacak; paranı, gücünü, kimliğini, statünü küle döndürecek. Ama sen zaten ölüm gelmeden çok önce hırsının kurbanı olacaksın. İstediğin ve arzuladığın şeyleri değil, kendine benzeyen şeyleri üzerine çekeceksin ve onlar senin sonunu hazırlayacak! Evet, dostum. Sen eninde sonunda kendine benzeyen bir şeytana hizmet edeceksin!"

"Bu bir beddua mı?" diye sordu bay dokuz. "Beddualara ve şeytanlara zerre kadar inanmadığımı bildiğini zannediyordum. Bana göre evrende bir tek Şeytan var, o da sensin!"

"Öyle diyorsan öyledir," dedi bay dokuzyüzmilyon. "Sen kendi yazgını kendin belirledin; o halde bana hizmet edeceksin."

"Korkarım sen bu hayatta o şansı kaybettin," dedi bay dokuz gülerek.

"Kendini kandırabilirsin, beni kandırabilirsin, çevrendeki bütün insanları kandırabilirsin, ama varoluşu kandıramazsın; seninle eninde sonunda bir şekilde mutlaka ödeşeceğiz. Bu hayatta veya bir sonrakinde, benim için fark etmez. Gerekirse sonsuza dek bekleyebilirim."

"Eğer reenkarnasyon diye bir şey olmadığından adım gibi emin olmasaydım..." dedi bay dokuz, "Benimle ilgili kötü kehanetlerinin doğru çıkması halinde sonraki hayatımda kölen olmayı seve seve kabul ederdim. Ne yazık ki başka bir hayat yok dostum ve sen bu hayatı çöpe attın."

"Bir dahaki sefer bana ne kadar ikiyüzlü bir adam olduğunu anımsatacak bir işaretle doğacaksın," dedi bay dokuzyüzmilyon, kendinden gayet emin bir tavırla. Niçin öyle şeyler söylediğini, o tuhaf öngörülerin nereden çıktığını kendisi de bilmiyor, ama dudaklarından dökülen kelimelere engel olamıyordu. "Başka birçok hayat var dostum ve sen bugün burada o hayatların hepsini çöpe attın," dedikten sonra baş döndürücü bir süratle arkasını dönerek uzaklaştı.

Bardan dışarıya adım attığında karanlık çökmüştü. İçki onu birdenbire etkilemiş, yıldızlı gecenin göğü başının üzerinde dönmeye başlamıştı; bulutların arasında incecik, yeni bir ay parlıyordu. Aklını birdenbire karamsar düşünceler istila etti. Yaşamı boyunca çalışarak elde ettiği her şeyi hiç direnmeden, karşı koymadan bir çırpıda kendisinden ölesiye nefret eden bir adama elleriyle vermişti. Belki de hayatının en büyük hatasını yapmış, kendi sonunu hazırlamıştı. Bütün emekleri, çabaları boşa mı gitmişti?

Ruhunda bay dokuz ile konuşurken hissettiği özgüvenden eser yoktu artık. Nereye gittiğini bilmeden eğri büğrü dar yollardan geçti, şehrin hiç görmediği bölümlerinde dolandı. Sanki gecenin içinden sezilip de anlaşılamayan, kavranamayan bir şeyler onu çağırıyordu. Esen rüzgârın sesi ona yüreğini sızlatan hazin bir haber ya da yakında zincirlerinden boşanacak kötücül bir gücün işareti gibi geldi. Birden derin bir acıya ve büyük bir yalnızlık duygusuna kapıldı. Bozguna uğramıştı

ve şimdi sanki büyük bir hızla hayattan kopuyordu. Boğazı düğümlendi, başı döndü; en sonunda ıssız bir sokakta dizlerinin üzerine çökerek ağlamaya başladı. Öylesine büyük bir kederle ağlıyordu ki, bir daha asla susamayacağını, kendi gözyaşlarıyla boğularak öleceğini düşündü.

Ellerini gözlerine kapattığında, zihnine bu dünyaya ait olmayan karmakarışık görüntüler üşüştü. Kanatlı köpekler, timsaha binmiş iblisler, üç başlı şeytanlar, insan büyüklüğünde baykuşlar ve birbirinden ürkütücü daha nice yaratık, içinde büyük bir kötülüğü barındırdığı her halinden belli olan lanetli bir şatonun etrafında dönüp duruyordu.

Sonra birdenbire tuhaf fısıltılar duymaya başladı. *"Malkuth..."* diyordu sesler, *"Agartha, Beelzebub, Asmoday, Stolos, Sallos, Beleth..."*

Ellerini uzatsa dokunabileceği kadar yakınına ulaşmış olan şeytani bir varlık, nefret dolu bakışlarını ona doğrulttuğu anda, *"Astaroth..."* dedi bir fısıltı.

Artık gücünün tükenmek üzere olduğunu hisseden bay dokuzyüzmilyon, gördüğü son vizyonun yarattığı korkunun da etkisiyle tamamen kendinden geçti; olduğu yerde yığılıp kaldı.

Gözlerini açtığında kendini içinde tütsüler ve mumlar yanan, yarı karanlık bir odadaki yatakta yatarken buldu.

"Merhaba, evlat," dedi başucuna usulca yaklaşan bir adam. "Benim adım Alcofribas."

Adamın gözleri karanlığı aydınlatan birer ateş topu gibi yanıyor, odanın içine onun varlığından kaynaklanan bir dinginlik ve sevgi dalgası yayılıyordu. Daha evvel hiç öyle biriyle karşılaşmamış olmasına rağmen adama karşı ansızın büyük

bir yakınlık hissetti bay dokuzyüzmilyon. Aralarında sanki önceden beri var olan bir ruh akrabalığını hissediyor, içindeki bütün gizli düğümler birer birer çözülüyordu.

"Neredeyim?" diye sordu güçlükle doğrularak.

"Acının artık sana ulaşamayacağı yerdesin," dedi Alcofribas. "Olman gereken yerde."

Henüz sersemliğini tam olarak üzerinden atamamış olan bay dokuzyüzmilyon mum ışıklarının ötesinde bir kedi görür gibi oldu. Kedi sanki bir görünüp bir kayboluyor, ortaya çıktığı zamanlarda etrafa boynunda kıymetli bir taş asılıymış gibi parlayan ışıklar yayılıyordu.

"Saat kaç?" diye sordu. "Ne zamandır baygınım?"

"Zaman dediğin bir ölçüm biriminden ibarettir," dedi gülerek, birdenbire odanın ortasında beliren kadın. "Onu neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Ama bu imkânsız!" dedi bay dokuzyüzmilyon, Alcofribas'a dönüp kadını işaret ederek. "Biraz evvel odanın içinde yalnızca ikimiz vardık. Kapının açıldığını da görmedim. Bu kadın içeriye nasıl girdi?"

"Varoluşun kuralları zannettiğinden daha esnektir, evlat," dedi Alcofribas. "En azından bizim gibiler için. Benliğinin sırlarını çözmek, yaradılışın gizemlerini araştırmak, hatta bu gizemlerin içinde kaybolmak istediğini biliyorum. Buradan ayrıldığında sen de bizim gibi gerçekliğin algısını bükebilenlerden olacak, istediğin her şeyi ve daha fazlasını elde edeceksin."

"Dünyada iki çeşit trajedi vardır. Bunlardan birincisi istediğin şeyi elde edememek, ikincisiyse istediğin şeyi elde etmektir; Oscar Wilde," dedi, bay dokuzyüzmilyonun ne olduğunu tam çıkaramadığı, ama duvara yansıyan gölgesinin şekli tavus kuşunu çağrıştıran bir varlık.

18 Sayısı Yüzden Küçük Seçkin ve Kutsanmış Varlıklar Biraderliği

Bay dokuz, sayılarının küçüklüğüne bakar bakmaz işinin ehli olduğu anlaşılan yeni avukatları bay kırkı soluna, bay kırkbiri sağına oturtmuş, birkaç saat evvel bay dokuzyüzmilyona ait olan arabaya kurularak gizli biraderliğin yolunu tutmuştu.

Daha birkaç saat evvel bay dokuzyüzmilyona hizmet eden şoför şehrin ücra köşelerinde bir süre yolunu kaybettiyse de, davetiyenin üzerine çizilmiş küçük bir krokiyle tarif edilen yere kısa bir gecikmeyle ulaştılar. Aradıkları adres, çıkmaz bir sokağın sonunda yer alan görkemli şatoya aitti. Gecenin zifiri karanlığında gölgelerin arasında bahçedeki meşalelerin aydınlattığı taş yoldan ilerleyerek şatonun dev kapısının önüne vardıklarında bay dokuz, içinde belli belirsiz bir ürperti hissetti.

'Çocukça korkulara kapılmanın zamanı değil,' dedi kendi kendine. *'Ne de olsa bugün burada bulunan adamlar dünyadaki en düşük sayılı, dolayısıyla en önemli, en güçlü ve en seçkin kişiler. Şu kapıdan geçtikten sonra hayatım tamamen değişecek.'*

O elit biraderliğe kabul edilme şansını yakalayan insanlarla kuracağı yakın ilişkiler sayesinde servetini ve gücünü en az ikiye katlayacak, hatta belki dünyanın yönetiminde söz sahibi olacak kadar yükselebilme fırsatına kavuşacaktı.

Davetiyede yer alan talimatlar doğrultusunda üç defa uzun, üç defa da kısa yumruklarla kapıyı çalarak gelişlerini bi-

raderlere şifreli bir mesajla duyurdu bay dokuz. Kapıda yer alan ince sürgü hafifçe kenara doğru kayınca beliren iki göz, bay dokuzun alnını dikkatlice inceledi.

"Hepiniz teker teker yaklaşın, lütfen," dedi boğuk bir ses. "Karanlıkta sayılarınızı göremiyorum."

Bay dokuz ve avukatları alınlarını sırayla sürgüye yapıştırıp incelemeden geçirildikten sonra kapı büyük bir gıcırtıyla aralandı. Dev kapının arkasındaki görevlilerden en kıdemlisi olduğu anlaşılan, iriyarı ve oldukça büyük sayılı bir tanesi yerlere kadar eğilerek gelenleri selamladı. "Güvenlik önlemlerimizle sizi sıktıysak özür dileriz," dedi. "Yalnızca görevimizi yapıyoruz. Siz küçük sayılı efendilerimize hizmet etmek ve güvenliğinizi sağlamak için buradayız."

"Önemli değil," dedi bay dokuz, soğuk ve ciddi bir ses tonuyla.

Görevli, "Bunları üzerinize giymenizi rica edeceğim," diyerek hepsine birer beyaz cüppe uzattı. "Daha sonra sizleri birbirinize bağlayacak ve başınıza gözlerinizi kapatan bir başlık geçireceğiz. İlk başta yürümekte biraz güçlük çekebilir, ama kısa süre içinde alışırsınız. Ayrıca ben ve arkadaşlarım yanınızda olacak ve size yardımcı olabilmek için elimizden geleni yapacağız. Endişe etmeyin, efendim. Bunların hepsinin bir açıklaması var, ancak ben size anlatma yetkisine sahip değilim. Ana salona geçtiğinizde üstat size her şeyi açıklayacaktır."

Olup bitenlerden ötürü şaşkınlığa düşmüş olan üçlü, cüppelerini giyip başlıklarını taktıktan sonra görevliler tarafından kalın bir halatla birbirlerine sıkıca bağlandı, sonra ağır adımlarla ana salona doğru yürümeye başladı. Bu vaziyette koridorlarda ilerlemek zordu, ama en eziyetlisi merdivenlerden inmek olmuştu. Bitmek bilmeyen mesafeler boyunca büyük

bir arbede ve itiş kakış içinde yol aldıktan sonra rutubet, mum ve tütsü kokan bir yere ulaştılar.

Görevlilerden biri, "Geldik efendim," deyince hep beraber rahat bir soluk aldılar.

Halatlar çözülüp başlıklar çıkarıldığı zaman bay dokuz büyük bir merakla etrafı incelemeye başladı. İçinde bulundukları salon daha evvel gördüğü hiçbir yere benzemiyordu. Zemine satranç tahtasını çağrıştıracak şekilde siyah-beyaz kare taşlar döşenmişti. Yüksekliği metrelerce uzayan, insana hiç bitmeyecekmiş gibi gelen duvarların taşıdığı gece mavisi kubbe, parlayan yıldız motifleriyle süslenmişti.

Karşılarında duran ve üstat olduğu acemi gözler tarafından bile kolaylıkla algılanan adam onlardan farklı olarak siyah bir cüppe giymiş, başına da siyah kukuleta geçirmişti. Bay dokuzun bakışları adamın alnının ortasındaki '3' rakamına kilitlendi. '*Sayısı bu kadar küçük olduğuna göre gerçekten olağanüstü biri olmalı,*' diye düşündü. Siyahlara bürünmüş olan adam gerçekten salonun ihtişamının da etkisiyle çok görkemli görünüyordu.

"Kardeşlerim," dedi üstat, ellerini onları kucaklayacakmış gibi iki yana açarak. "Kutsal biraderliğimize hoş geldiniz! Tapınağımızın tören salonu, Evren'i tasvir eden sembollerle bezenmiştir. Yerde gördüğünüz kareler, dünya üstünde her zaman birbirine karşı savaş vermekte olan iyilik ve kötülüğü, kubbemizse bizleri kuşatan sonsuz gökyüzünü simgeler. Buraya getirilirken sizleri birbirinize bağladığımız halat da locamıza kabul edildikten sonra biraderlerinizle kuracağınız kuvvetli bağları sembolize etmektedir."

Bay dokuz ile avukatları ortamdaki gizemli atmosferden o kadar etkilenmişti ki, hepsi olduğu yerde donakalmıştı. Bir yandan hiç kıpırdamadan olup bitenleri izliyor, diğer yandan bütün dikkatlerini vererek üstadın anlattıklarını dinliyorlardı.

"Şimdi sizleri hep beraber diz çökerek kutsal yeminimizi etmeye çağırıyorum," diye sözlerine devam etti üstat. "Biraderliğimizin tarihçesinin, temel ilkelerinin, öğretilerinin ve ayinlerinin yer aldığı kutsal kitabımız üzerine edeceğiniz yeminden sonra bizim kardeşlerimiz olacaksınız."

Şaşkınlık içindeki üçlü, üstadın verdiği talimatlar doğrultusunda hareket ederek sağ ellerini salonun ortasındaki bir sunağın merkezine özenle yerleştirilmiş ve etrafı çiçeklerle süslenmiş olan kutsal kitabın üstüne koydu. Çok eski olduğu hemen farkedilen kara kaplı, sözde kutsal kitabın yıpranmış derisine tuhaf semboller kazınmıştı.

Kapıyı çaldıkları andan itibaren olup bitenleri şöyle bir değerlendiren bay dokuz, şaşırtıcı, ama aynı zamanda komik bir durumda olduklarını kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Adamlar ciddi miydi, yoksa onlarla alay mı ediliyordu? Tanrılara, şeytanlara, meleklere ve benzeri türden hiçbir saçmalığa inanmayan, bilimsellikten ve akılcılıktan uzak masallara oldum olası itibar etmeyen bay dokuz, katılmak üzere oldukları biraderliğin ruhsal safsatalarla uğraşan marjinal karakterlerden oluştuğunu anlamaya başlamıştı artık. Büyücülük oynayan bir avuç deli olsalar bile onun için fark etmeyeceğini düşündü. O tapınağa geliş amacını aklından hiç çıkarmayacak, oyunu kurallarına göre oynayacak ve biraderliği kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için fırsat kollayacaktı.

"Sevgili, çırak kardeşlerim," dedi üstat. "Şimdi sizlere aktaracağım ve benden sonra tekrarlamanızı isteyeceğim üç ilke, biraderliğimizin kuruluş amaçlarının ve işleyiş esaslarının temel taşlarını oluşturan ana prensiplerdir. Hepinizi dikkatle dinlemeye davet ediyorum! Birinci ilkemiz, dünyadaki bütün insanları geniş bir aile olarak görmek ve küçük sayılı, büyük sayılı ayırt etmeden herkesi sevgiyle kucaklamaktır. İkinci ilkemiz, bu gezegenin en küçük sayılı, en seçkin evlatları olarak

büyük sayılı zavallılara bilgeliğimizle yol göstermek, onlara önderlik etmektir."

Gittikçe yükselen sesi tapınağın içinde yankılanan üstat, konuşmaya kendini iyice kaptırmış, heyecanından tuhaf el kol hareketleri yapmaya başlamıştı. Söylediği sözlere ne kadar çok inandığı, biraderliğe ne kadar bağlı olduğu ve kutsal yemini ne kadar önemsediği her halinden belli oluyordu. Bay dokuz ile avukatları cümle bitişlerinde söylenenleri bir ağızdan tekrarlıyor, başlarını bu bilgelik dolu sözlere ne kadar da katıldıklarını belli edecek şekilde sallıyordu.

"Üçüncü ilkemiz, ruhlarımızı ve zihinlerimizi geliştirmek için durmaksızın çalışmak, zekâmızı bizlere bugüne kadar din, tarih ve mitoloji olarak yutturulmaya çalışılmış olan batıl inançlara ve yalanlara teslim etmeyi reddederek, yalnızca biraderliğimizin kutsal metinlerinde anlatılan kadim gerçeklere inanmak, onların doğruluğunu bütün dünyaya kabul ettirmek için çabalamaktır."

Bay dokuz ile avukatları üçüncü ve son ilkeyi de tekrarladıktan sonra hepsini birer birer kucaklayan üstat, "Sevgili kardeşlerim," dedi kutsal yeminler edilmeden öncekinden de coşkulu bir sesle. "Şu andan itibaren biraderliğimize resmen kabul edilmiş bulunuyorsunuz. Hepinizi tebrik ediyor, aramıza hoş geldiniz diyorum. Dilerseniz artık hep beraber ayin odamıza geçelim. Orada sizi diğer kıymetli biraderlerinizle tanıştıracağım, dünyamızın tarihiyle ilgili sırları sizlerle paylaşacağım ve bugünkü toplantımızın anlam ve önemini açıklayacağım."

Ayin odasının büyük, yuvarlak toplantı masasında kendilerine ayrılan koltuklara yerleşen bay dokuz ile avukatları bir kez daha etrafı merakla incelemeye koyuldu. Kara kaplı def-

ter onlardan önce odaya yollanmış, masanın tam ortasına yerleştirilmişti. Tavandan aşağıya son derece yetersiz miktarda ışık saçan dev bir kristal avize sarkıyor, sallanan süslü parçaları odanın içindeki tatlı hava akımının etkisiyle birbirine değdikçe hafif bir şıkırdama sesi duyuluyordu. Tapınağın ana salonuna kıyasla oldukça küçük sayılabilecek olan bu bölüm, yer döşenen mumlarla aydınlatılmış, odanın dört bir yanında tütsüler yakılmıştı.

Masanın etrafında bay dokuz ile avukatları da dahil olmak üzere tam altı birader oturuyordu. Bay dokuz, sayıları küçükten büyüğe doğru 5, 10 ve 29 olan diğer biraderleri izlemeye başladı ve onların nasıl kişiler olduğuna, hangi işlerle uğraştığına dair tahminler yürütmeye çalıştı. Sayıları o kadar küçük olduğuna göre muhakkak çok önemli, nüfuz sahibi kişiler olmalıydılar. Beyaz cüppelerinin içinde birer zekâ, güç ve kudret timsali gibi parlayarak oturuyorlardı.

Bulunduğu ortamın bütün tuhaflıklarına rağmen mutlu olduğu söylenebilirdi bay dokuzun. Öylesine elit bir ortama katılma şansını yakalamıştı. Bir insan daha fazla ne isteyebilirdi?

Masanın ortasına ağır ve kendinden emin adımlarla yaklaşan üstat konuşmasını ayakta yapmayı tercih edeceğini belirten bir işaret verince, görevlilerden biri koşarak geldi ve ona ayrılan koltuğu kenara çekerek yer açtı.

"Artık gidebilirsiniz," dedi üstat görevlilere. "Bundan sonra yapacağımız konuşmalar çok önemli sırlar içerir ve büyük sayılıların henüz olgunluğa erişmemiş kulakları tarafından işitilmeleri son derece sakıncalıdır."

Üstatlarının talimatı üzerine harekete geçen itaatkâr görevliler ayin odasını büyük bir süratle terk etti ve arkalarından kapıyı sıkıca kapatıp, tapınağın olgunluğa erişmemiş kulakla-

rının anlatılanları duyamayacağı kadar uzak bir noktasında toplantının bitmesini beklemeye çekildiler.

"Sevgili biraderlerim," dedi üstat. "Sayısı yüzden küçük olan bütün seçilmiş, kutsal ve elit varlıkları nihayet bir araya getirebilmiş olmanın haklı gururunu ve tarifsiz mutluluğunu yaşıyorum."

"Çok affedersiniz, üstat bey," diyerek onun sözünü kesti, alnında yirmidokuz yazan seçilmiş kişi. "Madem yüzden küçük herkesi biraderliğe davet ettiniz, niçin topu topu yedi kişiyiz?"

"Böyle bir soru sormanızı yadırgadım doğrusu!" diye çıkıştı üstat. "Biraderliğe katılabilmek için aradığımız şartlar davetiyede gayet açık bir şekilde sıralanmıştı. Sayısı yüzden büyük olanları, kadınları, çocukları, solakları, sayısı eğri olanları, düztabanları, çıkık alınlıları, kamburları ve Kova burcundan olanları aramıza kabul etmiyoruz."

"Aaa, üzümün çöpü, maydanozun sapı derken koskoca biraderlikte kala kala yedi kişi kalmışız, ayol!" diye söylendi bay yirmidokuz.

"Merhaba muhterem birader kardeşim," dedi bay yirmidokuzun sol tarafında oturan ve alnında '5' yazan kutsal varlık. "Müsaadenizle size kendimi takdim edeyim. Adım beş bey, ama yakın arkadaşlarım bana kısaca 'beş' der. Eskiden arkeologdum, fakat ne yazık ki tabletlerden ve ölü dillerden korktuğum için mesleği bırakmak mecburiyetinde kaldım, efendim."

"Aaa, tesadüfe bak, dünya ne küçük! Ben de eskiden amatör olarak psikolojiyle uğraşıyordum, ama şimdilerde gizli ajanlık mesleğini icra ediyorum. Ayy, gördün mü bak! Yine ağzımdan kaçırdım ajan olduğumu, ayol. O kadar da tembihliyorlar her seferinde..."

"Sevgili kardeşlerim," diye yeniden söze girdi üstat. "Sizlere kısaca dünyanın gizli tarihinden bahsetmek istiyorum. Biraderliğimizin faaliyetleri, dünya tarihinin hiç kimseye anlatılmayan, okullarda okutulmayan, hatta bilim adamları tarafından varlığı inkâr edilen bir döneminde başlar. O zamanlarda yazılmış bazı metinler tapınaklarımızın kütüphanelerinde hâlâ büyük bir titizlikle korunmaktadır."

"Al sana bir tesadüf daha, canımın içi," dedi bay yirmidokuz, beş beye dönerek. "Tam gizli ajan olduğumu söylediğim sırada gizli tarih konusu açıldı. Aaa, deli miyim neyim, ayol! Durup dururken bir defa daha söyleyiverdim ajan olduğumu."

"Kadim zamanlarda henüz bir bedene sahip olmayan bazı ruhsal varlıklar, maddeye dokunabilmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti," dedi üstat, yirmidokuz beye ters bir bakış atarak. "Bu araştırmacı ruhlar aynı zamanda insan ırkının öncüleriydi ve bilinçlerini çeşitli yaşam biçimlerine aktararak dünya üzerinde dolaşmaya başladı. Kimi zaman bitkilerin, kimi zaman da hayvanların bedenlerine girerek çeşitli tecrübeler yaşayan bu varlıklar, en sonunda kendilerine özel ve gelişmiş bir beden yaratmaya karar vererek insan vücudunu şekillendirdi. İşte sevgili kardeşlerim, insanoğlunun yaratılış hikâyesi gerçekte böyle başlar. Sizlere anlatılan evrim teorilerinin ve benzeri masalların ne kadar uydurma olduğunu artık daha iyi kavradığınızı tahmin ediyorum."

Anlatılanlardan sıkılan bay yirmidokuz sağında oturan delikanlıya dönerek, "Ayol, bu ne çirkin cüppe böyle," diye fısıldadı. "Bari kolları fırfırlı olsaymış! Bu sade modeli biraz zenginleştirir, hareketlendirirdi"

"Haklısın valla, arkadaş" dedi alnında '10' sayısını taşıyan elit varlık. "Mahalleli görse alay eder. Ömür boyu dillerinden kurtulamayız."

"Aslında buraya gelirken asimetrik yakalı bluzumla arkası derin yırtmaçlı anvelop eteğimi giymiştim," dedi bay yirmidokuz, cüppesini kaldırıp altındaki kıyafeti göstererek. "Ama güzelim kostümümün üzerine zorla bu biçimsiz kumaş parçasını geçirdiler!"

Bay yirmidokuzun cüppesinin altındaki kıyafeti gören on numaralı delikanlının gözlerine birdenbire dehşet dolu bir ifade yerleşti. Kalın, kara bıyıkları bu ifadenin altını çizer gibiydi.

"Aaa, ne bakıyorsun öyle bön bön, ayol?" diye sordu bay yirmidokuz. "Hiç mi kadın kıyafeti giymiş adam görmedin?"

"Kusura bakma, ablacığım," dedi on numaralı delikanlı şaşkınlıkla.

"Ne ablası, canımın içi? Kadına benzer bir tarafım mı var?"

"Kusura bakma, yenge. Böyle kıyafetler delikanlılığı bozar..."

"Kılık kıyafetin delikanlılıkla ne ilgisi var, ayol. Deli mi ne? Azıcık modern ol!"

"Haklısın bacım," dedi on numaralı delikanlı, mahcup bir edayla başını öne eğerek. "Belki de biz çağa ayak uyduramamışızdır. Nişanlım da hep öyle diyor zaten."

"Rica ediyorum beyler!" diye seslendi karşılarında oturan ve sayısı dokuz olan seçkin kişi.

"Artık biraz elle tutulur şeyler konuşalım. Alnımızdaki sayıların altın değerinde olduğunu sizlere anımsatmak istiyorum. Güç birliği yapacak olursak küçük sayılarımızı büyük bir servete dönüştürebilir, olağanüstü başarılara imza atabiliriz."

Bay dokuzun sağında ve solunda oturan kırk ve kırkbir sayılı kutsal beyler, biraderlerinin bu sözlerini pek beğenerek başıyla tasdik ederken, üstat masaya sıkı bir yumruk indirdi ve herkesi susturdu.

"Konuştuklarımızın önemsiz konular olduğunu mu zannediyorsunuz?" diye sordu, bay dokuza dönerek. "Bugün burada size verdiğim bilgiler insanlık tarihine ışık tutan, binlerce yıldır kuşaktan kuşağa özenle aktarılmış sırlardır! Şimdi izninizle ve birkaç dakika sessiz kalmayı başarabileceğinizi umarak konuşmama devam edeceğim."

Üstadın toplantının başındaki sevecen tavırları azalmış, yeterince ciddiye alınmadığını düşünmeye başladığı için hevesi kaçmış, heyecanı büyük ölçüde sönmüştü.

"Yeryüzünde dolaşan ilk insanların alınlarındaki sayılar kristaldendi," dedi üstat. Gizli sırları açıklayan konuşmasına kaldığı yerden devam ediyor, gittikçe sertleşen tavırlarıyla biraderleri ciddiyete davet ediyordu. "Hepsi de üstün psişik güçlere ve medyumluk yeteneklerine sahiplerdi. Adını Atlantis koydukları gelişmiş bir toplum yarattılar ve orada uzun yıllar büyük bir uyum içerisinde yaşadılar. Ne yazık ki, bundan yaklaşık on milyon yıl önce Lemurya olarak adlandırılan kıtaya Atlantis'te yaşayanlardan daha farklı nitelikler taşıyan kötücül ruhlar akın etti. Lemurya, henüz bedenlenmemiş şeytani varlıkların gezindiği bir hayalet diyara dönüştü. Kötü ruhlar kıtada yaşayan bitkilerin, hayvanların, cücelerin ve devlerin içlerine girdi. Nedeni hâlâ gizemini korumakla beraber, şeytani güçlerin bedenlenmek için sıklıkla lemurları tercih ettiği bir gerçektir. Hatta kıtanın isminin Lemurya olmasının sebebi de budur."

"Lemur neydi, canımın içi?" diye fısıldadı bay yirmidokuz.

"Ne bileyim, bacım," dedi on numaralı delikanlı. "Tavşan gibi bir şey herhalde. Beni hiç hayvanat bahçesine götürmediler de. O bakımdan..."

"Bende fazmofobi var efendim," dedi beş bey, parmağını kaldırıp konuşmak için müsaade isteyerek. "Çok rica etsem

hayalet mevzusunu kapatabilir miyiz? Bakınız, karnım gaz yaptı korkudan."

"Hayalet mevzusuymuş!" diye bağırdı, artık sabrı taşmak üzere olan üstat. "Burada kutsal bir hikâye anlatılıyor!"

"Ayol, bu adamcağız yarım saattir kutsal bir hikâye anlatıyormuş meğer!" dedi bay yirmidokuz hayretle.

"Ne var bunda, yenge?" dedi on numaralı delikanlı. "Herkesin hikâyesi kendine göre kutsaldır."

"Aaa, olur mu hiç öyle şey!" diye itiraz etti bay yirmidokuz. "Benim bildiğim kutsal hikâyeler böyle uluorta anlatılmaz. Sadece geceleri ve soğuk aylarda anlatılırlar."

"Nedenmiş o?" diye sordu on numaralı delikanlı.

"Neden olacak ayol, yılanlar duymasın diye!" Bay yirmidokuz son cümlesini kurarken sesinin tonuna hakim olamamış ve fazlaca bağırmıştı.

Söylediklerini duyan üstat, bay yirmidokuza tehditkâr bir bakış daha attıktan sonra, "Yirmidokuz biraderin aklındaki fantastik fikirleri bilgi zannetmek gibi bir huyu olduğu anlaşılıyor," dedi buz gibi bir sesle. "Kendisini sahip olduğu geniş hayal gücünden ötürü tebrik ediyorum." Duraladı. "Ne diyordum? Evet, Lemuryalılar yaz aylarında serinlemek için dinozorları kesip kanlarını içti. Dinozorların nesli de böylelikle tükendi."

"Ayol, benim bildiğim onlar kahrından öldü," diye fısıldadı bay yirmidokuz.

"Olur mu öyle şey, bacım?" diye kıkırdadı on numaralı delikanlı. "Seni fena kandırmışlar. Vicdan azabından gitti onlar."

Üstat bu ikilinin arasında geçen konuşmaları artık duymazdan gelmeye karar vermiş, yeryüzünün kadim sırlarına dair açıklamalar yapmaya devam ediyordu:

"Lemurya'ya yerleşen kötücül ruhlar kısa süre içerisinde dejenere oldu ve iyice bodurlaştı," dedi ama bu defa da sözleri beş beyin ısrarla havaya kalkan parmağı tarafından bölündü. "Söyleyin bakalım, beş birader! Yine ne oldu?"

"Ben cücelerden korkarım, muhterem efendim" dedi beş bey. "Çok rica etsem bu bodurlaşma mevzusunu kapatabilir miyiz? Bakınız, ayaklarım şişti korkudan."

"Aaa, bunu adamdan sayıp yanıma oturtanlar utansın," dedi bay yirmidokuz. "Ne korkak şeymiş, ayol!"

"Arkadaşım nereye düştük biz ya!" diye söylendi on numaralı delikanlı bıyıklarını burarak. "Bir baltaya sap olamadık, bari buraya gelelim de gizli örgüt üyesi olalım, mahallede hava atalım, belki öylelikle kızı da verirler dedik..."

Üstat bu yersiz diyaloglara da hiç aldırış etmeyerek dünyanın gerçek tarihini aktarmayı sürdürdü:

"Lemuryalılar kendilerinden daha güzel oldukları ve alınlarında kristal sayılar bulunduğu için Atlantislileri çekemiyordu. En sonunda bu iki kıta arasında kaçınılmaz olan büyük savaş gerçekleşti. Atlantisliler zeki ve güçlüydü, ama çocuksu bir saflıkta olduklarından Lemuryalı kötü varlıklar tarafından kolayca yenilgiye uğratıldılar. Savaşta canını kurtarabilen bir avuç Atlantisli, eski vatanlarından olabildiğince uzağa kaçıp dünyanın çeşitli köşelerinde yeni yerleşim merkezleri kurdu. Savaştan kurtulabilenler arasında Atlantis'in bilge liderinin çocukları Manu ile Lilu da vardı. Biraderliğimizin kurucuları olan bu iki kardeş, dünyanın dört bir yanını dolaşarak soyluluğu ve erdemi yaydı, insanlara artık yitirmeye başladıkları psişik kabiliyetlerini anımsatmaya çalıştı."

"Acayip acayip isimler sayıp duruyor, ayol," diye söylendi bay yirmidokuz. "Hatırlayabilene aşk olsun! Dua edelim de toplantının sonunda imtihan falan olmasın. Sıfır bile alamam valla."

"Rica ediyorum, beyler!" diye bir kez daha seslendi bay dokuz. "Artık biraz da elle tutulur şeyler konuşalım. Alnımızdaki sayıların altın değerinde olduğunu sizlere anımsatmak istiyorum. Güç birliği yapacak olursak küçük sayılarımızı büyük bir servete dönüştürebilir, olağanüstü başarılara imza atabiliriz."

"Aaa, bu da aklını parayla pulla bozmuş," dedi bay yirmidokuz. "Yazıklar olsun!"

"Senin gibi bir gerzeğin böylesine elit bir ortamda ne işi var?" diye bağırdı bay dokuz.

Onun sağında ve solunda oturan bay kırk ile bay kırkbir, biraderlerinin bu sözlerini pek beğenerek başıyla tasdik etti.

"Ne bileyim ben?" dedi bay yirmidokuz. "Orasını bana 'çok özelsin, seçilmişlerdensin, seni aramızda görmekten şeref duyarız' diye allı pullu davetiye yollarken düşünecektiniz."

"Bu beş para etmez kaçığı derhal gönderelim!" dedi bay dokuz.

Sağında ve solunda oturan bay kırk ile bay kırkbir, biraderlerinin bu önerisini de pek beğenerek başıyla tasdik etti.

"Siz bu gudubetin avukatları mısınız, canlarım?" diye sordu bay yirmidokuz. "Niçin her lafından sonra başınızı sallıyorsunuz?"

"Saçmalamayı kesin!" diye kükredi üstat. "Kimseyi bir yere gönderemeyiz. Psişik çemberimizi oluşturabilmemiz için en az yedi kişi olmamız gerekiyor."

"Psişik çember mi!" diye çığlık attı beş bey. "Yoksa burada bir ruh çağırma seansı düzenlemek gibi çılgınca fikirlere mi kapıldınız!"

"Tam üstüne bastınız!" dedi üstat. "Biraderliğimizin ataları Manu ve Lilu'nun ruhlarıyla temas edeceğiz ve bir numa-

ralı liderimizi nasıl bulabileceğimizi, ona nasıl hizmet edebileceğimizi öğreneceğiz."

"Saygıdeğer biraderlerim," dedi beş bey panik içinde. "Sizlere ruh çağırmanın tehlikelerini anımsatmak istiyorum. Eğer bu ayini yapacak olursak, tanımadığımız, bilmediğimiz boyutlardan gelen her türlü varlığın bizimle iletişim kurmasına izin vermiş oluruz, efendim. Böyle bir şeye izin vermek, evimizin kapısını çalan herhangi bir yabancıyı sorgusuz sualsiz içeri almamız kadar sakıncalıdır."

"Sakin olun, beş birader," dedi üstat. "Biz bu ayinleri yapmaya dün başlamadık. Tahmin edemeyeceğiniz kadar çok tecrübemiz var. Şimdi ruhsal enerjilerimizi kullanarak psişik bir çember yapacak ve çemberimizin etrafına tuz serpeceğiz. Ayrıca 333 halkadan oluşan kutsal zincirimizle masamızın etrafına bir sınır çekerek önlemlerimizi artıracağız. Bu tür bir engeli hiçbir ruhun aşamayacağına dair sizi temin ederim."

Duralayıp biraderlere baktı.

"Yalnız, seansımıza başlamadan evvel ufak bir uyarıda bulunacağım. Gelen ruhlardan biri sizden kendisine kan ikram etmenizi isteyecek olursa kesinlikle reddetmeniz gerekir. Aksi takdirde iyice şımarır, her istediklerini yaptırmaya çalışırlar."

"Gördünüz mü bakın!" diye bağırdı beş bey. "Olaylar yavaş yavaş kontrolden çıkıyor. Daha şimdiden kandan söz etmeye başladık! Başımıza türlü türlü felaketler gelecek, mahvolacağız..."

"Arkadaşım, sen de amma ödlekmişsin yahu!" diye söylendi on numaralı delikanlı.

"Ben de herkes gibi kandan korkarım, efendim," dedi beş bey. "Bakınız, korkudan gözlerim görmemeye başladı."

"Senin korkmadığın bir şey var mı, canımın içi?" diye sordu bay yirmidokuz.

Beş bey bir süre dalıp düşündükten sonra, "Kuruyemiş," dedi. "Kuruyemişten korkmam, efendim. Özellikle fındık büyük ölçüde zararsızdır. Bir de yatak odamdan korkmam. Bu yüzden günlerimin çoğunu yatağımda fındık yiyerek geçiririm."

"Aaa, üstüme iyilik sağlık! Yatağından korkmuyormuş! İnsanların neredeyse yüzde doksanı yataklarında ölür, ayol. Olabileceğin en tehlikeli yer orası!"

"Sevgili biraderlerim, artık boş konuşmalarla vakit öldürmeyi bırakıp işimize başlasak iyi olur," dedi üstat. "Şimdi ayinimiz için gerekli hazırlıkları yaparak evrenin dikkatini çekecek ve çağrımızın bütün alemlerde duyulmasını sağlayacağız."

Üstat bir yandan sol eliyle küçücük bir zili çalıyor, diğer yandan da sağ eliyle kara kaplı kutsal kitabın orta sayfalarından bir bölümü hızlıca çevirerek oradaki kimsenin ne olduğunu çıkaramadığı bir dilde yazan duaları yüksek sesle okuyordu.

"Ayol, adamcağıza korkak dedim, ama bende de magnafundafobi varmış," diye fısıldadı bay yirmidokuz. "Psikiyatristim öyle söyledi."

"O da neyin nesiymiş, bacım?" diye sordu on numaralı delikanlı. "Daha önce hiç duymadım."

"Kalçamı büyük gösteren pantolon giyme korkusu."

"Sen de ne cins adammışsın, be yengeciğim!"

Bu sohbeti duyan üstat, "Saygıdeğer biraderler, ben burada evrenin dikkatini çekmeye çalışıyorum, siz neler konuşuyorsunuz!" diye çıkışarak bay yirmidokuzla on numaralı delikanlıyı susturdu.

Dualarını tamamlayıp, kutsal zinciri masanın etrafına üç defa doladıktan ve psişik çemberin üzerine tuz serpiştirip, kü-

çük zilini son bir defa çaldıktan sonra biraderlere el ele tutuşup, sessizlik içinde ruhun gelmesini beklemelerini buyurdu.

Kısa süren bir bekleyişin ardından ayin salonunda birdenbire esen hafif bir rüzgâr bütün mumları söndürdü, herkesin koltuğu yavaşça sarsıldı ve masanın ortasında bir toz bulutu oluşuverdi. Büyüklük ve şekil itibarıyla ufak tefek bir insanı çağrıştıran toz bulutu masanın tam ortasına yerleşerek kendi etrafında hortum gibi dönmeye başladı.

"Benim korkudan ruhum çekti!" diye bağırdı beş bey.

"Ayy, adamcağız kırk yılın başı doğru bir şey söyledi galiba ayol," dedi bay yirmidokuz. "Çok korkarsan ruhun kaynar suya atılmış kazak gibi büzüşüp çeker, içinde büyük bir boşluk oluşur derler. Öyle değil mi?"

"Bak bacım, bu çok zor bir soru," dedi on numaralı delikanlı. "Durup dururken böyle sorular soruyorsun, beni de bunaltıyorsun."

"Sevgili biraderlerim, sakın korkmayın!" dedi üstat. "Öyle zannediyorum ki, bu gelen bir toz şeytanı ve üfleyince hemen dağılır." Sonra dönüp, "Çağrımıza karşılık veren kimdir?" diye seslendi toz bulutuna doğru. "Ey ruh, bize hangi âlemlerden ne mesajlar getirdin?"

Toz bulutu soruya yanıt vermedi. O sırada üstadın gözü, canlı olduğundan şüphe ettirecek kadar hareketsiz oturan beş beye takıldı. Korkudan şuuru kapanan adamcağızı ayıltmak için ayine birkaç dakika ara veren üstat, biraderi seri tokat darbeleriyle kendine getirmeyi başardı. Tüm bu koşuşturmaca boyunca toz bulutu masanın ortasında sessizce hareket etmeyi, olduğu yerde dönüp durmayı sürdürmüştü.

"Arkadaşım, sen ölü dilleri bilmiyor muydun?" diye sordu on numaralı delikanlı, yeni yeni kendine gelme belirtileri gösteren beş beye. "Şu gelen toz bulutuyla bir konuşsana. Belli ki çoktan ölmüş bu."

Biraderler gelen varlıkla iletişim kurma umutlarını tamamen kaybetmek üzereyken, "Ötetar," deyiverdi ansızın toz bulutu. Yaşlı bir kadının sesine benzeyen bir sesle, "Ötetar, Ötetar..." diye tekrarlamaya devam ediyor, başka da bir şey söylemiyordu.

"Ötetar mı?" diye sordu üstat büyük bir şaşkınlıkla. "O da ne demek?"

"Yanılmıyorsam bu kelime Babil'de konuşulan yerel dillerden birinde 'işte orada, şurada duran kıllı şey' anlamına gelir, efendim," dedi beş bey titreyerek. Korkunun ve yediği tokatların etkisiyle perişan olmuştu. Kelimeleri bir araya getirmekte zorluk çekiyor, kilometrelerce koşmuş gibi hızlı soluk alıp veriyordu. "Gerçekten de o zamanlar ortalık kıllı yaratıklarla doluydu."

"Ama bu çok anlamsız..." dedi üstat.

"Ötetar," dedi toz bulutu.

"Bu toz bulutunun sesi nedense bana çok tanıdık geliyor," dedi bay yirmidokuz.

"Öte tarafta bile rahat vermiyorsunuz insana!" dedi toz bulutu.

"Aaa, bu benim anneannem, ayol!" dedi sevinçle bay yirmidokuz. "Kız anneanne, doğru söyle! Sen misin sahi? Bir de utanmadan sana toz şeytanı diye iftira attılar! Ayyy, heyecandan altıma kaçıracağım şuracıkta!"

"Evladım!" dedi toz bulutu. "Koca adam oldun hâlâ mı altına kaçırıyorsun! Ben seni böyle mi yetiştirdim?"

"Bu gelen gerçekten de yirmidokuz biraderin anneannesi galiba," dedi üstat. "Sevgili kardeşim yirmidokuz, ziyaretçimiz olan ruhla yakın ilişkiler içinde olduğunuza göre onunla sizin konuşmanız daha uygun olur. Anneannenizden öncelikle

sayılar konusunda bildiklerini bizimle paylaşmasını rica ediyoruz."

"Anneanneciğim, bize sayılar hakkında ne söyleyebilirsin?" diye sordu bay yirmidokuz.

"Sayılar konusunda senin bu aralar kendine hiç iyi bakmadığını söyleyebilirim evladım," dedi toz bulutu. "Terli terli su içiyorsun, soğuk havalarda zemheri zürefası gibi incecik giyinip sokaklara çıkıyorsun."

"Aaa, ona zemheri zürafası denmez mi, kız anneanne?"

"Olur mu hiç evladım öyle laf!" diye çıkıştı toz bulutu. "Zürefa, zarif demek. Zemheri soğuklarında zarif görünebilmek için incecik giysilerle dolanan görmemişlere denir."

"Ben de hep merak ederdim, ayol!" dedi bay yirmidokuz. "Sen çok yaşa, e mi!"

"Bu da belli ki torunu gibi akılsız!" diye bağırdı bay dokuz. "Hiç vakit kaybetmeden gönderelim gitsin!"

"Bir dakika!" dedi toz bulutu. "Sayılar konusunda söyleyeceklerim daha bitmedi!"

"Sen kendi anneanneni gönder, maymun suratlı!" diye bağırdı bay yirmidokuz. "İki laf ettirmedin rahmetliyle!"

"Ölüye de saygısı yok bunların, bacım," diye söylendi on numaralı delikanlı. "Nineye bir zahmet sorabilir misin, nişanlımla evlenebilecek miymişim?"

"Aaa, deli mi ne!" dedi bay yirmidokuz. "Anneannem nereden bilsin, ayol?"

"Bilmez olur muyum, evladım?" diye söze karıştı toz bulutu. "Öte tarafta sizin bilmediğiniz pek çok şey bize malum olur. Cevap veriyorum: O kadınla ya evlenebileceksin ya da evlenemeyeceksin. Kesin bu!"

"Nineciğim, bu güzel haberle beni dünyanın en mutlu adamı ettin," dedi on numaralı delikanlı. "Keşke mübarek ellerin hâlâ duruyor olsaydı da onları öpebilseydim. Düğünümüze mutlaka bekliyoruz."

"Bu saçmalığa nasıl seyirci kalabiliyorsunuz!" diye üstadı azarladı bay dokuz. "Ruh gelecek, bize çok kıymetli bilgiler verecek dediniz. Gele gele bir toz bulutu geldi; onun içinden de bu salağın anneannesi çıktı!"

Bay dokuzun sağında ve solunda oturan bay kırk ve bay kırkbir, biraderlerinin bu çıkışını çok yerinde bularak başıyla tasdik etti.

"Bana bak evladım," dedi toz bulutu torununa. "Benim artık kendi âlemime geri dönmem lazım, ama sana son bir uyarım olacak. Sakın o soytarıya güveneyim deme, yoksa hakkımı helal etmem."

"Hangi soytarıya, kız anneanne?" diye sordu bay yirmidokuz.

"O soytarıya işte! Sakın güvenme."

"Ayol hangisi?"

"Hangisi olacak, evladım?" dedi toz bulutu ve dağılıp gitmeden önce tekrarladı: "O soytarıya güvenme!"

Başarısız geçen seansın ardından kısa bir mola veren biraderler, bu defa daha ileri düzeyde ayinlerle bilge bir ruhu huzurlarına çağırmayı denemek üzere salonda yeniden toplandı. Biraz dinlenme şansı yakalayan beş beyin durumu daha iyiye gidiyor gibiydi. Yüzünün rengi düzelmiş, hareketleri ve konuşması normale dönmeye başlamıştı.

"Sevgili biraderlerim, hepiniz hazırsanız işe koyulalım,"

dedi üstat. "Şimdi ayinimiz için gerekli hazırlıkları yaparak evrenin dikkatini çekeceğiz ve çağrımızın bütün âlemlerde duyulmasını sağlayacağız."

Üstat bir yandan sol eliyle büyük bir zili çalıyor, diğer yandan da sağ eliyle kara kaplı kutsal kitabın arka sayfalarından bir bölümü hızlıca çevirerek oradaki kimsenin ne olduğunu çıkaramadığı bir dilde yazan duaları yüksek sesle okuyordu. Dualarını tamamlayıp, kutsal zinciri masanın etrafına üç defa doladıktan sonra psişik çemberin üzerine tuz serpiştirip, zilini son defa çaldı ve tehlikeli bir durum oluşması ihtimalini göz önünde bulundurarak büyülü hançerini cüppesinin cebine yerleştirdi. Ayin bitince biraderler bir önceki seansta yaptıkları gibi el ele tutuşup, sessizlik içinde ruhun gelmesini beklemeye başladı.

Kısa süren bekleyişin ardından ayin salonunda birdenbire çıkan kuvvetli bir rüzgâr bütün mumları söndürdü, herkesin koltuğu şiddetle sarsıldı ve masanın ortasında bir toz bulutu oluşuverdi. Büyüklük ve şekil itibarıyla oldukça iriyarı bir insanı çağrıştıran toz bulutu, masanın ortasına yerleşerek kendi etrafında hortum gibi dönmeye başladı. Ayin salonunun içinde tuhaf bir uğultu yankılanıyor, tavanda bir parlayıp bir sönen, ışıklar saçan küçük şimşekler çakıyordu.

"Bacım, odanın içinde şimşek mi çaktı, yoksa bana mı öyle geldi?" diye sordu on numaralı delikanlı. Artık onun da korkmaya başladığı belli oluyordu.

"Sevgili biraderlerim, sakın korkmayın!" dedi üstat, büyülü hançeri yavaşça cebinden çıkartıp eline alarak. "Öyle zannediyorum ki, bu gelen de bir toz şeytanı. Psişik olarak öncekinden biraz daha güçlü, o kadar"

"Ayol, bu adam da hiç durmadan anneanneme toz şeytanı diyor," diye söylendi bay yirmidokuz. "Deli mi ne!"

"Çağrımıza karşılık veren kimdir?" diye seslendi üstat, toz bulutuna. "Ey ruh, bize hangi âlemlerden ne mesajlar getirdin?"

Toz bulutu bu soruya bir patlamayla dağılarak yanıt vermeyi tercih etti. Birdenbire üç başlı, gövdesi tıpatıp bir insana benzeyen, ama insan olmadığı başka âlemlerden gelen bir varlıkla hiç karşılaşmamış acemi gözler tarafından bile kolayca teşhis edilebilen tuhaf bir yaratık ortaya çıktı.

"Masanın ortasında üç kafalı bir iblis mi duruyor yoksa bana mı öyle geliyor, yenge?" diye sordu on numaralı delikanlı yutkunarak. "Şu koca defteri başlarından birine geçirsem mi?"

"Dur ayol," dedi bay yirmidokuz, gayet serinkanlı bir tutumla. Biraderler arasında karşılarındaki manzarayı en az yadırgamış olan o gibiydi. "Önce bir dinleyelim, anlayalım derdi neymiş garibanın."

O sırada üstadın gözü canlı olduğundan şüphe ettirecek kadar hareketsiz duran bay dokuza takıldı. Bay dokuzun adeta taş kesilmesine yol açan hayreti iki nedenden kaynaklanıyordu. Karşısında üç başlı bir iblisin duruyor olması yeterince tuhaf ve korkutucu değilmiş gibi, iblisin sol başı tüyler ürpertici derecede kendisine benziyordu. İblislerle hiçbir akrabalığı bulunmadığını bilmeyen biri kolaylıkla onları ikiz zannedebilirdi.

'Sakin olmalıyım...' diye düşündü bay dokuz.

Neticede iblislere ve şeytanlara hayatı boyunca inanmaması, onları daha evvel hiç kendi gözleriyle görmemiş olmasından kaynaklanmıştı. Bay dokuzun bilimselliği ve akılcılığı ön planda tutan, ama gerektiği zaman da esneklik göstermesini bilen zihin yapısı derhal müdafaaya geçti; kendini tanrıların, şeytanların, meleklerin ve benzeri türden bütün saçmalık-

ların bu andan itibaren bilimsel birer gerçek olarak algılanmasını sağlayacak şekilde yeniden programlayarak duruma adapte oldu. Soğukkanlılığını koruyabilirse belki o iblisi kendi çıkarlarına hizmet etmek üzere buyruğu altına alabilirdi.

"Anlat canımın içi," diyerek sessizliği bozdu bay yirmidokuz. "Bize hangi âlemlerden ne mesajlar getirdin? Anlat, ferahlarsın."

"Fıstıklı kurabiye," dedi yaratığın sol başı.

"Fıstıklı kurabiye mi?" diye sordu üstat.

"Evet," dedi sol baş. "Şu masada duranlardan bir tane uzatır mısınız?"

"Başım yok!" diye feryat etti beş bey. "Şeytanlar başımı çalmış, efendim!"

"Yeter artık, beş bey!" diye çıkıştı üstat. "Sinirlerinize hakim olun. Koskoca iblis ne yapsın sizin başınızı? Kendisine yetecek de artacak kadar başı olduğunu görmüyor musunuz?"

"Görmüyorum, muhterem efendim!" dedi beş bey, gözyaşlarına hakim olamayarak. "Görmüyorum tabii! Şu masaya oturduğumdan beri beş duyumdan dördü gitti. Üstelik artık belimden aşağısı da tutmuyor!"

Paniği gittikçe artmakta olan beş bey, bir hışımla ayağa fırlayıp eliyle bacağının alt bölümünü birkaç defa hızlıca yokladı. "Şeytanlar kaval kemiğimi çalmış, efendim!" diye bağırdıktan sonra titremeye başladı ve bayılarak yere düştü.

Beş beyin yaşadığı travmalarla daha fazla uğraşmaya niyeti olmayan üstat yerde yatan adama son defa baktı ve başını ilgisizce masanın ortasındaki iblise doğru çevirdi. "Kimsin?" diye sordu yaratığa. "Seni Manu ve Lilu mu yolladı?"

"Beyaz şarap," dedi sol baş.

"Beyaz şarap mı?"

"Biraz beyaz şarap yok mu?" dedi iblis. "Boğazım kurudu."

"Kimsin sen?" diyerek sorusunu ısrarla tekrarladı üstat. "Seni Manu ve Lilu mu yolladı?"

"Şu şişman herif sol başımıza mı benziyor, yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sordu iblisin orta başı, bay dokuzu işaret ederek.

"Bana da öyle geldi," dedi iblisin sağ başı.

"Doğru söylüyorsunuz!" dedi iblisin sol başı, bay dokuzu dikkatle inceleyerek. "Yüzünün ortadan bir çizgiyle ikiye bölündüğünü; yarısının beyaz tenli, diğer yarısının kıpkızıl ve çilli olduğunu hayal edin ve bakın: Aynı ben! Reenkarnasyon diye bir şey olmadığını adım gibi bilmesem, ölüp de başka bir âlemde yeniden doğduğuma dair Malkuth üzerine yemin edebilirdim."

"Kimsin sen?" diye üçüncü defa sordu üstat. "Seni Manu ve Lilu mu yolladı?"

"Onlar da kimmiş?" dedi sol baş. "Hiç tanımıyorum. Efendimizin krallığı çok kalabalıktır, bütün iblislerin adını bilmem çok zor. Zaten bilsem de aklımda tutamam."

"Efendin mi?" diye gürledi bay dokuz. İblisin sol başıyla kendi başı arasındaki benzerliğin üzerinde bu kadar fazla durulması asabını bozmuş, sinirlerini iyice germişti. "Demek senden daha yetkili biri var. Derhal çağır onu buraya! Seanslara başladığımızdan beri hiçbir şey bilmeyen zavallılardan başka kimse gelmedi karşımıza. Artık işe yarar bazı bilgiler edinsek iyi olacak!"

"Çağıramam!" dedi sol baş umursamazca. "Efendim sizi şereflendirmek istese zaten kendi gelirdi buraya."

"Bunu gönderip efendisini çağıralım!" diye bağırdı bay

dokuz. "Bakın! Bütün başlarının ortasında sıfır yazıyor. Belli ki hiçbir âlemde hükmü yok bunun!"

"Sakin olun, bay dokuz" diye buyurdu üstat. "İblislerin efendisini buraya zorla getirecek halimiz yok. Ayrıca onu çağırmak için en ileri düzeydeki ayini yapmak gerekir ki, bu sizin gibi bir çırağın tahmin edemeyeceği kadar tehlikeli bir şeydir."

"Bana bak, bızdık!" dedi bay dokuz. "Sen kime çırak diyorsun? Alnında üç yazdığı için kendini bir şey mi sandın? Sen üçsen ben de üç kere üçüm!"

"Benim de beş kere beş gibi bir şey olduğumu söylüyorlar," diye fısıldadı bay yirmidokuz. "Hatta belki birazcık daha fazlaymışım."

"Yengeciğim, çarpma bölme bilmiyor musun sen?" diye sordu on numaralı delikanlı.

"Ayy, o ikisini pek bilmem, ama toplama çıkarmam iyidir."

"Yeter artık seni dinlediğimiz!" diye bağırarak yumruğunu masaya vurdu bay dokuz. "Bundan böyle üstat da benim, yetkili de!"

"Arkadaşım, sen bizi bilinmez belalara mı sürüklemeye çalışıyorsun; ne yapıyorsun?" diye itiraz etti on numaralı delikanlı.

"İsteyen çeksin gitsin!" diyerek ayağa fırladı bay dokuz. "Ben en tehlikeli ayini yapacağım!"

Bay dokuzun bu çılgınca fikri uygulamakta kararlı olduğunu anlayan üstat görevlilere seslenmek üzere kapıya doğru koştu, ama bay kırk ve bay kırkbir ondan daha süratli davranarak kapıyı çoktan tutmuştu.

"Ellerini ayaklarını bağlayın bunun!" dedi bay dokuz avu-

katlarına. "Şu büyülü hançeri ve zilleri de bana verin bakalım. En tehlikeli ayin nasıl yapılırmış, görsünler!"

"Bacım, bence biz buradan tüyelim artık," diye fısıldadı on numaralı delikanlı.

"Bana sorarsan da oldukça biçimsiz bir durumdayız," dedi bay yirmidokuz. "Şu garibanı da alalım. Yazıktır ayol. Ruhu büzüştü korkudan."

"Nasıl büzüştü, yengeciğim? Korkutma beni! Zaten burada ortam büsbütün korkunçlaştı. Ne pis işlere bulaştım aşk uğruna!"

"Kalk kız, kalk! Çabuk kaçalım. Bu pis şişko bizi şeytanın mülkiyetine geçirmeye niyetlenmiş. Maskara edecek hepimizi!"

"Hadi o zaman, hemen sıvışalım, bacım. Sen yine de bu kaçış olayını çok dillendirme, gözünü seveyim. Mahallede duyulmasın yani. Kız isteyeceğiz ya, o bakımdan."

"Sen hiç merak etme, ayol. İçin rahat olsun. Gizlilik benden sorulur."

"Sayımızın küçüklüğüne güvendik, kız istemeye gittik," diye söylenerek beş beyi kucakladı on numaralı delikanlı. "İlle de tutturdular; 'ne iş yapıyorsun' diyor, başka bir şey demiyor şerefsizler! 'Arkadaşım, sayıma baksana. Daha ne iş yapayım? Krallar gibi on numara adamım!' dedik anlatamadık! Bir gizli kardeşlik keyfimiz vardı, onu da kaçırdılar namussuzum."

"Kaptın mı adamcağızı?" diye sordu bay yirmidokuz. " İyi, hadi kapıya koşalım! Sakın endişelenme, canımın içi. Çıkmamızı engellemeye çalışırlarsa, gerçek kimliğimi açıklarım." Avukatlara döndü. "Çekilin önümüzden, ben gizli bir ajanım!"

"Bırakın gitsinler!" diye buyurdu bay dokuz. "Ayağımın altında dolanmalarını istemiyorum zaten!"

Avukatlar patronlarının verdiği talimatlara uyarak biraderlere yol verdi ve onlar çıkar çıkmaz salonun kapısını özenle kilitleyip en tehlikeli ayine başlamak üzere yuvarlak masadaki koltuklarına döndü.

"Evet arkadaşlar, ikiniz de hazırsanız işe koyulalım," dedi bay dokuz. Üstadın siyah cüppesini giymiş, başına da siyah kukuletayı geçirmişti. "Şimdi ayinimiz için gerekli hazırlıkları yaparak evrenin dikkatini çekecek ve Şeytan'ın çağrımızı duymasını sağlayacağız."

Bay dokuz bir yandan sol eliyle en büyük zili çalıyor, diğer yandan da sağ eliyle kara kaplı kutsal kitabın son sayfasında yazan duayı yüksek sesle okuyordu. Duasını tamamlayıp kutsal zinciri masanın etrafına üç defa doladıktan sonra avukatlarıyla beraber oluşturduğu psişik çemberin üzerine tuz serpiştirip, zilini son bir defa çaldı ve tehlikeli bir durum oluşması ihtimalini göz önünde bulundurarak büyülü hançerini cüppesinin cebine yerleştirdi. Ayin bitince üç birader önceki seanslarda yaptıkları gibi el ele tutuşup, sessizlik içinde ruhun gelmesini beklemeye başladı.

Kısa süren bekleyişin ardından birdenbire çıkan şiddetli bir fırtına bütün mumları söndürdü, tavanda asılı duran kristal avize büyük bir gürültüyle masanın ortasına düşerek parçalandı ve her türlü ışıktan yoksun kalan ayin salonu bir anda zifiri karanlığa büründü. Yalnızca içinde bulundukları bölümde değil, binanın tamamında kulakları sağır edecek kadar yüksek bir uğultu ve tapınağı temelinden sallayan şiddetli bir sarsıntı başlamıştı. Biraderlerin üçü de nefeslerini tutmuş, oturduğu yerde titremeye başlamıştı. Koridorlarda telaşlı koşuşmalar duyuluyor, karanlığın içinde yolunu bulup kaçmaya çalışan görevlilerin korku dolu çığlıkları yankılanıyordu.

Ayin salonunun içinde ansızın yabancı bir varlığın ayak sesleri duyuldu. Çağrılarına kulak veren yaratık her neyse çoktan gelmiş, yuvarlak masanın etrafında dolaşmaya başlamıştı. Biraderler boğazından hırıltılar çıkararak nefes alıp veren yaratığı göremedikleri için üzülmek mi, yoksa sevinmek mi gerektiğine karar veremedi. Bu kararsızlıkları çok uzun sürmedi, çünkü salon tavanda bomba gibi ardı ardına patlayan şimşeklerin yol açtığı kuvvetli ışığın etkisiyle aydınlanınca, ayin masasının üzerinde bağdaş kurmuş oturan, tuhaf olmasına rağmen oldukça zararsız görünen genç bir çocukla göz göze geldiler.

"Beni emretmişsiniz, efendim," dedi yaratık, bay dokuzun bulunduğu tarafa doğru dönerek. "Birkaç mum yakın da kutsal yüzünüzü rahatça görebileyim."

Yaratığın itaatkâr tavrından ötürü korkusu biraz yatışan bay dokuz, "İblisin sözlerini duydunuz, mumları yakın!" diye seslendi avukatlarına. "Emirlerimi karanlıkta verecek değilim ya!"

Avukatlar yerlere dizilmiş olan mumları el yordamıyla bulup sırayla yaktıkça, gelen yaratığın neye benzediğini daha rahat seçebilmeye başladılar. Esmer, yeşil gözlü, atletik yapılı bir oğlandı; boynuna bütün vücudunu örten uzun, kırmızı bir pelerin bağlamıştı. Yaşı dünya yılıyla ölçülecek olursa en fazla on sekiz gibi görünüyordu. Omuzlarına düşen siyah saçları sımsıkı arkaya çekilip örülmüştü.

O sırada avukatların gözü canlı olduğundan şüphe ettirecek kadar hareketsiz duran bay dokuza takıldı. Bay dokuzun adeta taş kesilmesine yol açan hayreti iki nedenden kaynaklanıyordu. Karşısında duran yaratığın alnının ortasında '1' yazıyor olması yeterince şaşırtıcı değilmiş gibi, oğlan tüyler ürpertici derecede bay dokuzyüzmilyona benziyordu. Bay do-

kuz reenkarnasyon diye bir şey olmadığını adı gibi bilmese onun ölüp de başka bir âlemde yeniden doğduğunu söyleyebilirdi.

'O uğursuz herifin iblislerle bir akrabalığı olduğu belliydi zaten,' diye düşündü.

Ama istediği kadar benzesin, ne fark ederdi ki? Bütün dünyanın arayıp da bulamadığı '1' numaralı varlık o anda karşısında duruyor, üstelik kendisine itaat etmeye hazır görünüyordu. Yaratığı buyruğu altına almayı başarabilirse, ona yaptırabileceği şeylerin sınırı yoktu. İstediği her şeyi elde edebilir, hatta dünyayı bile ele geçirebilirdi!

"Size nasıl hizmet edebilirim, asil efendim?" diye sordu Astaroth, insanın kanını donduran bir ses tonuyla.

"Her istediğimi yapacak mısın?" diye sordu bay dokuz büyük bir hevesle. Sevinçten içi içine sığmıyordu.

"Elbette, efendim," dedi Astaroth. "Bundan böyle ben sizin sadık uşağınız, hatta kölenizim."

Bay dokuz mutluluk sarhoşluğuna kapıldığı için çocuğun yüzündeki alaylı ifadeyi farketmemiş, büyük bir coşkuyla isteklerini sıralamaya koyulmuştu. "Yüz milyon dönüm arazi, beş bin adet villa, sekiz bin tekne, on bin araba istiyorum. Tonlarca altın, sandık sandık elmaslar, zümrütle, pırlantalar..."

"Yakutu unuttunuz, efendim," dedi Astaroth. "Onu da listeye ekleyeyim mi?"

"İyi düşündün!" dedi bay dokuz. "Onu da ekle tabii!"

"Sizin istekleriniz bittiyse..." diyerek hareketlendi ve avukatlara doğru adım adım ilerlemeye başladı Astaroth. "Dilerseniz ben de kendi isteklerimi sıralayayım."

Adamlarına ve kendisine ayağının altına alıp ezmesi ge-

reken birer böcek gibi iğrenerek bakan yaratığın gözlerindeki ifadeden ve çevik bir hareketle masadan atlayarak avukatların üzerine yürümeye başlamasından ötürü paniğe kapılan bay dokuz, büyülü hançeri tehditkar bir şekilde havaya kaldırıp salladı. "Korkmayın!" diye bağırdı diğerlerine. "Elimde büyülü hançer var!"

"Beni o oyuncakla mı durduracaksınız, saygıdeğer efendimiz?" diye soran Astaroth, küçümser bir kahkaha atarak iki avukatı birden tek hamlede yakalayıp kendine çekti.

"Korkmayın!" diye bağırdı, titreyen elleriyle kara kaplı kutsal kitabın sayfalarını karıştıran bay dokuz. "O eterik bir varlıkmış, size dokunamazmış! Burada öyle yazıyor."

"Sahip olduğun her şeyi satmanı istiyorum," dedi bay dokuza, avukatları boğazlarından tutmuş halde havada sallamakta olan Astaroth. "Bütün servetini kullanarak benim için görkemli bir tapınak yaptıracaksın."

"Korkmayın!" dedi bay dokuz, cılız ve ağlamaklı bir sesle. "Psişik çemberimizden çıkamazmış! Burada öyle yazıyor."

O arada Astaroth psişik çemberden çıkmakla kalmamış, masanın etrafına dolanan 333 halkalı zincirle iki avukatı birbirine bağlamış, ikisini de arkasında sürükleyerek kararlı adımlarla bay dokuza doğru geliyordu. "Tapınağımın yapımında sizlerin de taş ustası olarak bizzat görev almanızdan gurur duyarım, efendilerim," dedi.

Bir saniye sonra zincirin ucuna bay dokuzu da bağlamış, üç biraderi birden sırtına atıp yerden beş karış havalanmıştı. Onları da yanına alarak bilinmeyen bir yere doğru uçup gitmeye hazırlandığı belli oluyordu. "Ayrıca, tapınağımı altınlarla, elmaslarla, zümrütlerle ve pırlantalarla süslemenizi istiyorum."

"Yakutu unuttunuz, efendim," dedi bay dokuz gözyaşları içinde. "Onu da listeye ekleyeyim mi?"

"İyi düşündün!" dedi Astaroth. "Onu da ekle tabii!"

19 Bayan Yedi Milyar Küsur

Ajan üçyüzmilyon, teşkilattaki gizli ajanların başkanı olmasından ötürü teşkilattaki bütün gizli ajanların en gizlisiydi. Kimileri görevine başladığı ilk günden beri hem iş yerinde, hem de özel hayatında soytarı kostümüyle dolaşmasının kimliğini gizleme amacı taşıdığını iddia ettiyse de, kıyafet seçiminin temelinde yatan gerçek sebepler gizemini korumayı sürdürmekteydi.

Ajan üçyüzmilyon, S.S. döneminde yaşanan tatsız olaylardan ve yüksek sayılı kişilerin gözden düşmesinden derin üzüntü duyuyordu. Bu üzüntüsü asla gizli ajanlar arasında en yüksek sayıya sahip olmasından kaynaklanmıyordu. Birkaç ay evvel sayısının küçüklüğüne kanarak onlarca aday arasından yardımcısı olarak seçtiği asistanının acınacak derecede akılsız olduğunun çok kısa sürede anlaşılmasının da bu üzüntüsüyle hiç ama hiç ilgisi yoktu. Yapmış olduğu bütün yazılı ve sözlü uyarılara rağmen teşkilata kadın kıyafetleriyle gelmekte ısrar eden o adamcağızın işine son vermesi an meselesiydi ne de olsa.

Ajan üçyüzmilyonun mutsuzluğunun asıl sebebi, herkesin heyecanla yolunu gözlediği ve bugün yarın ortaya çıkması beklenen sözde mesihin kim olduğunu hâlâ tespit edememiş olmasıydı. S.S. dönemi olarak adlandırılan uğursuz günlerde insanoğlu üzerinde oynanan karanlık oyunların hepsini alnında '1' sayısını taşıyan namussuzun planladığına adı gibi emin-

di, ama '1' numaranın kimliğini deşifre edebilmek için gece gündüz çalışmasına ve elindeki tüm olanakları seferber etmesine rağmen hiçbir sonuca varamamıştı. Peşine düştüğü herkesi kısa sürede yakalayan, yerin yedi kat dibine bir çukur açıp içine yatanları bile eliyle koymuş gibi bulup çıkaran ajan üçyüzmilyon, meslek hayatında ilk defa çaresizlik içinde çırpınıyordu. Bu sözde 'Yeni Mesih' hangi cehennemdeydi ve tüm dünyayı kargaşaya, hatta kaosa sürükleyen felaket rüzgârlarını estirecek gücü nereden buluyordu?

'1' numaralı elebaşını yakalayacak olursa doğduğuna nasıl pişman edeceğinin hayalini kurarak odasına doğru ağır adımlara yürüyen ajan, koridorun köşesini dönmeden önce şapkasındaki zillerin çıkardığı ses duyuldu. Ofisleri Ajan üçyüzmilyonun odasının bulunduğu katta yer alan bütün görevliler ve sekreterler zil seslerini duyar duymaz süratle çalışma alanlarına koştu, derhal bilgisayarlarında açık kalan oyunları kapattı, yüzüne son derece ciddi ifadeler takındı ve masalarında duran kâğıtlardan birini kaparak büyük bir dikkatle incelemeye koyuldu. Soytarı kostümlü başkanları bütün ihtişamı ve göz kamaştırıcı renkleriyle önlerinde belirdiği zaman gafil avlanan tek bir kişi bile olmamıştı.

Ajan üçyüzmilyon personelinin çalışkanlığından gayet memnun halde odasına girip kapısını kapattı ve sekreterinin odanın bir köşesine gizlediğini söylediği 'Çok Gizli' dosyayı bulup incelemeye başladı.

Gizli görevinin detaylı olarak anlatıldığı gizli dosyayı okuduktan birkaç dakika sonra gizlice sekreterini çağıran ajan üçyüzmilyon, arabasının hazırlatılmasını ve yirmidokuz beye haber verilmesini söyledi. Sekreteri odadan çıktıktan sonra kostümünün gizli ceplerinden birine silahını gizleyerek kendisi de binadan büyük bir gizlilik içerisinde ayrıldı.

Üstlendiği tehlikeli ve önemli görevi gerçekleştirmek için bir an evvel yola çıkmak isteyen ajan üçyüzmilyon, onu yirmi dakikadır arabanın içinde bekleten ajan yirmidokuzun ana kapıdan çıktığını görünce sinirleri biraz olsun yatıştıysa, bunda genç asistanının kıyafet seçimden ötürü girmiş olduğu şokun da azımsanmayacak etkisi olmuştu kuşkusuz.

Ajan yirmidokuz, "Ayol, siz şimdi beni yine geç kaldığım için azarlayacaksınız, ama inanın ki ne giyeceğimi bilemediğimden böyle oluyor," diyerek kapıyı açtı. "Malum, insan işyerine gelirken biraz fazla özeniyor." Eteklerini toplayarak arabaya kurulduktan sonra şefinin hayret ve tiksintinin mükemmel bir bileşimi olan bakışlarına hiç aldırış etmeden sözlerine devam etti. "Pamuklu jarseden dikilmiş balon eteğimi mi giysem, yoksa körüklü cepleri olan spor eteğimi mi derken bu ipek şifon gece elbisesini üzerime geçirivermişim."

"En iyisini yapmışsın!" dedi Ajan üçyüzmilyon alaylı bir ifadeyle. Kılık kıyafet konusunu bir daha açılmamak üzere kapatmak niyetindeydi.

"Sizin böyle sorunlarınız yok tabii!" dedi ajan yirmidokuz, hafif sitemkâr bir sesle. "Her gün aynı soytarı kostümünü giyip çıkıveriyorsunuz evden. Ne pratik!"

"Boş konuşmalarla harcayacak vaktimiz yok!" diye homurdandı ajan üçyüzmilyon. "Şimdi, aralarına sızdığın gizli biraderlik toplantısında neler konuşulduğunu, ne tür planlar yapıldığını anlat bakalım!"

"Aaa, ne aralarına sızması ayol!" dedi ajan yirmidokuz. "O toplantıya ben alnımın akıyla, allı pullu davetiyemle girdim !"

"Her neyse!" dedi ajan üçyüzmilyon. "Amaçları ne? Liderleri kim? Silahları var mı?"

"Ayy, ne amacı, ne silahı ayol? Ne gezer onlarda o kadar

akıl? Varsa yoksa kurabiye yiyelim, inleri cinleri çağıralım! Okudular, üflediler, bir şeyler yaptılar; birdenbire odanın orta yerinde böyle üç başlı tuhaf bir yaratık belirdi ve ipe sapa gelmez laflar etmeye başladı. Ben o arada doğal olarak hafiften huylandım. En sonunda delinin biri, 'Bu gelen cinin rütbesi düşük; bununla muhatap olmayalım, şeytanın ta kendisini çağıralım,' diye tutturunca da aklı başında bir arkadaşla beraber arka kapıdan kaçıp kurtuldum!"

Ajan üçyüzmilyon, "O kadar adamı şeytan çağırmak için mi toplamışlar?" diye sordu, gülerek.

Asistanının anlattıklarından yola çıkarak adamların ruhsal safsatalarla uğraşan marjinal ve tehlikesiz bir topluluk olduğu sonucuna varmıştı. Meslek hayatında öyle gruplara o kadar çok rastlamıştı ki, artık onları önemsememeyi öğrenmişti. Saçmalıklarla kaybedecek vakti yoktu. En kısa zamanda '1' numarayı bulması gerekiyordu! Nerede bulacağını bilmiyor olabilirdi belki, ama en azından büyücülük oynayan bir avuç delinin gizli toplantılarında bulamayacağını bilecek kadar zekâsı ve hayat tecrübesi vardı! "Anlaşılan sen de oralara kadar boşuna gitmişsin, vaktine yazık olmuş," dedi yirmidokuza.

"Aslına bakarsanız, her şeye rağmen gittiğime değdi. Rahmetli anneanneciğimle birazcık sohbet edip hasret giderdim. Çok iyi geldi doğrusu. Gerçi, gitmeden evvel söylediği son sözlere pek anlam veremedim. Üç defa üst üste, 'O soytarıya hiç güvenilmez, dikkatli ol evladım,' diye tembihledi."

"Öyle mi?" dedi ajan üçyüzmilyon, şapkasını şıkırdatmamaya çalışarak. "Çok enteresan."

"O telaşla, 'Ayol anneanne, etraf soytarıdan maskaradan geçilmiyor; hangi birinden bahsediyorsun, kime dikkat edeyim?' diyecek oldum, ama cevap gelmedi. Herhalde o sırada öteki taraftan çağrıldı ve mecburen geri döndü rahmetli. Yaşarken de öyle şifreli konuşmayı pek severdi."

"Yaşlılık işte..." dedi ajan üçyüzmilyon ve "Öyle sanıyorum ki, sana görevlerimizi açıklamamın zamanı geldi," diye devam etti, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Açıklayın efendim, ferahlarsınız," diyerek dinlemeye hazırlandı ajan yirmidokuz.

Ajan üçyüzmilyon asistanına bir an ters ters baktıktan sonra şoförün arka koltukta konuşulanları duymasını engelleyen düğmeye bastı. Aralarındaki kurşungeçirmez camın tam olarak kapalı olduğundan da emin olunca, "Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu.

"Bana oldukça yaşlı bir teyzenin evine gideceğimiz söylendi. Bunun bir çeşit kod olduğunu tahmin ediyorum."

"Kod falan değil," dedi ajan üçyüzmilyon büyük bir ciddiyetle. "Ziyaretine gitmekte olduğumuz bayan oldukça yaşlı ve gerçekten çok büyük bir sayıya sahip."

"Ayy, çok mu büyük?" diye sordu heyecanla ajan yirmidokuz.

"En büyük! İnsanoğlunun başında beliren sayıların en büyüğü bu yaşlı kadıncağızın alnında bulunuyor. Bayan yedimilyarküsur !"

"Ayy, inanın tüylerim diken diken oldu!"

"Kadını neden görmeye gittiğimiz konusunda bir tahmin yürütebilir misin?"

"Ayy, durun bir düşüneyim. Hımmm! Buldum! Bu yaşlı hanım teyze çok güzel kahve falı bakıyor. Falımıza bakacak ve bize '1' in yerini söyleyecek!"

"Saçmalık!" diye bağırdı ajan üçyüzmilyon.

"Şeyy, bu kadar çok sayının teyzeciğin alnına nasıl sığdığını görmeye gidiyoruz öyleyse!"

"Rezalet!"

"Aaa, hemen sinirlenmeyin öyle. Telaştan düşünemiyorum. Şimdi bulacağım. Bu teyze... Bu teyze-eee... Buldum! Bu teyze sizin uzun zamandır ihmal ettiğiniz yakın bir akrabanız olduğundan elini öpüp hayır duasını almaya gidiyoruz. Çok da iyi ediyoruz vallahi; işimiz gücümüz rast gider."

"Skandal!" dedi ajan üçyüzmilyon. "Yaşlı kadını, bizimle işbirliği yapmaya ikna etmek için gidiyoruz. Bir süre yanımızda kalacak ve kısa bir eğitimden geçecek. Kendisinden neler istediğimizi tam olarak anladığından emin olduğumuz zaman onu ortaya çıkaracağız ve '1' numaranın alternatifi olarak kullanacağız."

"Ayol, ne harika fikir!" dedi ajan yirmidokuz. "Aklımızla bin yaşayalım!" Birden duraladı; "Peki, ya teyze bizimle çalışmak istemezse? O zaman ne yapacağız?"

"Hiç endişe etme," dedi ajan üçyüzmilyon. "Çok etkili yöntemlerimiz var. Eninde sonunda ikna olacaktır."

"Ayy, demek çok etkili yöntemlerimiz var. Vallahi bizden korkulur!"

"Peki, bu görevi bize kimin verdiğini biliyor musun? Bir tahmin yap bakalım."

"Ayy, bugün de bilmece günü gibi oldu resmen."

"Haydi, tahminini bekliyorum!"

"Bir dakika rahat vermediniz ki düşüneyim! Bu görevi... Bu görevi-iiii... Buldum! Bu görevi bize, biz verdik!"

"Yok, daha neler!"

"Öyleyse... Öyleyse-eee... Bu görevi bize siz verdiniz!"

"Saçmalama!"

"Aaa, biz vermedik, siz vermediniz! Kim verdi bize bu görevi o zaman, canımın içi?"

"Bu görevi bize *'Onlar'* verdi," diye fısıldadı ajan üçyüzmilyon son derece gizemli bir tonlamayla.

"Ayy, dilimin ucundaydı, ayol!" dedi üzüntüyle ajan yirmidokuz. "Peki, bu *'Onlar'* da kim oluyorlarmış, kuzum?"

"Griler," dedi ajan üçyüzmilyon.

"Ayy, heyecandan ve gerilimden altıma kaçıracağım vallahi!"

"Griler dünyada en iyi saklanan sırdır ve sana şimdi anlatacağım şeyler çok az sayıda kişi tarafından bilinen, olağanüstü gizli konulardır."

Öksürüp en ciddi ses tonuyla konuya girdi ajan üçyüzmilyon:

"Bundan altmış yıl kadar evvel gizli servisimiz dünyaya düşen bir uzay gemisinin kalıntılarını buldu. Uzay gemisinin içindeki tüm uzaylıların ölmüş olduğu zannedilirken, kalıntıların bulunduğu bölgenin yakınlarındaki bir kasabada yaşayan yüzlerce kişinin insana benzemeyen bir yaratık görmeye başladığı haber alındı. Yaratığı gördüğünü iddia eden herkes onu kısa boylu ve gri olarak tarif ediyordu. Bu tarif uzay gemisinde bulunan uzaylı cesetlerine birebir uyduğundan, kasabalıların gördükleri şeyin gerçek bir uzaylı olabileceğine kanaat getirildi ve çok geniş kapsamlı bir arama operasyonu başlatıldı."

"Ayy, yüreğim pır pır atıyor!" dedi ajan yirmidokuz. "Aynı filmlerdeki gibi bir hikâye, ayol."

"Basına kasabanın musluk suyuna yanlışlıkla kimyasal bir maddenin karıştığı, insan sağlığını tehdit eden bir durum olmadığı, ancak bu maddenin bazı durumlarda geçici bir süre için halüsinasyona neden olabileceği açıklaması yapıldı ve arama ekiplerinin kimyasal maddenin musluk suyuna hangi noktadan karıştığını araştırdığı bildirildi. Birkaç gün içerisinde

tariflere uyan bir yaratık ele geçirildi ve hemen sorguya çekilmeye başlandı."

"Ayol, bir de sorguya mı çekildi gariban? Dilimizi konuşabiliyor muydu ki?"

"İlk günlerde pek konuşamıyordu tabii, ama daha evvel de belirttiğim gibi, çok etkili yöntemlerimiz var."

"Ayy, yöntemlerimiz işe yaradı mı bari?"

"Yaramaz olurlar mı? Birkaç saat içinde bülbül gibi ötmeye başlayan uzaylı önce dünyalı olmayan biyolojik bir yaratık olduğunu itiraf etti, daha sonraysa kendi gezegeninde kullanılan üstün teknolojili bir aletin nasıl yapıldığını detaylı olarak anlatmaya başladı. Ne yazık ki, tarif ettiği aletin ne işe yaradığını aletin yapımı tamamlanmadan evvel anlamak mümkün olmuyordu. Binlerce bilim adamının aylarca sürdürdüğü titiz çalışmalar sonucunda uzaylının tarif ettiği aletin temiz çamaşırları kirletebilen bir çamaşır makinesi olduğu ortaya çıktı...

Uzaylının kendi küçük gri aklınca bizimle dalga geçtiği anlaşılınca çok etkili yöntemler terk edilip en etkili yöntemler uygulanılmaya başlandı. Bu sırada hiç beklenilmeyen bir aksilik meydana geldi ve uzaylının bedeni günden güne yeşererek küçülmeye başladı. Her biri kendi dalında uzman olan birçok doktor uzaylıyı muayene ettiyse de, hastalığının ne olduğunu hiç bir şekilde anlayamadı. Bazı uzmanlar uzaylının bir çeşit transa geçmiş olduğunu ve bedenindeki hastalığın zihinsel yorgunluğundan kaynaklandığını öne sürdü...

Uzmanların telepati teorisini değerlendiren gizli servisimiz, uzaylının gezegeniyle iletişim kurmayı başarıp da dünyalıların kendisine pek konukseverce davranmadığını anlatacak olursa doğabilecek sonuçları ve böyle bir durumda uygulanılması öngörülen stratejileri özetleyen bir rapor hazırlayarak hükümete sundu...

Birleşik Gizli Ajanlar Derneği Onursal Başkanı, Büyük Üstat M. Alcofribas (ki gizlilik söz konusu olduğunda hiç kimse onun terliğini bile öpemez) tarafından hazırlanan bu tarihi raporda grilerin sahip olduğu teknolojinin bizimkinden binlerce kat üstün olduğu vurgulanıyor, gezegenimizi yok etmeye veya saldırarak ele geçirmeye karar verecek olurlarsa hiçbir şekilde karşı koyamayacağımız belirtiliyordu...

Raporu inceleyen hükümet yetkilileri böyle bir felaketin oluşmasını engellemek amacıyla atılması gereken ilk stratejik adımın, grilerin kötü niyetli olmamaları için el ele tutuşarak dua etmek olduğuna karar verdi. İkinci adım, grilere iltifatlar ederek gönüllerini almaya çalışmak olarak özetlenebilirdi. Bu yöntemler işe yaramayacak olursa denenmesi öngörülen diğer alternatifler ağlamak, yalvarmak ve yerlere kapanarak af dilemekten oluşuyordu...

Stratejiler belirlenir belirlenmez harekete geçildi ve ilk iş olarak grileri insanların iyi kalpli, arkadaş canlısı ve zararsız yaratıklar olduğuna ikna etmeye çabalarken bizi yalancı çıkarmaması için tutsağımız olan uzaylı öldürüldü. Daha sonra dünyadan uzaya aralıksız olarak sinyaller gönderilmeye başlandı. Sinyallerle şu mesaj iletilmeye çalışılıyordu:

> Sevgili griler, kozmosun medar-ı iftiharları!
>
> Yolunu şaşırarak dünyamıza düşen talihsiz gri kardeşimiz amansız bir hastalığa tutuldu. Bu kardeşimizi iyileştirmek için her yöntemi denedik, ama başarılı olamadık. Acilen gezegeninizden yardım bekliyoruz.
>
> Dünyalı dostlarınız...

Sinyallerimize önce pembelerden, sonra turunculardan, sonra mavilerden en son da ışık varlıklardan yanıt geldi...

Pembeler, dünyaya yolladıkları sinyallerde grilerin kendileri-

ne sömürecek bir gezegen arayan parazit bir ırk olduğunu ve onlara kesinlikle güvenmememiz gerektiğini belirtiyordu...

Turuncular, dünyaya yolladıkları sinyallerde pembelerin ve grilerin kendilerine sömürecek gezegenler arayan parazit ırklar olduklarını ve onlara kesinlikle güvenmememiz gerektiğini belirtiyordu...

Maviler, dünyaya yolladıkları sinyallerde turuncuların, pembelerin ve grilerin kendilerine sömürecek gezegenler arayan parazit ırklar olduklarını ve onlara kesinlikle güvenmememiz gerektiğini belirtiyordu...

Işık varlıklarsa mesajlarını bir elçi yollayarak iletmeyi tercih ettiler. Işık Elçi, insanoğlunun yaşam enerjisine saygı göstermeyen ve varoluşun kurallarıyla uyum içinde olmayan birtakım faaliyetler gösterdiğini bildiklerini, bizi bu konuda uyarmak için daha evvel de elçiler göndermiş olduklarını, ancak bizim bu elçilerin çoğunu dinlemediğimizi, dinlediklerimizi anlamadığımızı, anladıklarımızı da yanlış anladığımızı söyledi...

Işık Elçi, onlarla işbirliği yapmayı kabul edecek olursak bize tanrısal güçlerimizi ortaya çıkarmayı ve kullanmayı öğretebileceklerini, böylelikle dünyamızda yaşanan açlık, fakirlik, çevre kirliliği ve savaş gibi sorunların tamamen ortadan kalkacağını, hastalıkların sona ereceğini ve insanoğlunun ölümsüzlüğe kavuşacağını anlattı. Bunların hepsi de kulağa hoş gelen vaatlerdi, ama ışık varlıklarla işbirliği yapamadık, çünkü dünyanın nükleer silahlardan arındırılması ve bütün silah üretimlerinin sonsuza dek durdurulması gibi akıl almaz taleplerde bulundular. Işık Elçi'ye kibarca teşekkür edildi ve gezegenine geri dönmesi, bizi bir daha asla rahatsız etmemesi rica edildi...

Işık Elçi'nin hemen ardından gelen gri elçilerin koşulları çok daha makul olduğu için grilerle kolayca anlaşma sağlanabildi.

Bize üstün silahlar ve radarlara görünmeyen savaş uçakları yapmayı öğretebileceklerini söylediler. Ayrıca ayın karanlık yüzünde koloniler kurmamıza yardım edebileceklerini, gezegenimizde bir nükleer savaş tehlikesi oluşursa dünyayı yöneten kişilerin ve onların ailelerinin aydaki kolonilerde refah içinde yaşamlarını sürdürmelerini sağlayabileceklerini belirttiler. Aktaracakları paha biçilmez bilgiler karşılığında istedikleri tek şey, dünyadan ayda on ila on beş bin kadar insan kaçırıp üzerlerinde çeşitli deneyler yapmaları için izin vermemizdi. Tahmin edebileceğin gibi, bu cazip teklifi hiç tereddüt etmeden kabul ettik...

İmzaladığımız anlaşma yürürlüğe girer girmez grilerin büyükelçisi ve ekibi dünya üstündeki araştırmalarına ve çalışmalarına başladı. Zaman içinde griler dünyayı yöneten ailelerle yakın ilişkiler ve dostluklar kurdu, dünyanın yönetiminde giderek daha çok söz sahibi oldu...

S.S. döneminde dünyada yaşanan kargaşadan griler de bizim kadar rahatsız ve '1' numaranın kendileriyle işbirliği yapmaya yanaşmayacağından çekiniyor. İşte bu yüzden, bayan yedimilyarküsuru alternatif mesih olarak kullanma projesini geliştirdiler. Öyle umuyorum ki, gizli görevimizin içeriğini ve önemini şimdi daha iyi kavramışsındır."

"Aaa, ne diyeceğimi bilemiyorum vallahi!" dedi ajan yirmidokuz. "Ayda on ila on beş bin kişiyi kaçırmalarına izin verdiğimize inanmak bile istemiyorum."

"Aslına bakarsan bunlar yalnızca üzerinde anlaşılan rakamlardı. Gerçekte kaçırdıkları insan sayısı bazı aylarda elli bine kadar çıkabiliyor. Çoluk-çocuk, yaşlı-genç, kadın-erkek ayırt etmeden her ırktan, her ülkeden ve her meslek grubundan insanları kaçırmaya devam ediyorlar. Övünmek gibi olmasın, ama bütün bu zorluklara rağmen istatistikleri uzun

uzun inceledikten sonra bugüne kadar hiç kaçırmadıkları bir meslek grubu olduğunu tespit ettiğimi itiraf etmeliyim."

"Ayol, hangi meslek grubuymuş bu?" diye sordu ajan yirmidokuz.

"Soytarılık!" dedi ajan üçmilyon küsur, şapkasının zillerini keyifle şıkırdatarak. "Bugüne kadar yeryüzünden tek bir soytarının bile kaçırıldığı görülmemiştir..."

"İyi günler hanımefendi," dedi ajan üçyüzmilyon. "Bizler hükümet görevlileriyiz. Sizinle konuşmamız gereken çok önemli bir konu var."

"Bu evde görümcemin yeğeniyle beraber oturuyorum," dedi bayan yedimilyarküsur. "Bir görseniz, öyle güzel elbiseleri var ki!"

"Ayy, sahiden mi?" diye sordu ajan yirmidokuz hevesle. "Biz de bir göz atabilir miyiz acaba?"

Bu sırada bayan ikibinyirmidokuz, "Kız anneanne!" diye seslenerek kapıya koştu. O konuşan soytarı da kimin nesiymiş, ayol? Şehre sirk falan mı gelmiş?"

"İyi günler hanımefendi," dedi ajan üçyüzmilyon. "Bizler hükümet görevlileriyiz. Anneannenizle konuşmamız gereken çok önemli bir konu var."

"Ay, güldürme beni!" dedi bayan ikibinyirmidokuz. "Çok önemli konu konuşacakmış! Görmüyor musun, ayol? Kadıncağız bunadı!"

Bir yandan da ajan yirmidokuzun elbisesini dikkatlice süzüyor, en ufak detayına kadar tepeden tırnağa inceliyordu. "Ooo, dar kesimli ve kolsuz çalışılan bu model sonradan eklenen yarasa kollarla cazibesini ikiye katlamış!" dedi beğeniyle. "Bravo doğrusu..."

"Esas size bravo doğrusu!" dedi ajan yirmidokuz büyük bir sevinçle. "Tunik elbiseniz hem rahat, hem de zarif. Yaka kenarıyla kol ağızlarındaki delik iş dantel bordür ayrı bir espri katmış. Elbisenin iyisinden anlıyorsunuz besbelli!"

"Anlamaz olur muyum, canımın içi! Bütün kıyafetlerimi kendim dikerim ben. Otuz yıllık terziyim. Dile kolay."

"Ayy, terzi misiniz ne zevkli meslek ayol!" diyerek el çırptı ajan yirmidokuz. "Bizim mesleğin ne kadar sıkıcı olduğunu bir bilseniz... Her işimiz gizli kapaklı."

Ajan üçyüzmilyon asistanına dönüp tehditkâr bir bakışla susmasını işaret ettikten sonra bayan ikibinyirmidokuza, "Bu güzel sohbetimize içeride devam etsek daha uygun olmaz mı?" diye sordu.

Bayan ikibinyirmidokuzun gözü soytarıyı hiç tutmamıştı doğrusu! Biraz tereddüt edip düşündükten sonra ajan yirmidokuza baktı ve kapıyı açarak "Peki, geçin bakalım," dedi.

Normal koşullarda hiç tanımadığı iki adama evinden içeri adım attırmazdı, ama şu genç olana birdenbire ısınıvermişti içi. Zevk sahibi bir delikanlı olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Hem anneannesi bunadığından beri evden çıkamaz, komşularla bile pek görüşemez olmuştu. Hiç olmazsa iki kelime konuşup, biraz arkadaşlık edebileceğini düşünerek ajanları mutfağa buyur etti.

"Görüşmek istediğimiz çok önemli mesele..." dedi ajan üçyüzmilyon.

"Ayol, tam hayallerimdeki mutfak!" dedi ajan yirmidokuz. "Üstelik meyve, sebze dolu. Sepet sepet sağlık valla!"

"En sonunda kadir kıymet bilen bir misafir geldi yahu!" dedi bayan ikibinyirmidokuz sevinçle. "Dikkatini çektiyse, masa örtümü de tığla yaptığım büyük bir elma motifiyle süsledim."

"Görüşmek istediğimiz çok önemli mesele..." dedi ajan üçyüzmilyon.

"Bu evde eltimle beraber oturuyorum," dedi bayan yedimilyarküsur." Bir görseniz, öyle parlak mücevherleri var ki!"

"Siz anneannemin söylediklerine hiç kulak asmayın, canlarım," dedi bayan ikibinyirmidokuz. "Aklını soyağacı çizmekle bozduğu günden beri elle tutulur tek laf etmedi."

"Anneannenizin sayısıyla ilgili olarak..." dedi ajan üçyüzmilyon.

"Ayy, sayı denilince farkettim..." dedi ajan yirmidokuz. "Şu tesadüfe bak ayol! İkimizin sayısı da yirmidokuzla bitiyor!"

"Bu evde halamın kuzeniyle beraber oturuyorum," dedi bayan yedimilyarküsur . "Bir görseniz, öyle şık gecelikleri var ki!"

"Parmaklarının şeklinden hemen anlaşılıyor zaten," dedi bayan ikibinyirmidokuz. "Senin ellerin de benimkiler gibi nakışa, dikişe pek yatkın."

"Küçükken modacı olmak istiyordum," dedi ajan yirmidokuz. "Ama rahmetli anneannem izin vermedi. 'Bizim ailede doktor var, mühendis var, ama hiç casus yok, oğlum; sen casus ol ki, gizli bir işimiz düşerse halledesin,' diye tutturdu."

"Korkarım anneannenize bir süre için el koymamız gerekecek," dedi ajan üçyüzmilyon.

"Bence elbiseni belini vurgulayan ince bir kuşakla tamamlamasaydın tek kelimeyle muazzam olurdu," dedi bayan ikibinyirmidokuz.

"Çok doğru söylüyorsun, ayol! Nedense akıl edemedim.

Sen de giysilerini süsleyecek farklı bir aksesuar arıyorsan, buklet bolero çok uygun bir seçim olur. İstersen dekolteni gizlemek için de kullanabilirsin."

"Bu evde görümcemin ablasıyla beraber oturuyorum," dedi bayan yedimilyarküsur. "Bir görseniz, öyle güzel makyaj malzemeleri var ki!"

"Hükümetimiz anneannenizi alıkoyduğu süre boyunca manevi kaybınızı telafi edecek bir ödeme yapmayı..." dedi ajan üçyüzmilyon.

"Ne diyor bu soytarı kılıklı?" dedi bayan ikibinyirmidokuz. "Bana baksana sen! Anneanne tüccarına benziyor muyum?"

"Bu evde dayımın kaynanasıyla beraber oturuyorum," dedi bayan yedimilyarküsur. "Bir görseniz, öyle güzel ponponlu terlikleri var ki!"

"Hükümetimden aldığım emirler doğrultusunda..." dedi ajan üçyüzmilyon.

"Külahıma anlat canım, külahıma!" dedi bayan yirmidokuz. "Hükümetindenmiş! Sen kesin grilerden almışsındır o talimatları!"

"Griler mi?" dedi ajan üçyüzmilyon, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. " Griler de kimmiş?"

"Aaaa, sen hangi gezegende yaşıyorsun ayol? Grileri bilmeyen mi kaldı? S.S. döneminde dünyada yaşanan kargaşadan grilerin de bizim kadar rahatsız olduğunu ve '1' numaranın kendileriyle işbirliği yapmaya yanaşmamasından çekindiğini sağır sultan bile duydu!" Duralayan bayan ikibinyirmidokuz, "Bir dakika bekleyin, aklıma bir şey geldi," diyerek salona koştu.

Onun yokluğunu fırsat bilen ajan üçyüzmilyon asistanına döndü. " Eğer bir kez daha konuyu saptırırsan seni kendi ellerimle geberteceğim!"

"Aaa, niye kızıyorsunuz durduk yere, ayol? Yine ne oldu? Tatlı tatlı sohbet etmeye çalışıyoruz şurada. Aşkolsun yani!"

"Seni buraya sohbet edesin diye mi getirdik! Kendine gelip sana verilen emirleri uygulamaya başlasan iyi olur!"

O sırada bayan ikibinyirmidokuz elindeki bir kitabı neşeyle sallayarak mutfağa döndü ve "İşte buldum!" dedi. "Hepsini eşe dosta dağıttığımı zannediyordum, ama şansına bir tane kalmış." Kitabı ajan yirmidokuza uzattı. "Boş zamanlarımı nasıl değerlendirsem diye düşünürken kendi kendime, 'İyisi mi oturup bir kanaviçe ve nakış kitabı yazayım!' dedim. Tam altı ayımı aldı, ama değdi doğrusu."

"Ayol, bu bana hediye mi?" diye sordu ajan yirmidokuz hevesle. "Doğrusunu istersen benim edebiyatla hiç aram yoktur, ama madem sen yazdın, ilk fırsatta okuyacağım."

Asistanıyla ev sahibi hanım arasında geçen saçma sapan konuşmalar nedeniyle görevini yerine getirmekte geciktiği için gittikçe daha çok öfkelenen ajan üçyüzmilyon, nakış dikiş sohbeti sürüp giderken sabrının sonuna ulaştı ve kontrolünü tamamen kaybederek tabancasını çekip ayağa fırladı. "Yeter artık!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. "Buraya bu kadını almak göreviyle gönderildim ve alıp gidiyorum!" Boşta kalan eliyle bayan yedimilyarküsuru kolundan tutmuş, kapıya doğru sürüklemeye başlamıştı.

"Yetişin dostlar, beni bir soytarı kaçırıyor!" dedi bayan yedimilyarküsur telaşla. "Görseniz, öyle renkli bir şapkası var ki!"

"Neler oluyor, ayol?" diyerek doğruldu ajan yirmidokuz. "Anneanneler kutsaldır. Onlara el kalkmaz, pis soytarı!"

Bu sözleri kendisini çok şaşırtan bir kararlılıkla söyleyen ajan yirmidokuz, kendisini daha da çok şaşırtan bir çeviklikle

ajan üçyüzmilyonun üzerine atladı ve kendisini hayrete düşüren bir ustalıkla tecrübeli patronunun elinden silahını çekip almayı başardı. O sırada dolapta bulduğu en büyük tavayı eline geçirmiş olan bayan ikibinyirmidokuz, çıkan kargaşadan istifade ederek ajan üçyüzmilyonun başına sert bir darbe indirdi.

Hiç beklemediği anda iki değişik yönden saldırıya uğrayan tecrübeli ajan, yardımcısına şaşkın gözlerle son bir defa nefretle baktıktan ve şapkasından son bir zil sesi çıktıktan sonra mutfak kapısının eşiğinde yığılıp kaldı.

"Anneannem söylemişti," diye söylendi ajan yirmidokuz. "Şimdi hatırladım, 'O soytarıya güvenme,' demişti. Meğerse o soytarı bu soytarıymış! Kimin aklına gelirdi ki?" Burnundan soluyordu. "Düşmanımı gökte ararken yerde buldum, ayol!"

"Ben sağlam bir ip getireyim de şunun ellerini, ayaklarını sıkıca bağlayalım," dedi bayan ikibinyirmidokuz.

"Bunu şimdi adamdan sayar ve aramaya gelirler. Bütün teşkilat ayağa kalkar vallahi. Ne yapsak acaba?"

"Ben ne bileyim, canımın içi? Gizli işlere hiç aklım ermez ki!"

"Dur ayol, panik yapma!" dedi ajan yirmidokuz soluk soluğa. "Beni de şaşırtacaksın!" Bir an durup düşündükten sonra, "Dahiyane bir buluş buldum ayol!" diye bağırdı sevinçle. "Aklımı seveyim!"

"Neymiş?"

"Bak şimdi: Bu zavallıcık çoktan beridir aklını uzaylılarla bozmuş. Bana bugün anlattı. Ben derim ki, sen şimdi kendine, bana ve anneanneye birer uzaylı kostümü dik. Ayılınca bunu bir güzel kandıralım. 'Biz uzaylılarız,' diyelim; 'Seni kaçırdık,

hemen teşkilata dönüp anneannenin bunadığını, işimize yaramayacağını söylemezsen tekrar kaçırıp galaksiler kralının soytarısı yaparız ki, sürüm sürüm sürünürsün,' diyelim."

"Delirdin mi sen, ayol!" diye şiddetle itiraz etti bayan ikibinyirmidokuz. "Bu ne biçim plan? O kadarcık zamanda üç kostümü birden hayatta yetiştiremem."

"Uzaylı kılığına girmek zorundayız," diye ısrar etti ajan yirmidokuz. "Başka çaremiz yok. Rahmetli anneannem burada olsa ne yapardı acaba? Hemen pratik bir çözüm buluverirdi, cancağızım."

Çaresizlikle etrafa bakınırken gözü tezgâhta duran zeytinyağı tenekesine takıldı. "Ayy, buldum ayol! Kostümün tamamına gerek yok; başlık yapıp taksak yeterli. Sen şimdi hemen koş, radyonun antenini söküp getir. Anteni şu tenekeye iliştirelim. Şuradaki limon sıkacağını da ver bakalım. Bir ip bağlayıp tavandan salladık mı, al sana en alasından uzay gemisi!"

"Ayol, sen hepten oynattın herhalde!" dedi bayan ikibinyirmidokuz. "Kim inanır tenekeyle limon sıkacağına?"

"Şu inanır," dedi ajan yirmidokuz. "Sen gönlünü ferah tut. Zaten her ihtimale karşı ayılırken hipnoza sokacağım o çıngıraklı yılanı. Ondan sonra değil uzaylı yalanına, 'Sen dondurmasın, bu da külahın,' desek ona bile inanır." Üçyüzmilyonun şapkasını şıkırdattı.

"Aaa, hipnoz da nereden çıktı şimdi?" dedi bayan ikibinyirmidokuz sevinçle. "Ayol, ne marifetlerin varmış da haberimiz yokmuş!"

"Ayy, övünmek gibi olmasın, ama amatör olarak psikolojiyle uğraştığım için biraz bilirim o işleri. Bunu transa sokup çıkarmak için anahtar kelimemizi bulduk mu, tamamdır!"

"Anahtar kelime de 'hayalgücü' oluversin," dedi bayan ikibinyirmidokuz. "Malum, ikimizinki de pek geniş. Oradan aklıma geldi."

"Bu evde Marslılarla beraber oturuyorum," dedi bayan yedimilyarküsur. "Bir görseniz, öyle güzel antenleri var ki!"

20 Sayıları Kıçında Çıkan Adam

"Değerli seyircilerimiz, S.S. döneminin ikinci ayında yayınlanmaya başlayan ve her bölümü izlenme rekorları kıran *Sayısal Dünyamız* programına hoş geldiniz. Bu haftaki konuğumuz ünlü yazar Kepekuş."

Sayısal Dünyamız: Merhaba, Sayın Kepekuş. Öncelikle, programımızın sonunda kıçınızda çıkan sayıların görüntülenmesine izin vereceğiniz için şimdiden teşekkür etmek istiyorum.

Kepekuş: Rica ederim. Bu kararımda kıçımı göstermezsem programa kesinlikle katılamayacağımı belirtmenizin azımsanamayacak bir etkisi oldu.

Sayısal Dünyamız: Müsaadenizle sohbetimize herkesin en çok merak ettiği soruyla başlamak istiyorum.

Kepekuş: Elbette...

Sayısal Dünyamız: Bu sabah kahvaltıda neler yediniz?

Kepekuş: Ispanaklı börek ve ballı çörek yedim. Kahve içtim, elma...

Sayısal Dünyamız: Sanıyorum bu kadar bilgi izleyicilerimizin merakını gidermek için yeterli oldu, efendim. Bizlere biraz çocukluğunuzdan bahseder misiniz?

Kepekuş: Çocukken oyun oynamayı çok severdim. En sevdiğim oyunlar...

Sayısal Dünyamız: Evet! Sanıyorum bu kadar bilgi iz-

leyicilerimizin merakını gidermek için yeterli oldu, efendim. Saygıdeğer Kepekuş, dünyada sayıları kıçında çıkan ilk ve tek kişi olarak şöhrete kavuşmanızdan önce de kitaplarınızı alıp okuyan birkaç kişinin olduğunu biliyoruz. Bizlere kitaplarınızda detaylı olarak anlattığınız 'Ne Yarattım Sendromu'ndan bahseder misiniz?

Kepekuş: Memnuniyetle! Dilerseniz söze dünyada ilgimizi en çok çeken şeyden, 'ben' dediğimiz gizemli karakterden başlayalım. Yaşamımız boyunca değişik varlıklarla, değişik şekillerde iletişim kurmaya çalışıyoruz. Benden evvel birçok büyük düşünürün de çeşitli yapıtlarında açık ve net bir şekilde ortaya koyduğu gibi, gerçek iletişim yalnızca eşitler arasında kurulabildiği için en iyi iletişimi kendimizle kuruyoruz. Hiyerarşik ilişkilerin hiçbirinde gerçek iletişim kurulamaz, çünkü taraflar birbirlerine yalan söylemeye veya birbirlerinden bilgi gizlemeye başlarlar...

Kendimizle kurduğumuz iletişimi 'düşünmek' olarak tanımlıyoruz, ama çoğu zaman bu iletişimde bile eksik kalan bir şeyler olduğunu hissediyoruz. Sizce bunun nedeni nedir? İletişim kurduğumuz benliğimizle eşit değil miyiz? Bana kalırsa eşit değiliz ve bunun farkındayız. İçimizde bir yerlerde çok daha büyük bir potansiyel olduğunu biliyor, bu potansiyeli bulup ortaya çıkarabilmek için gizli bir mücadele yürütüyoruz. Hepimiz sık sık anlaşılmıyor olmaktan şikâyet ediyoruz, ama anlaşılmayı beklemeden önce kendimizi anlamamız gerektiğini unutuyoruz. Kendimizi başkalarıyla kurduğumuz ilişkilerle, yaşamsal deneyimlerimizle ve yarattığımız şeyler yoluyla anlamaya çalışıyoruz. Yarattığımız şeyler derken düşüncelerimizden bahsediyorum. Düşünmek ve yaratmak varlığımızı anlamlı kılar, benliğimizi keşfetmemize yardımcı olur.

Sayısal Dünyamız: Sayın Kepekuş, bir dakika için sö-

zünüzü kesmek ve televizyonunu yeni açan izleyicilerimize bir hatırlatma yapmak istiyorum. Ünlü yazar Kepekuş programımızın sonunda bizlere kıçında çıkan sayıları gösterecek. Bizden ayrılmayın!

Kepekuş: Nerede kalmıştım? Evet... Her insanın kendini yalnız hissettiği anlar vardır. Bu kendimizi tam olarak anlayamadığımız, çevremizdekiler tarafından tam olarak anlaşılamadığımız ve hiç kimseyle gerçek anlamda iletişim kuramadığımız için hissettiğimiz yalnızlıktır. Şimdi bir an için kendimizi Tanrı'nın yerine koyalım ve kendi yalnızlığımızla onunkini kıyaslamayı deneyelim. Anımsayacak olursanız, gerçek iletişimin yalnızca eşitler arasında kurulabildiğini düşündüğümü daha evvel belirtmiştim. O halde Tanrı kimlerle ve nasıl iletişim kurabilir? İletişim olmadan yaratıcılık, yaratıcılık olmadan da değişim veya gelişim olamaz. Tanrı'nın sadece kendisiyle iletişim kurduğunu farz edelim. Bu tür bir iletişim onu tatmin edebilir mi? Bana kalırsa edemez, çünkü kendisiyle ilgili bilmediği, anlayamadığı ve keşfetmesi gereken hiçbir şey yoktur. Demek ki, Tanrı'nın yapması gereken şey iletişim kuracağı eşitini, yani kendisinin bir kopyasını yaratmaktır...

Yaratmak son derece karmaşık ve bir o kadar da basit bir kavramdır. Yaratma mekanizması belli kurallar çerçevesinde işler. Bana göre bu kurallar şöyle sıralanabilir:

Birinci Kural: Hiçbir varlık kendinden daha üstün bir şey yaratamaz...

İkinci Kural: Birinci kural herhangi bir varlık bir şey yaratana kadar geçerlidir...

Üçüncü Kural: Yaratılış anından sonra yaratılan şey yaratıcısını aşabilir...

Dördüncü Kural: Yaratıcı, yarattığı şeyi inceleyerek ve ona yeni anlamlar yükleyerek gelişir...

Beşinci Kural: Yaratılan şey, yaratıcısının gözünde yeni anlamlar kazanarak gelişir...

Altıncı Kural: Yaratılan her yeni şey en az yaratıcısı kadar gelişme potansiyeline sahiptir...

'Yaratmanın Altı Altın Kuralı' olarak adlandırdığım bu kurallar, bana göre evrenin işleyiş mantığını ve varoluşun temel taşlarını oluşturur. Yaratma sürecinin sonunda yaratıcı, yarattığı şeyi kimi zaman beğeni ve hayranlıkla, kimi zaman da beğenmeyerek ve hayal kırıklığı içinde incelemeye başlar. Kepekoloji bu noktada devreye giren mekanizmayı 'Ne Yarattım Sendromu' ya da kısaca NYS olarak tanımlamaktadır...

Ne Yarattım Sendromu, günlük hayatında insanoğlunun çok sık karşılaştığı bir olgudur. Yaratma süreçlerinin en önemlilerinden biri olan doğumu düşünerek basit bir NYS örneği verelim:

Anneler nasıl bir bebek doğuracaklarını, bebeklerinin neye benzeyeceğini, nasıl bir zekâ seviyesine ve ne gibi yeteneklere sahip olacaklarını bilemez. Çocuğun kişiliğinin özelliklerini bile ancak yıllar sonra biraz olsun anlayabilirler. NYS dönemi, kendileri de çocuklarıyla iletişim kurarak değişen ve gelişen ebeveynler için ömür boyu devam eder.

Sayısal Dünyamız: Sayın Kepekuş, maalesef sözünüzü kesmem ve televizyonunu yeni açan izleyicilerimize küçük bir hatırlatma yapmam gerekiyor. Programımızın sonunda ünlü yazar Kepekuş bizlere kıçında çıkan sayıları gösterecek. On üçüncü kanaldan ayrılmayın!

Kepekuş : 'Kişi nasılsa, tanrısı da öyledir. Bu yüzden Tanrı çoğu kez alay konusu olmuştur.' Goethe, bu sözleriyle bizi zihnimizdeki tanrı kavramını sorgulamaya davet eder. Programın başında belirttiğim gibi, kepekolojiye gö-

re Tanrı iletişim kuracağı eşitini yaratmak için kendini kopyalar. Yeni yaratılan klon tanrı hayal kurma ve yaratma görevini üstlenir. Böylelikle Tanrı hem hayal kuran, hem kurduğu hayali izleyen ve hayalin sonunu hem bilen, hem de bilmeyen bir klon tanrı ile iletişim kurmaya başlar. Klon tanrı hayalin detaylarını düşünmez. Hayal kendi detaylarını kendisi tamamlar...

Her gün kurduğumuz hayalleri ve her gece gördüğümüz rüyaları bir düşünelim: Rüyalarımızda kendimizi hiç tanımadığımız bir evin içinde bulabiliriz. Böyle bir durumda bile evin tamamını inşa etme ve dekore etme işi rüyanın kendisi tarafından çoktan halledilmiştir. Bizim kurduğumuz hayallerin kendi detaylarını kendileri tamamladığı gibi, klon tanrının hayali olan evren de kendi işleyiş mekanizmalarını kendisi tanımlar. Klon tanrı, yaratılması mümkün olan her şeyi hiç durmadan yaratır. Tanrı yaratılanları gözlemleyerek ve deneyimleyerek gelişirken, klon tanrılar ve onların yarattığı şeyler de Tanrı ile birlikte gelişip değişmeyi sürdürür...

Bu aşamada 'Yaratmanın Altın Kuralları' devreye girmiş ve yaratılan her şey tanrılaşmaya başlamıştır. Sistem içerisinde yer alan her varlık kendi evrenini ve kendi klon tanrılarını yaratacak kadar ilerleme potansiyeline sahiptir...

Varlığın amacı yaratarak değişmektir. Tanrı da kendi varlığını ancak yaratarak değiştiği sürece devam ettirebilir çünkü durduğu anda başlangıç noktasına geri dönecektir. Bunu kavrayabilmemiz için Tanrı'nın yaratılan her şeyi takip ettiğini ve maksimum değişim gösterdiğini aklımızdan çıkarmamamız gerekiyor. Bulunulan nokta neresi olursa olsun Tanrı yeni bir yaratma oyunundan bir an bile geri kalmaz, bu oyun hiçbir zaman durmaz. Oyunda kazanmak veya kaybetmek, başarılı veya başarısız olmak yoktur. Sa-

dece var olarak, izleyerek, tanıklık ederek ve yaratarak değişen bilinçler vardır. Einstein bu noktada bir kez daha haklı çıkar: Tanrı zar atmaz, zarları klon tanrıların ellerine tutuşturur. Yaratmak çok eğlenceli bir uğraştır sevgili seyirciler. Asıl eğlence ise yarattıktan sonra başlar...

Sayısal Dünyamız: Bizler için asıl eğlence programın sonunda kıçınızı açtığınızda başlayacak! Şimdi kısa bir reklam arası verelim.

Sayısal Dünyamız: Tekrar hoş geldiniz, Sayın Kepekuş. Programımızın sonunda kıçınızda çıkan sayıların görüntülenmesine izin vereceğiniz için bir kez daha teşekkür etmek istiyorum.

Kepekuş: Bu kararımda kıçımı göstermezsem programa kesinlikle katılamayacağımı söylemenizin önemli bir etkisi oldu.

Sayısal Dünyamız: Dilerseniz biraz da *Fark Edilmesi Gereken Bir Gerçek Olduğunu Fark Edin; İlk Adım Budur* başlığı altında yayınlanan on üç sayfalık kitabınızdan bahsedelim.

Kepekuş: Memnuniyetle! Başyapıtım olduğunu düşündüğüm bu kitapta...

Sayısal Dünyamız: On üç sayfalık bir kitaba başyapıt demek biraz iddialı olmuyor mu?

Kepekuş: Aksine! Yazar olarak kısa kitaplar yazmanın uzun kitaplar yazmaktan daha zorlu bir iş olduğunu düşünüyorum. Bu konuda benimle aynı görüşte olan çok ünlü bir yazar, sevgilisine gönderdiği uzun bir mektubun sonuna şu cümleyi not düşmüştü: 'Bu mektup genellikle yazdıklarımdan daha uzun bir mektup oldu çünkü kısa bir mektup yazacak kadar çok vaktim yoktu.'

Sayısal Dünyamız: Sayın Kepekuş, kitabınızın edebiyat dünyasında söz sahibi olan bütün eleştirmenler tarafından bir insanın kaleminden çıkma en kötü satırlar olarak değerlendirilmesi size neler hissettirdi?

Kepekuş: Bence bu yersiz ve haksız eleştiri kitabı tersten yazdığım için yapıldı. Yani netsret mığıdzay niçi.

Sayısal Dünyamız: Demek tersten yazdığınız için anlaşılamadığınızı düşünüyorsunuz. Yani netsret zınığıdzay çini ızınığıdamalışalna! Belki de böyle yaparak dikkatleri üzerinize çekebileceğinizi veya büyük bir deha zannedilerek şöhrete kavuşabileceğinizi düşündünüz? Yine de şanslısınız çünkü tam hayal kırıklığına uğramak üzereyken sayı fenomeni yardımınıza koştu ve marjinal fikirlerinizle elde edemediğiniz şöhreti kıçınızdaki sayılar sayesinde elde ettiniz!

Kepekuş: Ben durumumu tam olarak tarif ettiğiniz şekilde görmesem de ilginç değerlendirmelerinizi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim, efendim. Dilerseniz konuyu açıklığa kavuşturmak için kitabımın içeriğinden kısaca bahsedeyim; obsesif kompulsif davranış bozukluğumun etkisiyle birdenbire tersten konuşmaya başlayarak işkence çektiğim acılı günlerimde aklımı kaçırmamak için yazmış olduğum başyapıtımda anlatmak istediklerimi sizlere kısaca özetleyeyim.

Sayısal Dünyamız: Buyurun, efendim. Programımızın sonuna yaklaştık ama on üç sayfalık bir eserin konusunu kısaca özetlemenin çok vaktinizi almayacağını tahmin ediyorum!

Kepekuş: Öncelikle kitabımı okuyucularımı alışık oldukları algılama biçimlerinden çıkarmak ve zihinlerini değişik bir şekilde çalıştırmak mecburiyetinde bırakmak için

tersten yazılmış şekliyle yayınlamayı tercih ettiğimi anımsatmak istiyorum. Elbette, okunmasını kolaylaştırmak için her kitaba bir de ayna iliştirmeyi ihmal etmedik...

İçinde bulunduğumuz dönemi 'İletişim Çağı' olarak adlandırmamıza ve neredeyse bütün zamanımızı bilgi bombardımanına tutularak geçiriyor olmamıza rağmen, hepimiz büyük bir cehalet içinde yaşamaya devam ediyoruz. Çoğunluğumuz mutsuz, paranoyak, depresif, vurdumduymaz kişilere dönüştük. Elimizin altında bu kadar çok bilgi varken bilgi açlığı içinde kıvranmamızın ve mutlu olmak için bunca neden varken yaşama sevincimizi yitirmiş olmamızın bence tek bir sebebi var: Zekâmızı körelttik!

Sayısal Dünyamız: Sayın Kepekuş, bir dakika için sözünüzü kesmek ve televizyonunu yeni açan izleyicilerimize bir hatırlatma yapmak istiyorum. Programımızın sonunda ünlü yazar Kepekuş bizlere kıçında çıkan sayıları gösterecek. On üçüncü kanaldan ayrılmayın!

Kepekuş: Ben içinde bulunduğumuz dönemi 'Derin Uyku Çağı' olarak adlandırmayı uygun buluyorum. Yazılarımın amacı okurlarımı uyandırmaya çalışmak, onları beyinlerinin ve ruhlarının bütün gücüne sahip çıkmaya davet etmektir. Okurlarımdan kendilerini teslim ettiği sahte inançların, kusurlu ve eksik düşünce sistemlerinin zincirlerini kırmasını, gerçeği bulmaya çalışmasını istiyorum. Gerçeği aramak çok eğlenceli bir uğraştır, sayın seyirciler. Asıl eğlence ise gerçeği bulduktan sonra başlar.

Sayısal Dünyamız: İzninizle, bizler için asıl eğlencenin programın sonunda kıçınızı açtığınızda başlayacağını izleyicilerimize anımsatmak istiyorum!

Kepekuş: Başyapıtımda insanoğluyla ilgili acıklı bir gerçeği ortaya koymaya çalışıyorum. Bu, hepimizin uyuş-

turucu bağımlısı robotlar, otomatik tepkiler veren makineler olduğudur. Bizler doğduğumuz andan itibaren ailelerimiz, arkadaşlarımız, öğretmenlerimiz ve politikacılarımız tarafından programlanmış robotlarız. Maruz kaldığımız beyin yıkama işlemlerinin sonucunda erginliğe ulaştığımızda sahip olduğumuz hislerin, düşünce biçimlerimizin, ahlaki değerlerimizin, hareketlerimizin ve inançlarımızın aslında bizim tarafımızdan bilinçli olarak yapılmış seçimler olmadığını bile farkedemeyecek kadar robotlaşmış bir duruma geliriz. Bunun üzerine bir de bizleri ömrümüzü para kazanmak için çalışmaktan ve tüketmekten başka hiçbir şey yapmadan geçirmeyi öğreten eğitim programları eklenir. İşte bu programların yaşamımızı sürdürdüğümüz ülkede uygulanan ekonomik modelin adı ne olursa olsun, içimizdeki kıskançlık duygusunu veya sahip olma arzusunu kontrol altına alarak hepimizi robotlaştırmak üzere tasarlanıp, aynı amaca hizmet edecek şekilde geliştirildiğinden eminim...

Şu ana kadar uygulanmaya çalışılan iki temel ekonomik modelden biri hepimizi aynı kısıtlı olanaklara sahip kılarak kıskançlığımızı yok etmeye çalışmak, diğeriyse içimizdeki kıskançlığı kamçılayarak bizleri başkalarının sahip olduğu şeyleri de ele geçirmek amacıyla çeşitli yöntemler geliştirmeye teşvik etmek üzere tasarlanmıştır. Kimseyi mutlu edemediği çoktan anlaşılan bu ekonomik modellerden daha değişik modellerin hâlâ denenmemiş olması akıl almaz bir durum değil midir?

Sayısal Dünyamız: Bana soracak olursanız, sayılarınızın kıçınızda çıkmasından daha akıl almaz bir durum değildir! Bu arada seyircilerimize programımızın sonuna yaklaştığımızı ve birkaç dakika sonra ünlü yazar Kepekuş'un kıçında çıkan sayısını görme şansını elde edeceklerini anımsatmak istiyorum. On üçüncü kanaldan ayrılmayın!

Kepekuş: Artık hepimiz tam anlamıyla makineleştik ve hayatımızı gerçek tecrübeler edinerek doya doya yaşamak yerine birer turist gibi zihnimizde biriktirdiğimiz hayata dair görüntülerle avunarak yaşar hale geldik. Günlük hayatımızda hiçbir şeye dikkatimizi tam olarak veremiyoruz çünkü dikkatimizi bize göre 'önemli' olan anlar için saklıyoruz. Yaşadığımız anları sonuna kadar farketmekten ve yaşamımıza tüm dikkatimizi yöneltmekten bile korkuyoruz. Oysa cimrileşmenin hiç lüzumu yok, çünkü dikkat ve farkındalık kullanıldıkça azalan, biten şeyler değildir. Onlar asla tükenmez, yaşamdan daha çok keyif almamızı sağlarlar ve kullanıldıkça çoğalır.

Sayısal Dünyamız: Gerçekten çok enteresan. Ne yazık ki, vaktimiz oldukça kısıtlı ve artık kıçınızı görmemiz...

Kepekuş: İnsanoğlunun ruhu korkuyla ve öfkeyle doldurularak kirletildi; doğayla olan uyumu tamamen yok edildi, ona üzerinde yaşadığı dünyayla olan bağlantısı bile unutturuldu. Biz insanlar kendi kızgınlıklarımızdan ve olumsuz duygularımızdan kaynaklanan negatif enerjimizle aşırı derecede ısınmasına yol açtığımız bu güzelim gezegeni yok etmenin topluca intihar etmek anlamına geldiğini bile göremeyecek derecede aptallaştık! Her günümüzü bir sonraki günün getireceklerden korkarak geçirmekten artık bıkmadık mı? Bizi gerçeğe giden yoldan uzaklaştırdıysa, dün de en az yarın kadar tehlikeli değil midir?

Sayısal Dünyamız: Sayın Kepekuş! Sizi mantıklı ve sağduyulu bir yetişkin gibi davranmaya, saçmasapan konuşmalarınıza bir son vererek kıçınızı açmaya davet ediyorum!

Kepekuş: Hepimizin derhal gerçeği aramak üzere harekete geçmesi gerekiyor. Arayışımız boyunca kendimize

karşı işleyebileceğimiz en büyük suç bir ideolojiye takılıp kalmak, onun en doğru ve tek doğru olduğunu savunmaktır. Yaşamın gizemleri tek bir formül, tek bir inanç veya tek bir felsefeyle açıklanabilecek kadar basit değildir. Cevapları bulduğumuza inanma hatasına düşecek olursak fazlasıyla rahatlar, kendi doğrularımıza ve değerlerimize daha da sıkı sarılır ve arayışımıza son veririz.

Sayısal Dünyamız: Açın bu terbiyesizin kıçını!

Kepekuş: İnsanoğlunun genlerinde evrenle ilgili bütün bilgiler mevcuttur. Zihnimizin derinliklerinde dünyanın bütün kütüphanelerinde saklı duran bilgilerin toplamından daha fazla bilgi vardır.

Sayısal Dünyamız: Sen kollarından tut, sen de bacaklarından!

Kepekuş: Evrende tek bir soru ve tek bir cevap yoktur. Evrende sonsuz soru ve sonsuz cevap vardır. Evrende her şeye izin vardır, her şey mümkündür. Evren bizlere öğretilen mantık kuralları çerçevesinde işlemez. O, hiçbir kural tanımadığını bizlere anlatabilmek için dört bir yanımıza işaretler yerleştirmiştir. Evren dinamiktir; sürekli evrim geçirir. Siz yaşamı kukla gösterisi mi sandınız!

Sayısal Dünyamız: Kameraman! Uyuma, canım. Yakın plan!

21 Sayıları Başından Geçen Adam

"İyi günler," dedi bay yetmişikimilyon. "Babamı ziyarete geldim. Arka bahçeye bakan odada kalıyor."

"Hoş geldiniz," dedi görevli nazikçe gülümseyerek. "Bay üçyüzondördü mü, yoksa Profesör Pi'yi mi görmek istiyordunuz?"

"Tabii ki babamı görmeye geldim! Profesör Pi de kim oluyor? Babamın bir arkadaşı falan mı?"

Bir an duraksayıp düşünen görevli, "Sanırım, öyle demek çok yanlış olmaz," diye cevap verdi. "Birkaç gündür aynı odayı paylaşıyorlar. Ne yazık ki, Profesor Pi bugün huzurevimizden ayrılıyor. Hepimiz çok üzülüyoruz doğrusu!"

"Babamın bir oda arkadaşı olduğu bana neden bildirilmedi?" diye sordu bay yetmişikimilyon. "Tek kişilik bir odada kalabilmesi için her ay maaşımın yarısını size veriyorum. Nasıl olur da benim iznim olmadan odasına birini daha yerleştirirsiniz? Rezalete bak! Yetkili bir kişi yok mu? Derhal görüşmek istiyorum!"

"Lütfen sakin olun, bay yetmişikimilyon..." dedi görevli. "Durum zannettiğinizden biraz daha karmaşık. Aslına bakarsanız, nasıl açıklayacağımı ben de tam olarak bilemiyorum. En iyisi gidip kendi gözlerinizle görmeniz."

Görevlinin anlamsız sözleriyle iyice sinirlenen bay yetmişikimilyon, "Sen benimle alay mı ediyorsun!" diye hiddetle çıkışırken koridorun sonundaki odanın kapısı hızlıca

açıldı. ve bay üçyüzondört, "Kesin sesinizi lanet olasıcalar!" diye bağırarak pijamalarıyla koridora fırladı. "Gürültünüzden uyuyamıyorum!"

Görevliye dönüp, "Seninle daha sonra görüşeceğiz!" diyerek bir tehdit savuran bay yetmişikimilyon ağır ve isteksiz adımlarla babasının odasına doğru yürüdü.

Görevli, "Huysuz ihtiyar!" diye söylendi. "Oğlun da aynı sana çekmiş. Keşke buradaki herkes Profesör Pi kadar nazik ve bilgili olabilseydi."

"Oo, bu ne büyük mucize!" dedi bay üçyüzondört. "Seni buralara hangi rüzgâr attı? Nasıl oldu da yaşlı ve yalnız bir baban olduğunu hatırladın?"

"Geçen hafta da aynı şeyleri söylemiştin, baba," dedi bay yetmişikimilyon. "Ne kadar sık gelirsem geleyim seni mutlu etmeye yetmiyor. İstersen yandaki odayı tutayım da temelli buraya yerleşeyim."

"Sana göre hava hoş tabii! Burada çektiğim çilelerden, bana nasıl zulmettiklerinden haberin bile yok. Bu hapishanenin gardiyanları bana bir kadeh şarabı bile çok görüyor."

"Burası ülkenin en güzel, en şık ve en pahalı huzurevi, babacığım. Üstelik beş yıldızlı otellerden bile konforlu. Bir kadeh şarabı da sana son yirmi yıl içinde dokuz defa alkol tedavisi gördüğün için vermediklerini gayet iyi biliyorsun."

"Yemeklere ne demeli? Hepsi de pabucumun altına yapışan sakız tadında! Annen sağ olsa beni bu hapishaneye kapatmana asla izin vermezdi!"

"Annem ölmeden yıllar önce boşandığınızı ve boşandığınız günden sonra tek kelime bile konuşmadığınızı unutmuş gibisin," dedi bay yetmişikimilyon.

"Hayatta olsa şimdiye kadar çoktan barışmış olurduk!" diye bağırdı bay üçyüzondört. "Senin gibi bir bacaksızın benimle bu şekilde konuşmasına da asla razı olmazdı!"

"Neden kendine arkadaş edinmeye çalışmıyorsun? Burada seninle aynı yaşlarda olan bir sürü kişi var."

"O meymenetsiz ihtiyarlardan arkadaş mı olurmuş? Şikâyet edip söylenmekten başka şey bilmiyorlar. Annen sağ olsa beni tek ayağı çukurdaki bu morukların arasından çekip çıkarırdı. Senin annen bir melekti, melek!"

Babasının sitemlerinden sıkılan bay yetmişikimilyon balkona çıkıp bir süre dalgın bakışlarla bahçeyi seyretti. İçeri döndüğünde oturma odasından geçerken gözleri televizyon sehpasının üzerinde duran kitap yığınına takıldı. Kitaplardan birini eline alıp inceledikten sonra, "Kitap okumaya başlamana çok şaşırdım doğrusu," dedi babasına. "Hayatın boyunca tek bir kitap okumuş olmakla övündün durdun. Üstelik okuduğun kitabın ne adını hatırlayabildin, ne de yazarını."

"Fark etmez! Yine de muhteşem bir kitaptı. Öyle muhteşemdi ki, üzerine başka bir şey okumaya içim elvermedi. Hem oku, oku, oku... Nereye kadar? Sen on bin kitap okudun da adam mı oldun sanki?"

"Ben edebiyat eleştirmeniyim, baba," dedi bay yetmişikimilyon içini çekerek. "Her neyse... Nasıl oldu da fikir değiştirdin?"

"Fikir falan değiştirmedim. O kitapların hiçbiri benim değil."

"Senin kuantum fiziğiyle ilgili kitaplar okumayacağını tahmin etmeliydim."

"Kaç gecedir yatmadan önce hepsini toplayıp kutuya doldurup çöpe atıyorum. Sabah uyandığımda yine sehpanın

üzerinde durduğunu görüyorum lanet şeylerin. Bunu yapanı bir elime geçirirsem doğduğuna pişman edeceğim."

Bay yetmişikimilyon "Büyük bir ihtimalle delinin tekidir; böyle bir saçmalıkla kim uğraşır ki?" derken kapı çaldı.

Gelen bay yetmişikimilyonun tartıştığı görevliydi. Elindeki çiçek sepetini ve şampanya şişesini ona uzatıp, "Bunları Birleşik Kuantum Fizikçileri Derneği göndermiş. Teslim aldığınıza dair bir imza atarsanız..."

"Bu ne sorumsuzluk!" diye bağırdı bay yetmişikimilyon. "Yıllarca alkol tedavisi görmüş olan bir adamın kapısına şampanya getirmeye utanmıyor musunuz! Ayrıca babamın çiçeklere alerjisi vardır. Hastalarınızın sağlık raporlarını incelemek hiç aklınıza gelmedi mi? Sizi dava edeceğim!"

Onlara yaklaşan yaşlı adam, "Sakin ol, delikanlı!" dedi bay yetmişikimilyonun sırtını sıvazlayarak. "Bunların babana değil bana gönderildiğini zannediyorum. Çiçeklere karşı alerjim olmadığı gibi, alkol tüketimi konusunda da oldukça sorumluluk sahibiyimdir."

Bay yetmişikimilyon, "Neler saçmalıyorsun?" diyerek döndüğünde gördüğü manzara karşısında gözleri dehşetle açıldı. Babasının alnındaki '314'in yerine bambaşka sayılar gelmişti. Üstelik bunlar sabit durmuyor, sürekli değişiyordu.

Bir süre babasının başından geçen sayılara bakakalan bay yetmişikimilyon, gördüğü doğaüstü manzaraya daha fazla dayanamadı ve bilincini kaybederek yere yığılıverdi.

Görevliye dönerek, "Bizi bir süre rahatsız etmemenizi rica edeceğim," dedi bay yetmişikimilyonun babası. "Konuşmamız gereken çok önemli bir mesele var."

"Elbette, Profesör Pi," dedi görevli.

Bay yetmişikimilyon yattığı koltukta hafifçe doğrulup gözlerini ovuşturdu. Nerede olduğunu ve günün o saatinde neden uyuyakaldığını anımsamaya çalışırken babasının sesiyle irkildi.

"Şaşıracağından emindim, ama doğrusunu istersen düşüp bayılacağını tahmin etmemiştim, evlat."

Bu sözler üzerine başından geçenleri, daha doğrusu babasının başından geçenleri anımsayan bay yetmişiki milyon, yaşlı adamın alnına dikkatle baktı. Sayılar sürekli değişerek akmaya devam ediyordu. "Bu bir illüzyon!" dedi kahkahalarla gülerek. "Beni kandırmayı başardığını kabul etmeliyim. Bir an için gerçekten başından sayılar geçtiğini zannettim. Yanlış anlama baba, ama böyle mükemmel bir şaka yapabileceğin kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Şimdi bu numarayı nasıl yaptığını açıkla bakalım."

"Seninle anlamlı bir konuşma yapabilmemiz için öncelikle kabul etmen gereken iki gerçek var, evlat. Birincisi, bu bir illüzyon değil. İkincisi, ben senin baban değilim. Bu yüzden bana bundan sonra 'Profesör Pi' olarak hitap etmen daha doğru olacak."

"Biraz ileri gitmiyor musunuz, saygıdeğer profesör?" dedi bay yetmişikimilyon alayla. "Bence bu güzel şakayı tadında bırakırsanız daha iyi edersiniz."

"İzin verirsen her şeyi açıklayacağım" dedi Profesor Pi. "İstersen konuya alnımdaki sayıdan, yani pi sayısından bahsederek başlayalım. Bu sayı hakkında bilgi sahibi olduğuna eminim, ama Evren'in sana öğretilen mantık kuralları çerçevesinde işlemediğini ve hiçbir kural tanımadığını anlayabilmen için pi sayısının karakterini tekrar anımsaman faydalı olabilir...

Bildiğin gibi, bir çemberin çevre uzunluğunu o çemberin çapı-

na böldüğümüzde elde ettiğimiz sayı pi sayısı olarak adlandırılır. Günümüzde pi sayısının normal bir sayı olup olmadığı hâlâ tartışma konusu, çünkü basamaklarının sonsuzluğu gizemini korumaya devam ediyor. Pi sayısının sonsuzluğu bir rastlantıdan mı ibaret? Basamaklarındaki rakamlar eşit sayıda mı beliriyor? Milyarlarca yeni basamak bulunduktan sonra basamaklarının yalnızca '0' veya yalnızca '1' olarak belirmeye başladığı bir yer karşımıza çıkacak mı? Bu soruların yanıtını henüz bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, en yüksek teknolojiyle üretilmiş bilgisayarların pi sayısının basamaklarının içinde henüz keşfedilemeyen bir düzen bulmak için durmaksızın çalıştığı. Benim gibi bazı ileri görüşlü bilim adamları bunun pek de masum bir sayı olmadığını çoktan kavramış ve onu kurcalayıp çözmeye çalışmak yerine kendi haline bırakmayı tercih etmiştir...

Gördüğün gibi, 3.1 ile 3.2 sayılarının arasında bir yerde, bize evrenin işleyiş kurallarını her zaman mantığımızla çözemeyeceğimizi anlatmaya çalışan bir sonsuzluk yatıyor. Bu mistik sayı bize doğadaki bütün çemberlerden, gökkuşaklarından, denizlere düşen yağmur tanelerinin oluşturduğu halkalardan, gözbebeklerimizden ve DNA sarmalımızın kavislerinin içinden göz kırpıyor, muzip muzip gülümsüyor. Evren, pi sayısının neden ve nasıl var olduğunu sorgulamıyor, onu yalnızca olduğu gibi kabul ediyor ve kucaklıyor, çünkü Evren'de her şeye izin vardır ve her şey mümkündür."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu bay yetmişikimilyon. Şaşkınlıktan ağzı yarı açık kalmış, bakışları Profesor Pi'nin alnından geçen sayılara kilitlenmişti. "Şu biraz evvel yapmış olduğun konuşmayı ezberlemen kaç gününü aldı?"

"Ben bir bilim adamıyım, delikanlı," dedi Profesör Pi. "Bunları bilmemem gülünç olurdu."

"Asıl gülünç olan şey, kendine bilim adamı deyip durman!" diye çıkıştı bay yetmişikimilyon. "Bu profesör saçmalığını nereden icat ettin? Bunların hepsi içtiğin içkiler yüzünden başına geldi. Beyin hücrelerini birer birer öldürdün ve en sonunda aklını kaybettin."

"Sizin evreninizde bir bilim adamı olmadığımı kabul ediyorum, ama ait olduğum paralel evrende İzafiyet Teorisi'ni geliştirdim ve dört defa Nobel ödülü aldım," dedi Profesör Pi.

"İzafiyet Teorisi'ni sen geliştirmedin; Einstein'in o, baba!" dedi bay yetmişikimilyon ağlamaklı bir sesle.

"Şu an içinde bulunduğumuz evrende bu teoriyi Einstein'in geliştirdiğini gayet iyi biliyorum. Buraya geldiğim günden beri dünyanızdaki bilimsel gelişmeleri anlatan birçok kitap okudum. Benim evrenimle bu evren arasında şaşırtıcı benzerlikler tespit ettim, ama burada daha yapacak çok işim olduğunu görüyorum. Bir an evvel çalışmaya başlamam gerekiyor."

"Bir çeşit psikolojik bozukluk yaşıyorsun. Uzman olmadığım için kesin teşhis koyamıyorum tabii, ama kişilik bölünmesi olduğunu tahmin ediyorum. Seni hiç vakit kaybetmeden psikolog arkadaşlarıma muayene ettireceğim. Umudumuzu kaybetmemeliyiz, baba. Mutlaka iyileşeceksin..."

"Kendi evrenimde bilimsel çalışmalarımın yoğunluğundan ötürü özel hayatıma pek vakit ayıramadım," dedi Profesör Pi. "Bu yüzden evlenemedim ve çocuğum da olmadı. Dolayısıyla o evrende senin var olmadığını söylersem umarım bozulmazsın."

"Halüsinasyonlarının sebebi şizofreni de olabilir," diye mırıldandı bay yetmişikimilyon. "Yanlış anımsamıyorsam, James Joyce'un kızı Lucia da şizofrendi. Onu muayene etmesi için Carl Jung'a götürmüştü ve muayene sonrasında Joyce, kı-

zının kendisinden daha büyük bir sanatçı olduğunu düşündüğünü söylemişti."

"Senin 'baba' dediğin adamın değişik bir türevi olduğumu kabul etmekte zorlanman çok doğal. Paralel bir evrenden geldiğimi ve bu evrene tam olarak ait olmadığım için alnımda sonsuz bir sayı çıktığını anlayabilmen için sana bazı bilimsel açıklamalar yapmam gerekecek...

Joyce'un bu sözleri üzerine Jung ona şöyle demişti: 'İkiniz de okyanusun derinliklerine dalıp birbirinden büyüleyici deniz yaratıklarını sepetinize dolduran dalgıçlarsınız. Sen sepetini doldurduğun zaman su yüzüne çıkabiliyorsun, ama Lucia çıkamıyor. Aranızdaki tek fark bu.'

Benim evrenimde geliştirilmiş olan teorileri daha iyi bildiğim için onları anlatmayı tercih edeceğim. Zaten biraz evvel de belirttiğim gibi, bu evrendeki teorilerle aralarında büyük benzerlikler var."

"Senin de sepetin doldu, ama boşaltmak için yukarı çıkamıyorsun," dedi bay yetmişikimilyon. "Okyanusun derinliklerinde kayboldun."

"Bundan önceki yüzyılda Evren'in Newton'un ortaya koyduğu kurallar çerçevesinde bir saat gibi işlediği düşünülüyordu. Bu kurallara göre elimizde belli veriler olduğu sürece hesaplanamayacak olan hiçbir şey yoktu. Böylesine mekanik bir şekilde çalışan bir evrende elbette zaman da aynı kanunlara göre işliyordu. Dünyada saat beş olduğunda, Mars'ta ve Venüs'te de saatler beşi gösteriyordu. Bu evren sonsuz bir evrendi; ölçülebilmesinin imkânı yoktu. Yirminci yüzyılda benim görelilik teorimi ortaya atmamla birlikte uzayın daha önce zannedildiği gibi sonsuz olmadığı anlaşıldı. Böylece uzay ve zaman iç içe geçti ve 'uzay-zaman' olarak adlandırdığımız yepyeni bir kavram oluşturdu. Görelilik teorim, maddeye de

farklı bir gözle bakmamızı sağladı. Madde, uzay-zamana atılan bir düğüm gibi evrenin kendisi tarafından yaratılıyordu. Maddenin varlığı uzayı eğiyor ve zamanı büküyordu...

Görelilik teorimden evvel evrendeki tüm maddeler yok olsa bile uzayın ve zamanın var olmaya devam edecekleri zannediliyordu. Teorim, madde yok olacak olursa uzay-zamanın da onunla beraber yok olacağını ispatladı."

"Kapkaranlık suların içinde bir balık gibi çaresizce çırpınıyorsun."

"Çoklu Evrenler Modeli olarak bilinen teoriye göre, bozuk parayla yazı-tura atacak olursak, hem yazı hem de tura gelmesi kaçınılmazdır, ama biz bunun tek bir neticesine şahit oluruz, çünkü tek bir evrende yaşamaktayız. Oysa hepimizin değişik versiyonlarının yer aldığı sonsuz evrenler bulunur ve bu paralel evrenlerde olması mümkün olan her şey, olması mümkün olan her şekilde olmaya devam eder. Paralel evrenlere nasıl geçebiliriz diye soracak olursan..."

"Derinlik sarhoşluğuna kapıldın, anlamsızca sayıklıyorsun..."

"Bana bak delikanlı!" dedi Profesör Pi hiddetle. "Sana bu açıklamaları neler olup bittiğini anlayabilmen ve babanla vedalaşabilmen için yapıyorum. İsteseydim sen buraya gelmeden önce rahatlıkla çekip gidebilirdim ve babandan bir daha asla haber alamazdın. Sözümü kesip duracağına anlattıklarımı dinle!"

Akıl sağlığını tamamıyla yitirmiş olan babasını üzmek istemeyen bay yetmişikimilyon bu sözlere, "Peki babacığım," diyerek yanıt verince Profesör Pi daha da fazla sinirlendi.

"Bana hâlâ baba diyor olman söylediklerimin tek kelimesini bile anlayamadığına işaret ediyor. Umarım paralel evrenlerin birinde daha zeki bir versiyonun bulunuyordur!"

"Lütfen beni affedin ve bilgece sözlerinizle zihnimi aydınlatmaya devam edin, saygıdeğer Profesör," dedi bay yetmişikimilyon. Babasına baktıkça yüreğini dolduran acıma duygusu gözlerinden okunuyordu.

"Ne diyordum? Hah! Maddenin varlığı, uzay-zamanın kendi içine doğru kıvrılmasına neden olur ve bazen bu kıvrımların ucunda paralel evrenlere geçebilmemize imkân tanıyan kapılar açılır. Bu kapılar 'kara delik' olarak adlandırdığımız kozmik nesnelerin merkezlerinde bulunur. Kısacası, bir kara deliğin yerini tespit etmeyi ve merkezine ulaşmayı başarabilen kişi sonsuz evrenler arasında dilediği gibi dolaşabilir...

Bir gün kendi evrenimde oturmuş kara deliklerin nasıl bulunabileceğini ve merkezlerine nasıl ulaşılabileceğini düşünürken aklıma hepimizin zihninin kozmosun küçük bir kopyası olduğu fikri geldi. Böylece zihnimde bir kara delik bulup içinden geçmeyi başarabilirsem bilincimi de paralel evrenlerdeki değişik versiyonlarıma aktarabileceğimi anladım. Beni bu evrendeki versiyonum olan babanın zihnine kadar taşıyan uzay-zaman yolculuğu işte bu şekilde başladı."

"Şimdi herşey açıklığa kavuştu, Sayın Profesör," dedi bay yetmişikimilyon. "Anlattıklarınızın doğruluğundan şüphe ettiğim için sizden af diliyorum."

Aslında hiçbir şey açıklığa kavuşmuş değildi. Babasının birkaç gün içinde nasıl o kadar delirdiğini, biraz evvel anlattığı şeylerin tümünü aklında tutmayı nasıl becerdiğini ve en önemlisi alnından sayı geçirme numarasını nasıl başardığını kesinlikle anlayamıyordu.

"Sonunda ikna olmana sevindim," dedi Profesor Pi. "Şimdi seni kısa bir süre için babanla baş başa bırakacağım ki, onunla dilediğin gibi vedalaşabilesin. Maalesef fazla vaktiniz yok, çünkü bu evrende yapmak istediğim çok önemli işler var

ve bir an önce işe koyulmam gerekiyor. Birleşik Kuantum Fizikçileri Derneği ile yaptığım temasların sonucunda beni derneklerinin onursal başkanlığına atamaya karar verdiler."

Bay yetmişikimilyon *'Birleşik Üşütükler Derneği ile temasa geçtim demek istiyor herhalde,'* diye düşünürken, babasının alnındaki sayılar gözlerinin önünde değişmeye başladı. Akışları gittikçe yavaşlayan sayılar en sonunda '314' e dönüştü ve tamamen durdu. Şahit olduğu manzara karşısında neye inanacağını bilemez hale gelen bay yetmişikimilyon, Profesör Pi diye birinin var olma ihtimalini göz önünde bulundurmak zorunda kaldı. Paralel bir evrenden bu evrene geçiş yapmak mümkün olabilir miydi? Bu profesör gerçekten babasının değişik bir versiyonu olabilir miydi?

"Ooo, bu ne büyük mucize!" dedi bay üçyüzondört. "Seni buralara hangi rüzgâr attı?"

'Belki de onu son defa görüyorum,' diye geçirdi içinden bay yetmişikimilyon. Bir an duraksadıktan sonra, "Seni çok sevdiğimi söylemeye geldim babacığım," dedi ve babasını sıkıca kucakladıktan sonra ağlamaya başladı.

"Beni gerçekten seviyor olsan karşımda küçük kız çocukları gibi sebepsiz yere zırlayacağına bu hapishaneden kurtarırdın," dedi bay üçyüzondört.

"Endişelenme babacığım," dedi bay yetmişikimilyon, gözyaşlarını silerek. "İçimden bir his bu hapishaneden çok yakında kurtulacağını söylüyor."

22 Bay 13

'Bugün bütün acılarım sona erecek,' diye düşündü bay onüç. Haftalardır ilk kez biraz olsun keyifli uyanmıştı. Evinden veteriner kliniğine doğru giden yolda son defa yürürken o lanetli sayının alnında belirdiği günden o güne kadar başına gelenleri düşünüyordu.

"Uğursuzsun ve bunu biliyorsun!" demişti nişanlısı. Bay onüç şimdiye kadar ne uğursuzluğunu gördüğünü sorunca da, "Yirmi yaş dişlerimin sırayla şişmesini mi söylesem, sol gözümün hiç durmadan seğirmesini mi, yoksa en sevdiğim eteğimin üzerine kırmızı şarap dökülmesin mi?" demişti. Sonra, "Bunların hepsinin tesadüfen olduğuna inanmamı beklemiyorsun herhalde, baykuş bakışlı!" diye bağırarak kapıyı vurmuş ve bir daha dönmemek üzere hayatından çıkmıştı.

Nişanlısı onüç sayısı alnında belirdikten sonra onu terk eden ne ilk kişiydi, ne de son olacaktı. En yakın arkadaşı yolda beraber yürürlerken ayakkabısına taş kaçmasına bay onüçün uğursuzluğunun sebep olduğuna karar vermişti ve o günden sonra bir daha hiç görüşmemişlerdi.

Klinikteki asistanlarından biri istifa gerekçesi olarak annesinin kulağındaki çınlamaları göstermişti. Kadıncağızın başına gelen bu talihsizliğin bay onüçün uğursuzluğundan kaynaklandığından adı gibi emindi. Diğer asistanıysa gerekçe göstermeye bile tenezzül etmemişti. Ne de olsa sebep gün gibi ortadaydı.

Randevuları birer birer iptal edildikçe maddi sıkıntıları artan bay onüç, kredi almak için müracaat ettiği bankaların hepsinden riskleri çok yüksek bulunduğu için olumsuz yanıt almıştı.

Son çare olarak ailesine başvurup onlardan borç istediğinde babası, "Senin kadar şanssız bir adama verecek param yok," demiş ve eklemişti: "O kadar şanssızsın ki, tabut yapıp satmaya karar versen insanlar ölümsüz olur."

Bay onüç kırk yaşında, iflasın eşiğinde bir adamdı ve çevresindeki herkes ona sırt dönmüştü.

Dünya gözüyle son bir kez görmek için geldiği kliniğinin bekleme odasının ortasında durmuş, yaşlı gözlerle geçmişi düşünürken kapının çalmasıyla irkilerek yerinden sıçradı. Kliniğin kapısı çalınmayalı o kadar çok zaman olmuştu ki, neredeyse zilin sesini bile unutmuştu. Gelen dokuz-on yaşlarında bir kız çocuğuydu ve kucağında kapkara bir kedi taşıyordu.

'Bir kara kedim eksikti,' diye söylendi içinden bay onüç. *'Kendim yeterince şanssız, yeterince uğursuz değilmişim gibi!'*

"İyi günler," dedi kız, "Gözleriniz kedimi görebiliyor mu acaba?"

"Elbette görebiliyor," dedi ay onüç bir an duraksadıktan sonra. Çocukların söyledikleri sözlerle ve sordukları sorularla yetişkinleri nasıl da kolayca şaşırtabildiklerini düşündü ve uzun zamandır ilk kez gülümsedi. "Siyah, güzel bir kedi."

"Çok sevindim," dedi kız. "Gerçi siyah değil omega grisi, yani siyaha en yakın tondaki gri, ama fark etmez. Onu muayene etmenizi rica edebilir miyim?"

Bay onüç diğer herhangi bir zamanda gelmiş olsa o kibar çocuğun ricasını geri çevirmez, kediyi mutlaka muayene eder, hatta karşılığında ücret bile almazdı, ama o gün durum bam-

başkaydı. Verdiği kararı fikrini değiştirmeden, cesaretini kaybetmeden uygulamak, bu zalim dünyadan arkasına bakmadan çekip gitmek istiyordu artık.

"Maalesef hiç vaktim yok canım," dedi üzülerek. "Sokağın sonunda bir klinik daha var. Bir de orayı dene istersen."

"Başka klinik kesinlikle olmaz!" diye itiraz etti kız. "Bana bu kediyi veren kadın burayı tarif etti ve benden Ratziel'i sizden başka hiç kimseye muayene ettirmeyeceğime dair söz aldı. Durumu biraz kritik olabilir, çünkü büyükçe bir taş yutmuş."

"Taş mı yutmuş?" diye sordu bay onüç. Yokladı; gerçekten de kedinin karnında tuhaf bir şişkinlik vardı. "Peki, kadın kedisini muayene ettirmeye niçin kendisi getirmemiş?"

"Yapması gereken çok önemli bir iş varmış," dedi küçük kız. "Yüksek bir dağa tırmanması, o dağın zirvesinde uyuyan çocuğu uyandırması ve yolunmak üzere olan bir tavus kuşunu iblislerin elinden kurtarması gerekiyormuş."

"Pamuk Prenses ile yedi cüceleri de yanında götürüyor muymuş?" diye sordu bay onüç, uzun zamandır ikinci kez gülümseyerek.

"O kadarını söylemedi. Bildiğim tek şey, giderken kedisini yanına almak istemediği. Belki öyle bir yolculuğun kedisi için fazlaca tehlikeli olduğunu düşünmüştür. Böylece Ratziel benim kedim oldu ve sonsuza kadar da benimle kalacak."

"Pekâlâ," dedi bay onüç derin bir iç çekerek. "İçeri gelin de Ratziel'in nesi olduğuna bakalım."

Küçük kız kibarca teşekkür ettikten sonra sırt çantasını kapının kenarına fırlattı ve hızla muayene odasına daldı.

"Çantan bayağı ağır gibi duruyor. Okuldan mı geliyorsun?"

"Bugün okul yok. Çantamda yalnızca boş zamanlarımda okuduğum kitapları taşıyorum."

Bay onüç eldivenlerini taktı ve kıza, "Ne tür kitaplar okuyorsun bakalım?" diye sordu.

"Bu hafta tarih ve mitoloji kitapları okuyorum. Geçen hafta psikoloji ve antropolojiyle ilgili kitaplar okumuştum."

"Hımmm, enteresan!" dedi bay onüç.

Kızın anlattıklarına kulak verdiği pek söylenemezdi aslında. Bay onüç hayatında hiç muayene edilirken bu kadar uslu duran bir kedi görmediğini düşünmeye dalmışken birdenbire zihninin içinde şu sözler yankılandı: *'Kızın anlattıklarını dinlesene, sersem!'*

Telaşla kıza döndü. "Haa? Ne? Ne dedin?"

"Ben bir şey söylemedim."

"Kim konuştu öyleyse? Birinin konuştuğundan adım gibi eminim!"

"Beyninizin sağ tarafı sol tarafıyla konuşmuş olmalı," dedi küçük kız.

"O da ne demek?"

"Bazı psikologlara göre, milattan önce iki bin yılına kadar insan beyninin sağ lobunda sol taraftakinden bağımsız bir konuşma merkezi yer alıyordu. Bu merkez beynin sol tarafıyla oldukça yüksek sesle ve otoriter bir şekilde konuşabiliyordu. Beynin sol tarafı bu seslerin sağ lobdan geldiğini anlayamadığı için insanlar tanrıların seslerini duyduklarını veya gökyüzünden mesajlar aldıklarını zannediyordu. İlerleyen yüzyıllarda iki lob arasındaki iletişim arttıkça tanrıların sesleri azaldı. Günümüzde sağ lobda yer alan konuşma merkezinden geriye pek bir şey kalmamış olduğu tahmin ediliyor, ama bence yine de bu merkez beklenmedik zamanlarda devreye girip bizi şaşırtabilir."

Bay onüç Ratziel'i çoktan unutmuş, şaşkınlık içinde küçük kızın söylediklerini dinlemeye dalmıştı. "Demek bunları kitaplardan öğrendin!" dedi. "Okumaktan oyun oynamaya fırsat bulamıyor olmalısın."

"Kitaplarla da oynanabilen çok güzel oyunlar vardır," dedi küçük kız. "Mesela, rastgele bir sayfa açıp aklınızdan geçen soruları sorabilirsiniz."

"Pek bana göre bir oyun değilmiş," diye mırıldandı bay onüç.

"Yerinizde olsam, bu kadar kesin konuşmazdım," dedi kız muzipçe gülümseyerek. "Ratziel gerçekten taş mı yutmuş?"

"Ahh, Ratziel'i tamamen unutmuşum!" diyen bay onüç, dönüp baktığında inanılmaz bir manzarayla karşılaştı. Kedinin karnındaki şişlik tamamen inmişti ve yanı başında neredeyse el büyüklüğünde parlak bir taş duruyordu.

Bay onüç taşı eline alıp biraz inceledikten sonra, "Bu gerçek bir elmas!" diye bağırdı. "Üstelik hayatımda gördüğüm en büyük, en değerli elmas!"

Küçük kız sevinçle ellerini çırpıp, "Yaşasın, Ratziel yeniden sağlığına kavuştu!" dedi. "Ratziel'i siz iyileştirdiniz, karnından çıkan elmas da sizin olmalı."

"Böyle bir şeyi kesinlikle kabul edemem. Kedi senin kedin olduğuna göre elmasın sahibi de sensin."

"Yine de onu size hediye etmek istiyorum."

"Çok teşekkür ederim, ama dediğim gibi, kabul etmem imkânsız."

"Nasıl isterseniz," diyerek konuyu kapattı küçük kız. "Ratziel'e biraz su verebilir miyiz acaba?"

"Elbette," dedi bay onüç.

Mutfağa giderken olup bitenlere anlam vermeye çalışıyordu. Belki de intihar kararını çoktan uygulamıştı ve küçük kızla kedisi ona ölmüş olduğunu kibarca anlatmaya çalışan ruhani varlıklardı.

Elinde su kabıyla muayene odasına döndüğünde küçük kız ve kedisi çoktan gitmişti. *'Hayal gördüm!'* dedi içinden. *'Evet, kesinlikle hayal gördüm!'*

"Hayal falan görmedin!" dedi kafasının içinde bir ses. "Baksana, küçük kız çantasını burada unutmuş!"

'Sağ lobum sol lobumla konuşuyor!' diye düşündü bay onüç.

"Çantayı aç ve karıştır!"

'Küçük kızların çantaları açılıp karıştırılmaz, tamam mı!' diye çıkıştı bay onüç.

"Sana çantayı aç ve karıştır dedim!" diye üsteledi ses, otoriter bir tonda.

'Belki çantanın içinde bir telefon numarası veya adres bulabilirim,' diye düşünen bay onüç çantayı eline alır almaz bir deste tarot kartı yere dökülerek her tarafa dağıldı.

Kartları toplamaya başladığında, eline aldığı ilk kart olan 13 numaralı 'ÖLÜM' kartının üstündeki iskelet resmine dalıp gitti. Bir süre öylece kalan bay onüç, çantanın içinden ders notlarına benzeyen birkaç sayfanın daha düşmesiyle irkilerek kendine geldi. Sayfalardan birini eline alıp yüksek sesle okumaya başladı:

"Carl Jung'a göre bir arketip aktive edildiği zaman büyük bir enerji boşalımı meydana gelir. Bu enerji, atom parçalandığında ortaya çıkan enerjiye benzetilebilir. Bir dizi anlamlı tesadüflerin yaşanmasına yol açabilecek olan enerji boşalımı..."

Bay onüç anlamlı tesadüfün ne demek olduğunu düşü-

nürken sağ lobu tekrar konuşmaya başladı. "Bugün ayın onüçü. Doğum gününe tam on üç gün kaldı."

Bay onüç duvarda asılı duran takvime baktı. Sağ lobu doğru söylüyordu. Anlamlı tesadüfler böyle şeyler miydi? Eğer bunlar anlamlı tesadüflerse, ne anlama geliyorlardı? Aktive ettiği arketip, tarot destesindeki ölüm kartı mıydı?

Sorularına cevap bulabilmek umuduyla elindeki notları okumaya devam etti:

"Bazı günlerde tesadüfler öyle sık ve şaşırtıcı şekillerde yaşanırlar ki, insan kendini bu işte tanrılardan birinin parmağı olduğunu düşünmekten alıkoyamaz. Böyle oyunlar oynamaktan hoşlanan bir tanrı varsa, o da kuşkusuz Hermes'tir. Hermes insanların önemli kararların eşiğinde oldukları zamanlarda kendini daha çok gösterir. Homeros'un, Şans Getiren adını verdiği tanrı Hermes'in bize neler getireceği büyük ölçüde ondan neler beklediğimize bağlıdır."

'Hermes benim gibi bir uğursuza biraz şans getirmez mi acaba?' diye düşünen bay onüç, cama çarpan bir taşın sesiyle yerinde sıçradı.

Camın çatlayıp çatlamadığına bakmak için birkaç adım yaklaştığında çarpan şeyin taş değil, normalden dört beş kat büyük bir uğurböceği olduğunu görünce, *'Bugün burada doğaüstü bir şeyler yaşandığını kabul etmek zorundayım,'* diye düşündü. *'Şimdi karşımda duran televizyonun on üçüncü kanalını açacağım. Eğer açtığım kanaldaki program moralimi biraz olsun düzeltebilirse kendimi öldürmekten kesin olarak vazgeçeceğim.'*

Açtığı kanalda Sayısal Dünyamız adlı berbat bir program yayınlanıyordu. Programın sunucusu ve yapımcıları yaşlı başlı bir adamcağızın kollarına ve bacaklarına yapışmış, elbirliğiyle pantolonunu indirmeye çalışıyordu. Bay onüç ekrana bakma-

ya daha fazla dayanamayarak televizyonu kapattı ve sevgili kliniğiyle son defa vedalaştı.

Dünyanın çivisi çıkmıştı.

"Koskoca Tanrı Hermes'i' sınamak sana mı düştü!" diye söylendi sağ lob. "İddialaşmak yerine efendi olup sana verilmeye çalışılan mesajı almasını bilseydin bu lanet olası otobüste bilinmeyene doğru yol alıyor olmazdık!"

Bay onüç sağ lobun haklı olabileceğini düşündü. Aslında gün boyu yaşadığı gizemli olaylardan sonra intihar etmek istediğinden eskisi kadar emin değildi. *'Bir işaret daha gelse,'* dedi içinden. *'Son bir işaret!'*

"Aferin sana!" dedi sağ lob. "Şimdi de tanrıların sabrını test ediyorsun herhalde! Birkaç dakika sonra köprüden kış üstü düşerken görürüm ben seni!"

'Hep bu kadar çok konuşacak mısın?' diye sordu bay onüç.

"Belli ki konuşmak için fazla vaktim kalmadı!" diye tersledi onu sağ lob. "Bari bırak da rahatça içimi dökeyim. Sen ölümle tatlı tatlı flört ediyorsun diye benim de yok olmaya heveslenmem gerekmiyor herhalde! Sana istediklerini vermedi diye hayatı sona erdirmeyi bile düşünüyorsun, ama istediklerini değiştirmek nedense hiç aklına gelmiyor!"

Bay onüç onu duymazlıktan gelerek umursamazca etrafına bakınırken, birdenbire içinde bulundukları otobüsün numarasının on üç olduğunu ve araçta kendisi dahil tam on üç yolcu bulunduğunu dehşetle farketti.

Şoför, "Köprüden önceki son durak, 13. Cadde!" diye seslenirken bay onüç ve sağ lobu otobüsten inmişti bile.

'Şimdi ne yapacağım?' diye düşündü bay onüç.

'Kendini hayatın ve olayların akışına bırakmak hiç aklına geldi mi?' diye homurdandı sağ lob.

'Peki, öyle olsun...' diyen bay onüç, 13. Cadde'de amaçsızca dolanmaya başladı.

Birkaç dakika yürüdükten sonra kapı numarası 113 olan büyük bir kitapçının önünde duraladı ve bütün idaresini içgüdülerine teslim ederek içeri girdi.

Rafların arasında ne aradığını bilmeden gezinirken gözü incecik bir kitaba takıldı. Kitabın kapağında, tersten yazıldığı için bir ayna yardımıyla okunması gerektiği belirtiliyordu. O anda aklına küçük kızın kitaplara soru sormakla ilgili söyledikleri geldi. Cildi alıp rastgele bir sayfa açtı ve ucuna iliştirilen aynayı sayfanın üstüne tutup, okumaya başladı: 'İntihar etmek isteği kendini çok fazla ciddiye alma hastalığının ilerlemiş vakalarında sıkça rastlanılan bir semptomdur.'

"Umarım kendinden utanmaya başlamışsındır!" diye söylendi sağ lob.

'Biraz sessiz olur musun, lütfen!' diyerek sağ lobu azarlayan bay onüç kitaba dönüp, *'Alnımızda beliren bu sayıların anlamı nedir?'* diye sorduktan sonra bir sayfa daha açtı:

"Evren anlaşılabilecek kadar basit olsaydı, bizler onu anlamaya çalışabilecek kadar karmaşık olamazdık."

Kendine, *'Bundan sonra ne yapmam gerekiyor?'* diye soran bay onüç, bu defa kitabın on üçüncü sayfasını okumaya başladı:

"Milattan önce on dördüncü yüzyıldan kalma bir Mısır papirüsünde ölümden sonra tanrılar tarafından nasıl yargılandığımız anlatılır. Papirüsün ortasında, bir ucuna ölen kişinin kalbi, diğer ucunaysa bir tane tavus kuşu tüyü yerleştirilmiş olan bir terazi durmaktadır. Terazinin altında yer alan ruh

yiyici Amemet, sınavı geçemeyen ruhları yok etmek için beklemektedir. Terazinin sağ tarafındaysa yeraltı dünyasının hükümdarı Osiris sınavı geçmeyi başaran ruhlara yol göstermek için hazır bulunmaktadır. Bu papirüste verilmek istenilen mesaj son derece basittir: Yüreğinizi bir tüy kadar hafif tutun!"

Bu sayfa aynı zamanda kitabın son sayfasıydı.

'Hiç bu kadar kısa bir eser görmedim,' diye düşündü bay onüç, elinde kitapla kasaya doğru yürürken.

Sıra ona geldiğinde, alnındaki sayıyı inceleyen kasiyer kız, "Demek ünlü yazar Kepekuş'un *Fark Edilmesi Gereken Bir Gerçek Olduğunu Fark Edin; İlk Adım Budur* adlı kitabını almaya karar verdiniz," dedi gülümseyerek. "Çok isabetli bir seçim yapmışsınız doğrusu! Bugün sayısı onüçbinden düşük olan bütün müşterilerimize bu kitabı hediye ediyoruz. Şanslı gününüzdeymişsiniz anlaşılan."

Kitapçıdan kahkahalar atarak ayrılan bay onüç, karşı kaldırımdaki kumarhaneye doğru hızlı ve kararlı adımlarla yürümeye başladı.

"Nereye koşturuyorsun?" diye sordu sağ lob.

'Rulet oynamaya gidiyoruz!' dedi bay onüç. *'Ne de olsa bugün şanslı günümüz...'*

23 Madam Bobogel'in Kozmik Kraliçeliğini Nasıl İlan Ettiği ve Taç Giyme Töreni

'Eğer gerçekten Sonsuz Işık diye bir şey varsa umarım ona ne kadar yürekten inandığımı biliyordur,' diye düşündü Madam İki.

Gözlerini sıkıca yummuş, lotus pozisyonunda oturuyor ve S.S. döneminin başladığı andan beri her fırsatta yaptığı gibi taç giyme töreninin düzenleneceği günün hayalini bir kez daha bütün detaylarıyla zihninde canlandırarak kozmik kraliçe ilan edilme düşlerinin tadını çıkarıyordu. Taç giyme töreni sırasında kozmik arka planda nelerin yer alacağına bile aşağı yukarı karar vermişti.

Bilincinin derinliklerinde böylesine mutlu düşüncelerle gezinirken yaşadığı talihsiz bir hıçkırık tutulmasıyla birdenbire bütün konsantrasyonunu kaybeden Madam İki'nin inlerin ve cinlerin saldırısına uğramış olduğunu kavraması elbette uzun sürmedi. Ne yazık ki, artık olan olmuş, bu düşmanca taarruzdan dolayı morali epeyce bozulan Madam'ın içine '1' numaranın var olduğuna ve kendisini izleyerek eğlendiğine dair akıl almaz bir korku düşmüştü.

'Saçmalama Yüce Madam!' diye geçirdi içinden. *'Sen bunca iyi karmayı yıllardır boşuna mı biriktirdin? Neredeyse bütün ömrünü pek az derecede tekâmül etmiş olan ruhlara rehberlik etmeye ve onlara doğru yolu göstermeye adayan sen değil misin? Yapmış olduğun iyilikler seni değil bu yaşamda, önceki ya-*

şamlarında bile kozmik kraliçe mertebesine ulaştırmaya yetip de artmaz mı? Artık mükafatlandırılmanın zamanı gelip de geçmiyor mu?'

Kendine yaptığı bütün telkinlere rağmen, *'Ya kraliçe olmaya yetecek kadar pozitif karma toparlayamadıysam?'* diye düşünüp telaşlanıyordu Madam İki. Neticede kozmik kraliçeliğe hak kazanmak için işlenmesi gereken sevapların toplam rakamını Sonsuz Işık'tan başka kim tam olarak bilebilirdi?

Acaba kendisinden evvel aydınlanmış olan birkaç ruhla temas kursa onların karmalarına varis olabilir miydi? Öyle ya... Varlığı Sonsuz Işık'a karışan ruhların karmalarının ailelerine, aileleri yoksa arkadaşlarına, o da yoksa kapı komşularına miras kaldığı herkes tarafından bilinen bir gerçekti. Belki küçük bir ücret karşılığında bu karmalardan biraz satın alabilirdi? Hatta belki bundan daha da basit bir çözüm üretebilmesi, mesela gelecekte yaratma ihtimali olan iyi karmalarından avans kullanabilmesi mümkün olurdu?

Madam İki, "Sonsuz Işık insanı onun bunun karmasına muhtaç etmesin," diye mırıldandı. "İyisi mi sen hiç böyle olmadık şeyleri aklına getirip kendine negatif karmalar yaratma, Yüce Madam."

Bunların yerine tacını taktığı zaman kutsal şahsını nasıl şımartacağını falan düşünmeliydi. İlk olarak kozmik kraliçelerin şanına yakışan, görkemli ve gösterişli bir saray mı yaptırmalıydı acaba? Aslında öyle zahmetli işlere kalkışmanın da pek lüzumu yoktu. Ne de olsa kendi düzenleyeceği kozmik yasalar yürürlüğe girince canının istediği her şeye el koyabilecekti.

Madam İki, *'Nurlu suretimi paralara mı bastırsam, adımı dünyadaki bütün tarih kitaplarına mı yazdırsam...'* diye düşünürken odasının kapısı usulca aralandı.

"Meditasyonunuzu böldüğüm için beni affedin, Yüce Madam," diye fısıldayarak içeri girdi Tamas. "Kapıda soytarı kostümü giymiş bir adam var, ancak kendisini üst düzey bir hükümet görevlisi olarak tanıtmakta ısrar ediyor. Sizinle acilen görüşmesi gereken çok önemli bir mesele varmış. Kılığını kıyafetini pek gözüm tutmadığı için kozmosa küstüğünüzden beri hiç kimseyle görüşmediğinizi söyledim, ama Yüce Madam ile konuşamazsam çok etkili yöntemlerime başvurmak zorunda kalacağım diye tutturdu."

"Öyle maskaraları iyi bilirim," dedi yüzünü ekşiterek Madam İki. "Buram buram çürümüş balık kokarlar! Konunun ne olduğundan hiç bahsetti mi?"

"Uluslararası bir bildiri yayınlayarak kutsal şahsınızı dünyanın kraliçesi ilan etmekle ilgili bir şeyler zırvaladı," dedi Tamas.

"Kraliçelik mi dedin?" diye bağırarak ayağa fırladı Madam İki. "Ne duruyorsun, derhal huzuruma getir o soytarıyı! Acele et, yoksa meraktan kutsal aklımı oynatacağım!"

"İyi günler, Yüce Madam," dedi şapkasını muzaffer bir edayla şıkırdatarak salona giren ajan üçyüzmilyon. "Hükümetimden aldığım emirler doğrultusunda size aktarmam gereken olağanüstü gizli bilgiler var."

"Umarım anlatacaklarınız aydınlanmış ruhumu ilgilendirecek kadar önemlidir," dedi Madam İki, heyecanını gizlemeye çalışarak. "Takdir edersiniz ki, bulunduğum yüksek ruhsal mertebeden ötürü dünyevi meselelerle fazla meşgul olmuyorum."

"Bu meselenin dünyadaki tüm insanların geleceği açısından çok büyük bir önem taşıdığına emin olabilirsiniz, efen-

dim," dedi ajan üçyüzmilyon. "Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi S.S. dönemi olarak adlandırılan bu uğursuz olayın başlangıcından bu yana aylar geçmiş olmasına rağmen alnında '1' sayısını taşıdığı ve sözüm ona yeni bir mesih olduğu rivayet edilen şahıs hâlâ ortalarda gözükmemektedir. Bu durum bütün dünyanın halihazırda içine düşmüş bulunduğu kargaşa ve kaos ortamını daha da olumsuz etkilemekte ve dünya düzeninin neredeyse bir daha onarılamayacak kadar bozulmasına sebebiyet vermektedir. Geçtiğimiz günlerde '1' numaralı şahsın var olmadığına ve ona ithaf edilen uydurma efsane ve masalların derhal sona erdirilmesi gerektiğine kesin olarak kanaat getirmiş olan hükümetimin girişimleriyle olağanüstü bir toplantı düzenlenmiş ve dünya üzerindeki tüm ülkelerin liderleri bir araya gelerek bu meseleyi halletmek için ortak bir çözüm üretmeye çalışmıştır. Toplantının neticesinde alınan kararları size yayınlanan uluslararası bildiriden aynen aktaracağım. Yalnız bildiride kullanılan dilin oldukça resmi olduğunu önceden belirtmek isterim. Bu yüzden anlamakta güçlük çektiğiniz bir madde olursa sözümü keserek bana danışmakta lütfen tereddüt etmeyiniz."

Ajan üçyüzmilyon kostümünün renkli ceplerinin birinden buruşuk bir kağıt parçası çıkardı ve yüksek sesle okumaya başladı:

Uluslararası Resmi Bildiri:

1- Bir numaralı şahıs diye biri yoktur.

2- Bir numaralı şahıs, dünyanın yeni hükümdarıdır.

3- İki numaralı şahıs diye biri vardır.

4- Bir numaralı şahsın var olmadığı durumlarda, bir numaranın bütün yetkileri iki numaralı şahsa acilen devredilir.

"Sonsuz Işık'a şükürler olsun!" diye sevinçle haykırdı Tamas.

"Soytarı beyin sözünü kesme, Tamas!" diye çıkıştı Madam İki. "Önce bildirinin tamamını duyalım bakalım." Sakin olmak ve soğukkanlı davranabilmek için bir madamdan beklenmeyecek derecede üstün çaba sarf ediyor, ama kalbinin yerinden fırlayacak kadar hızlı atmasına engel olamıyordu.

"Bildirinin tamamı okuduğum dört maddeden ibaret," dedi ajan üçyüzmilyon, kağıt parçasını buruşturup tekrar cebine koyarken. "Bu karmaşık cümleler gözünüzü korkutmasın, Yüce Madam; anlatılmaya çalışılan kararlar aslında oldukça basit. Özetle, kutsal şahsınızın bir an evvel dünyanın kraliçeliği görevine resmen atanması yönünde görüş birliğine varılmış olduğunu söyleyebilirim. Elbette sizin de böyle zorlu bir görevi üstlenmeye razı olmanız koşuluyla."

Madam İki bu sözler üzerine gözlerine son derece ruhani bir bakış yerleştirerek dalgın dalgın ötelere bakmaya başladı. Bir süre sessiz kalmak, kendisine teklif edilen zorlu görev için ne kadar istekli olduğunu gizlemeye çalışmak niyetindeydi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum doğrusu," dedi biraz bekledikten sonra. "Benim gibi dünya malında gözü olmayan bir madamın kraliçelik meseleleriyle uğraşmaktan müritlerine vakit ayıramaması hiç yakışık almaz."

"O konuda hiç endişeniz olmasın, Yüce Madam. Kraliçelik görevlerinizi günde en fazla on beş dakikada kolaylıkla yerine getirebilirsiniz. Zaten ruhaniyetinizin pek yüksek olduğunu bildiğimiz için sizin namınıza kararlar alıp uygulayacak ve demeçler verip kanunlar düzenleyecek bir ekip hazırladık."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum doğrusu. Benim gibi dünya malında gözü olmayan bir madamın saraylarda oturması hiç yakışık almaz."

"O konuda da hiç endişeniz olmasın, Yüce Madam. Sarayda oturmanız kesinlikle şart değil. Kraliçelik görevlerinizi kendi evinizden de rahatlıkla yerine getirebilirsiniz. Zaten ruhaniyetinizin pek yüksek olduğunu bildiğimiz için size bir saray tahsis etmeyi hiç düşünmemiştik."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum doğrusu. Benim gibi dünya malında gözü olmayan bir madamın görkemli bir törenle taçlandırılması ve göz kamaştırıcı kıyafetler içinde, som altından bir tahta oturması hiç yakışık almaz."

"O konuda kesinlikle endişeniz olmasın, Yüce Madam. Kraliçelik görevlerinizi taç takmadan da kolaylıkla yerine getirebilirsiniz. Zaten ruhaniyetinizin pek yüksek olduğunu bildiğimiz için size bir taç giyme töreni düzenlemeyi hiç düşünmemiştik."

Ajanın son sözlerini işitince kutsal sabrı taşan Madam İki, "Böyle giderse bu gülünç bile olmayan, acınacak derecede ahmakça teklifinizi reddetmek zorunda kalacağım!" diye bağırdı.

"Teklifimizi geri çevirmenizi hiç tavsiye etmem, Yüce Madam," dedi ajan üçyüzmilyon, şapkasını tehditkâr bir tavırla şıkırdatarak. "Sizi ikna etmek için başvurabileceğimiz çok etkili yöntemlerimiz var."

Artık asabı iyiden iyiye bozulmuş olan Madam İki, "Sonsuz Işık şahidim olsun ki..." diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Yeryüzünde düzenlenmiş olan en görkemli törenle kutsal başıma elmaslarla süslü paha biçilmez bir taç takılmadığı sürece sefil teklifinizi kabul etmeyeceğim! Bu taleplerim derhal karşılanmazsa değil çok etkili yöntemleriniz, en etkili yöntemleriniz bile beni bu görevi kabul etmeye ikna edemez!"

"Tören konusunda bu kadar istekli olduğunuzu bilmiyorduk, Yüce Madam," dedi ajan üçyüzmilyon şaşkınlıkla. "Hü-

kümetimin sizi memnun etmek için gereken her şeyi yapacağından hiç şüpheniz olmasın."

"Ayrıca o çakrası buruşuk, karması kokuşuk hükümetine söyle!" buyurdu Yüce Madam. "Unvanım 'Dünya Kraliçesi' değil, 'Kozmik Kraliçe' olacak!"

Madam İki'nin (bundan böyle 'Kozmik Kraliçe' olarak anılacak) taç giyme töreninin düzenleneceği gün, tüm dünyada resmi tatil ilan edilmişti. Yeryüzünün en büyük meydanında toplanan milyonlarca insan sonunda yepyeni bir mesihe kavuşuyor olmanın mutluluğu içinde Kozmik Kraliçe'yi selamlıyordu. Meydanı dolduran kalabalığın arasında devlet başkanlarının yanı sıra dünyanın önde gelen din adamları, sanatçıları, bilim adamları, sporcuları, yazarları, çizerleri, kasapları, manavları, konsomatrisleri, makinistleri, ilkokul öğretmenleri ve otobüs şoförleri göze çarpıyordu.

Birçok yerinde kuş sütünün bile eksik olmadığı ziyafet sofraları kurulan; çiçeklerle, kurdelelerle, balonlarla süslenen tören alanında bir araya gelen insanlar büyük bir coşku ve sevinçle dans ediyordu. Kozmik Kraliçe'nin eteğinin ucuna veya saçının teline dokunmaya çalışırken birbirlerini ezenler, onun yüksek maneviyatının etkisiyle hıçkırıklara boğularak kendinden geçenler ve yerlere kapanıp inleyerek sadakat yeminleri ederken, bu ulvi heyecana daha fazla dayanamayıp titreyerek yere düşenler için tahsis edilen sağlık görevlileriyle olası bir terörist saldırıyı engellemek üzere seferber edilmiş olan güvenlik güçleri büyük bir özveriyle harıl harıl çalışıyor, ambulansların ve polis arabalarının siren sesleri kalabalığın dinmek bilmeyen coşkulu tezahüratına karışıyordu.

"Kutsal keyfim çok yerinde, Tamas," dedi Kozmik Kraliçe som altından tahtına yaslanarak.

"Bu tahtta görümcemin yeğeni oturuyor," dedi, kalabalığın ön saflarında töreni izlemekte olan ve sayısının büyüklüğüyle dikkatleri çeken yaşlıca bir teyze. "Bir görseniz, öyle güzel elmaslarla süslü bir tacı var ki."

"Kız anneanne, güldürme beni," dedi, teyzenin yanındaki hanım. "Ne görümcesi ayol? Görmüyor musun, tahtta koskoca Kozmik Kraliçe oturuyor."

"Ayy, Kraliçe tacını takmak üzere," dedi bu ikilinin yanlarında duran çok süslü bir bey. "Tüylerim diken diken oldu, heyecandan altıma kaçıracağım vallahi!"

"Sonsuz Işık'a şükürler olsun," diyerek tombul ellerini işlemeli bir tepsinin içinde kendisine sunulan görkemli taca uzattı Kozmik Kraliçe. Ne yazık ki, bu uzatma eylemi ellerine kendi iradesiyle yaptırabildiği son hareket oldu.

"Aa, neler oluyor ayol?" dedi süslü bey. "Kraliçe tacını takacağına eliyle, koluyla tuhaf hareketler yapmaya başladı. Ayy, şimdi de kendi kutsal eliyle kendi ilahi gırtlağını sıkıyor. Üzüntüden içim bir tuhaf oldu... Daha fazla bakamayacağım vallahi."

"Kadıncağız resmen eline koluna hakim olamıyor, ayol!" diye bağırdı yanında duran hanım. "Şimdi de işaret parmaklarıyla havaya anlamsız şekiller çizmeye başladı. Bu bir çeşit kraliçelik dansı olmasın?"

"Ayy, çok iyi niyetlisin vallahi. Basbayağı Yabancı El Sendromu'na tutuldu gariban."

"O da neyin nesiymiş, ayol?"

"Kendi elin sanki başkasınınmış gibi bir şey oluyor," dedi süslü bey. "Hiç kontrol edemiyorsun. Bana bir defa olmuştu da doktor doktor gezdim. Elinin ne yaptığı kişiden kişiye değişiyor. Mesela benim elim en sevdiğim çiçekli döpiyesimi her

giydiğimde eteğimi kaldırıyordu. Herkese rezil oldum, perişan oldum vallahi. En sonunda deli gömleği giydirdiler de rahat bir nefes aldım."

"Aaa, şimdi de törene yarım saat ara verileceği anons edildi. Bu bir skandal doğrusu!"

"İblislerin, inlerin ve cinlerin saldırısına uğradım!" diye bağırarak ve kendi asil elleriyle kendi ulvi kulaklarını çekiştirerek kendisine ayrılan dinlenme odasına geçti Kozmik Kraliçe.

"Bu tahtta kaynanamın yengesi oturuyor," dedi yaşlı teyze. "Bir görseniz, öyle estetik el hareketleri var ki."

24 Astaroth'un Kozmik Krallığını Nasıl İlan Ettiği ve Asmoday'ın Sol Başına Gelenler

"Heybetli tacımı çalmaya cüret edebilecek kadar kuş beyinli bir yaratık Agartha'da cirit atıyor, ama yetmiş iki iblis onu yakalayıp huzuruma getirmeyi başaramıyor!" diye avazı çıktığı kadar bağırarak tepiniyordu Astaroth. "Keter Elyon'u yarım saat içinde bulamazsanız Malkuth'u başınıza yıkarım!" dedi öfkeden titreyerek.

"Şu çalıların arasında duran parlak şey efendimizin tacı Keter Elyon'a ne kadar da benziyor," dedi Kral Asmoday'ın orta başı.

"Bu Keter Elyon'un ta kendisi!" dedi tacı yerden alıp şaşkınlıkla inceleyen sağ baş.

"Onu çalmaya cüret eden kuş beyinli yaratık kaçarken telaştan düşürmüş olmalı," dedi ortadaki baş sevinçle. "Derhal efendimize haber verelim. Belki bizi İblis Orduları Başkomutanlığı'na atayarak ödüllendirir."

"Bence bu kadar acele etmemize hiç gerek yok," diyen sol baş, Keter Elyon'u sağ elinden hızla kaparak büyük bir hevesle başına geçirdi ve daima cebinde taşıdığı küçük aynayı çıkararak hayran hayran kendini izlemeye koyuldu.

"Sen oyun oynadığını mı zannediyorsun sersem!" dedi orta baş. "Başlarımızı derde sokacaksın!"

"Övünmek gibi olmasın, ama bu görkemli taç asil başıma pek yakıştı doğrusu," diyen sol baş, "İnsanoğlu, gerçek efendinin önünde diz çök!" sözleriyle Kozmik Krallığı'nı ilan etme provalarına başladı. "Evrenin tek ve mutlak hakimi Kozmik Kral Asmoday'ın sol başına bağlılık yemini et ve bugüne kadar ilahi şahsıma karşı işlemiş olduğun bütün günahlardan ötürü af dile!"

"Efendimizin tacını o sefil başından çıkar çabuk!" diye bağırdı sağ baş. "Yakalanacak olursak başlarımıza büyük bir felaket gelecek!"

Konuşmasına kendini fazlasıyla kaptırmış olan sol baş uyarıların hiçbirine kulak asmıyor, büyük bir coşkuyla vaaz vermeye devam ediyordu: "Bugünden itibaren yeryüzünde haddinden fazla uzun sürmüş olan kâfirlik dönemi sona eriyor! İçinizde asil Kral Asmoday'ın tanrısal kudretinden şüphe duyan veya onu alt edebileceğini zanneden bir kul varsa, hiç vakit kaybetmeden kendini göstersin!"

"Keter Elyon'u derhal efendimize iade etmezsek başlarımız beladan kurtulmayacak," dedi ağlayarak orta baş.

"Demek içinizde bana itiraz edecek cesareti olan bir tek kişi bile yok; insanoğlu tahmin ettiğimden daha da zavallı bir durumdaymış doğrusu!" diyen sol başın zalim kahkahaları, karşısında durmuş, büyük bir ilgiyle konuşmasını dinlemekte olan Astaroth'u görünce bıçak gibi kesildi.

"Lütfen bu etkileyici konuşmanıza devam ediniz, Kozmik Kral Asmoday," dedi Astaroth. "En çok da huzurunuzda saygısızlık eden kullarınıza ne tür cezalar vermeyi planladığınızı merak ediyorum doğrusu."

"Konuşmamı beğenmiş olmanız benim için bir şereftir, Majesteleri," dedi sol baş neşeyle. "İtaatsizlik edenlerin başlarına neler getireceğimi henüz tam olarak tasarlayamadığım bir gerçek, ama..."

"Gerçek şu ki..." diyerek sol başın sözünü kesti Astaroth. "Başınıza tasarlayamayacağınız kadar kötü şeylerin gelmesine hazırlıklı olmalısınız."

"Sadece kendi kafatasımı görebiliyorum," diye ağladı Kral Asmoday'ın sol başı. (Ancak Astaroth onu gözbebeklerini ters döndürerek cezalandırmış olduğundan, gözyaşları görünmüyordu.)

"Söylenip durma, sersem!" diye çıkıştı ortadaki baş. "Efendimize dua et ki, kulakların hâlâ işitiyor! Bana kalırsa sana karşı gereğinden fazla merhametli davrandı."

"Sadece kendi beynimin sağ ve sol loblarını görebiliyorum," diyerek ağlamayı sürdürdü sol baş. (Ancak Astaroth onu gözbebeklerini ters döndürerek cezalandırmış olduğundan, gözyaşları görünmüyordu.)

"Sızlanıp duracağına beyin hücrelerini sayarak oyalanmayı denesene!" dedi sağ baş. "Hem fazla zorlanacağını da zannetmiyorum. Ne de olsa yalnızca üç taneler!"

"Kendi başlarınızla sohbet edeceğinize biraz acele edin Kral Asmoday!" diye havladı üzerlerinde uçarak onlara yol göstermekte olan kanatlı köpek Glasya-Labolas. "Majesteleri ve Düşes Gamori tören alanına ulaştılar bile! Efendimizin Keter Elyon'u takıp Kozmik Krallığı'nı ilan ettiği anda orada olmayı başaramazsak bunun tek sorumlusu sizsiniz!"

"Benim de uçan devem veya uçan ejderham olsaydı ben de şimdiye kadar tören alanına ulaşmış olurdum herhalde," diye söylendi sol baş. "Efendimizin uçarak gittiği yerlere biz iblislerin yayan gidiyor olması büyük haksızlık doğrusu!"

Öfkeyle uludu Glasya- Labolas: "Sizi son defa uyarıyorum

Kral Asmoday! Bu terbiyesiz tavırlarınızı sürdürecek olursanız gözlerinizin yanı sıra dilinizi de kaybetmeniz an meselesidir!"

Agartha'dan aşağı akın akın inen iblis ordularına, şeytani birliklere ve ecinni tümenlerine komuta etmekte olan Dük Agares, "Astaroth'un iblisleri, adımlarınızı hızlandırın!" diye bağırdı. İnsanoğlunun efendimizin önünde diz çökmesine yalnızca birkaç dakika kaldı. Tören sırasında bir aksilik çıkacak olursa onun kudretli varlığını canımız pahasına korumamız gerektiğini biliyorsunuz!"

"Efendimizi korumakmış!" diyerek ağladı Kral Asmoday'ın sol başı. "Ben kendimi korumaktan bile acizim. Kör bir iblisin böylesine tehlikeli bir sefere zorla götürülüyor olması haksızlık doğrusu." (Ancak Astaroth onu gözbebeklerini ters döndürerek cezalandırmış olduğundan, gözyaşları görünmüyordu.)

Kozmik Kraliçe'nin taç giyme törenine oldukça tuhaf bir talihsizlik sonucu ara verilmesinin üzerinden yaklaşık bir saat geçmiş olmasına rağmen Kraliçe henüz kendisi için kurulan platforma dönüp tahtındaki yerini alamamış ve nurlu varlığıyla meydanı bir güneş gibi aydınlatamamıştı. Olup bitenlere hiçbir anlam veremeyen ve yeni mesihlerinin sağlık durumu hakkında yetkililerden bilgi alamayan milyonlarca kederli insan gergin bekleyişlerini sürdürmekteydi.

Kozmik Kraliçeleri'nin ilahi başına bir felaket gelmiş olmasından endişe ettikleri için ağlayarak dövünenlerin, onun kılına dahi zarar gelmemesi için kendilerini bir an bile tereddüt etmeden feda edebileceklerini duyurarak yerlerde sürünenlerin teskin edilmesi çalışmaları, tören alanının bu dünyaya ait olamayacak kadar ürkütücü ve kulakları sağır edecek kadar yüksek bir uğultu eşliğinde sarsılmaya başlamasıyla sekteye uğradı. Birdenbire kapkara bulutlarla örtülen gökyü-

zünden siyah ve yapışkan bir sıvı yağıyor, ardı ardına patlayan yıldırımlar ağaçları tutuşturuyordu. Bardaktan boşalırcasına yağan ziftimsi sıvının birkaç dakika içinde bataklığa dönüştürdüğü meydandaki coşku, yerini tarif edilmesi mümkün olmayan bir paniğe bırakmıştı. "Kıyamet günü geldi çattı!" diye bağırarak sağa sola koşuşan insanlar, canlarını kurtarmaya çalışıyordu.

Bu kargaşa yaşanırken bulutların arasında beliren Kralların Kralı Astaroth ve bembeyaz elbiseler içinde güzelliğiyle göz kamaştıran Düşes Gamori, iblislere yakışır bir zarafetle süzülerek tören alanının ortasına indi. Şahit oldukları doğaüstü olayların verdiği şaşkınlıkla çoktan deliye dönmüş olan insanlar meydana konan ejderha ve kanatlı deveyi de görünce kalan yarım akıllarını da kaybetti ve korku dolu çığlıklar atmaya, birbirlerini ezerek kaçışmaya başladı.

"Herkes olduğu yerde kalsın ve sözlerime kulak versin!" diye gürledi, başına görkemli tacı Keter Elyon'u takmış olan Astaroth.

"Bu ejderhanın üstünde büyük dayımın eniştesi oturuyor," dedi, kalabalığın ön saflarında töreni izlemekte olan ve sayısının büyüklüğüyle dikkatleri çeken yaşlı bir teyze. "Bir görseniz, alnında öyle düşük bir sayı var ki."

"Kutsal keyfim çok yerinde Tamas," dedi Kozmik Kraliçe, som altından tahtına yaslanarak. "Bu istirahat bana çok iyi geldi doğrusu. Tacıma kavuşabilecek kadar güç topladım." (Ancak Tamas gördüğü manzara karşısında baygınlık geçirmiş olduğundan, Kozmik Kraliçe'nin bu sözlerini işitemiyordu.)

Kozmik Kraliçe'nin meydanda olup bitenlerden bihaber

vaziyette tekrar ortaya çıktığını gören Astaroth, soğukkanlı bir gülümsemeyle ona doğru yürümeye başladı. Astaroth'un korkusundan oldukları yerde donakalmış olan insanlar nefesini tutmuş, endişe içinde olacakları izlemeye koyulmuştu.

"İblislerin, inlerin ve cinlerin saldırısını manevi gücümle nasıl da savuşturduğumu görüp ders almışsındır umarım, Tamas," dedi Kozmik Kraliçe. (Ancak Tamas gördüğü manzara karşısında baygınlık geçirmiş olduğundan, Kozmik Kraliçe'nin bu sözlerini işitemiyordu.)

"Artık tacımı takayım da kraliçeliğimin tadını çıkarayım," derken birdenbire meydandaki ölüm sessizliğinin farkına vararak dehşete düşen Kozmik Kraliçe (bundan böyle Madam İki olarak anılacak) hızlı ve kararlı adımlarla üzerine doğru gelen Astaroth'u görünce, "Böylelerini iyi bilirim, buram buram çürümüş balık kokarlar," diye söylendi, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak.

"Bu kadar maskaralık yeter!" diye gürledi Astaroth. "Sefil varlığınla asil gözlerimi daha fazla rahatsız etmeden burayı terk et!"

"Sakın endişelenme, Tamas!" dedi Madam İki, sesinin titremesine engel olamayarak. "Sonsuz Işık bizi mutlaka koruyacaktır!" (Ancak Tamas gördüğü manzara karşısında baygınlık geçirmiş olduğundan, Madam İki"nin bu sözlerini işitemiyordu.)

"Kudretli alnımda taşıdığım kutsal '1' sayısını görmüyor musun?" diye sordu Astaroth. "Önümde saygıyla eğilmeli ve canını bağışlamam için yalvarmalısın."

"Yook!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Madam İki. "Bir numara diye biri yoook!"

İnkâr edildiği için iyice öfkelenen Astaroth, "Sen kendi rızanla gitmezsen ben seni göndermesini bilirim!" diye bağırdı

ve sol elini havaya kaldırarak birtakım tuhaf sözcükler mırıldanmaya başladı.

Madam İki bir yandan beşik gibi sallanarak yerden beş karış havalanmış olan tahtından düşmemek için sıkıca tutunuyor, bir yandan da bağırarak kalabalığı galeyana getirmeye çalışıyordu. "Bu iblisi inkâr edin, ona teslim olmayın! Sonsuz Işık aşkına kanınızın son damlasına kadar dövüşün!"

Astaroth'un gücüyle başa çıkılamayacağını anlamış olan kalabalıksa çoktan taraf değiştirmiş ve Madam İki'yi yuhalayıp domates atarak protesto etmeye başlamıştı. "Çabuk kalk o tahttan küstah şişko!" diyordu insanlar. "Alnında, ilahi '1' sayısını taşıyan Kozmik Kral'ımıza yer ver!"

İnsanlardan gelen onur kırıcı tepkilere daha fazla dayanamayan Madam İki, tek başına sürdürdüğü kutsal direnişi sona erdirmeye ve tören alanını acilen terk etmeye karar verdi. Bu akıllıca kararı almasında ufukta beliren uçsuz bucaksız iblis ordularının ve gökyüzünde hırlayarak uçan Glasya-Labolas'ın tüyler ürpertici görüntüsünün de etkisi olmuştu.

"Neler oluyor, bana da anlatın," diye yalvardı Kral Asmoday'ın sol başı. "Zaten fazla ömrüm kalmadı; kafatasımın çeşitli yerlerinde ezilmeler olduğunu üzülerek tespit ettim."

Madam İki'nin hazin gidişiyle boş kalan tahta oturup bir süre kalabalığın heyecanının yatışmasını bekleyen Astaroth, insanlar iyice sakinleştikten sonra ayağa kalktı ve "İnsanoğlu, gerçek efendinin önünde diz çök!" sözleriyle Kozmik Krallığı'nı ilan etmeye başladı. "Evrenin tek ve mutlak hakimi Kozmik Kral Astaroth'a bağlılık yemini et ve bugüne kadar ilahi şahsıma karşı işlemiş olduğun bütün günahlardan ötürü af dile!"

Astaroth'un (bundan böyle Kozmik Kral olarak anılacak) bu sözleri üzerine meydanı dolduran bütün insanlar, iblisler, inler ve cinler yere kapandı.

"Gözlerim görmüyor olabilir, ama kulaklarım hâlâ gayet iyi işitiyor!" diye söylendi Kral Asmoday'ın sol başı. "Kozmik Kral resmen konuşmamı çaldı."

Kalabalığın itaatkâr tavrından son derece memnun kaldığı her halinden belli olan Kozmik Kral konuşmasını, "Bugünden itibaren yeryüzünde haddinden fazla uzun sürmüş olan kâfirlik dönemi sona eriyor," diyerek sürdürdü. "İçinizde asil Kral Astaroth'un tanrısal kudretinden şüphe duyan veya onu alt edebileceğini zanneden bir kul daha varsa hiç vakit kaybetmeden kendini göstersin."

Kozmik Kral'ın herkese meydan okuyan sözlerine, "Karanlıklar Prensi ne zamandan beri düşük rütbeli iblislerden emir alıyor?" diye bağırarak kendini ortaya atan Şeytan Bey dışında kimsenin en ufak bir itirazı olmadı. "Sen daha kısa pantolonla gezerken, ben cehennemde cirit atıyordum piç kurusu!"

Bu küçük isyanı Şeytan Bey'i insan cüssesinde bir baykuşa çevirerek kolayca bastıran Kozmik Kral, yarattığı yeni iblisine 'Stolos' adını verdi. Stolos törenden sonra Kozmik Kral'a hizmet etmek üzere diğer iblislerle beraber Malkuth'a götürülecekti.

"Demek içinizde bana itiraz edecek cesareti olan yalnızca bir kişi var; insanoğlu tahmin ettiğimden daha da zavallı bir durumdaymış doğrusu!" diyerek zalim kahkahalar atan Kozmik Kral, yaşadıkları doğaüstü olayın şaşkınlığını çoktan üzerinden atmış ve yeni mesihini benimseyip bağrına basmış olan kalabalığın coşkulu alkışları arasında som altından tahtına oturdu ve keyifle arkasına yaslandı.

Kozmik Kral'ın neşelenmesiyle birlikte gökyüzünü örten bulutlar aralanmış, güneş yeniden parlamaya başlamış ve meydanı bataklığa çeviren ziftimsi sıvı buharlaşarak ortadan kaybolmuştu. Tören alanında bir araya gelen insanlar dünyanın sonunda yeni bir mesihe kavuşmasının verdiği sevinçle dans ediyor, gökyüzünde kanat çırpan binlerce karanlık iblis de bu duygu seline eşlik ediyordu. Kozmik Kral'ın saçının teline dokunmaya çalışırken birbirlerini ezenler, onun yüksek maneviyatının etkisiyle hıçkırıklara boğularak kendinden geçenler ve yerlere kapanıp inleyerek sadakat yeminleri ederken bu ulvi heyecana daha fazla dayanamayıp titreyerek yere düşenler için tahsis edilen sağlık görevlileri ile olası bir terörist saldırıyı engellemek üzere seferber edilen güvenlik güçleri büyük bir özveriyle harıl harıl çalışıyor, ambulansların ve polis arabalarının siren sesleri kalabalığın dinmek bilmeyen tezahüratlarına karışıyordu.

"Neler oluyor, bana da anlatın" diye yalvardı Kral Asmoday'ın sol başı. "Zaten fazla ömrüm kalmadı; beyin damarlarımın bazılarının tıkanmış olduğunu üzülerek tespit ettim."

"Senin de gizli bir ajan olduğun gözümden kaçmadı, evlat," diye fısıldadı ajan üçyüzmilyon, o sırada yanında duran Camio'ya dönerek. "Böyle tehlikeli bir zamanda tavus kuşu kılığına girmek iyi bir fikirmiş. Meslekte tecrübeli olduğun ilk bakışta anlaşılıyor. İçimden bir his, son derece tutarsız bir iblisle karşı karşıya olduğumuzu söylüyor. Sen ne dersin?"

"Tutarlılık, hayal gücü olmayanların son sığınağıdır; Oscar Wilde," dedi Camio.

"Hayal gücü..." diye tekrarladı ajan üçyüzmilyon, şapkasını şıkırdatarak. Birdenbire paniğe kapılmış, yüzüne tuhaf bir ifade yerleşmişti. Kısa bir süre sonra üzerine bir titreme geldi ve gözlerinde bomboş bakışlarla yalpalayarak yürümeye baş-

ladı. Belli bir istikamete doğru ilerleyemiyor, anlamsız sözler mırıldanarak bir sağa, bir sola doğru salınıyor, kalabalığın arasında hayalet gibi geziniyordu. "Kaçırıldım," diye mırıldanıyordu kendi kendine, "Uzaylılar," diyordu. "Anneanne kılığına girmiş uzaylılar..."

"Bu tahtta dünürümün amcası oturuyor," dedi, töreni izlemekte olan ve sayısının büyüklüğüyle dikkatleri çeken yaşlı bir teyze. "Bir görseniz, öyle güzel örgülü saçları var ki."

25 Mama Nono'nun Malkuth'a Gelişi ve Tutsak Tavus Kuşu Camio

"İnsanoğlunun ilahi varlığımı şereflendirmek için sunduğu kıymetli hediyelerin miktarını tanrısal keyfimi kaçıracak derecede yetersiz buluyorum, Lord Beelzebub!" diye çıkıştı Kozmik Kral. "Bu skandala bir son vermek için ne gibi önlemler almayı düşündüğünüzü öğrenebilir miyim?"

"Bbzzz..." diye yanıtladı Lord Beelzebub.

"Hımmm! Demek Dük Agares'in komutası altındaki ifrit lejyonlarından oluşan ve yeryüzünde yirmi dört saat devriye gezen Sapkın Avcıları, asil şahsıma yakışan adaklar adamakta kusur eden kulları teker teker tespit ederek çeşitli şekillerde hırpalamak suretiyle yola getiriyor. İnsanoğluna eziyet etmek için geliştirdiğiniz yeni yöntemler var mı?"

"Bbzzz..." diye cevap verdi Lord Beelzebub.

"Hımmm! Demek Malkuth'a gelenlerin hastalıklarına şifa ve dertlerine deva bulduklarına dair söylentiler çıkardınız ve söylentilere kanarak Agartha'ya tırmanmaya kalkışan sersemleri başlarına türlü felaketler yağdırarak perişan ediyorsunuz. Çok güzel!"

"Kozmik Kral'ımıza bana layık görmüş oldukları güzel ceza için ne kadar teşekkür etsem azdır," diye lafa karıştı Kral Asmoday'ın sol başı bilgece gülümseyerek. "Gözbebeklerimin ters dönmesi sayesinde kendi varlığımın anlamını sorgulamaya başladım."

"Yerli yersiz konuşarak kutsal asabımı bozmayınız, Kral Asmoday!" diye bağıran Kozmik Kral, öfke içinde tahtına yaslandı ve yüksek sesle ulumaya başladı.

Kendisine seslenildiğini anlayan Glasya-Labolas derhal efendisinin önüne kondu ve eğilip onu saygıyla selamladı.

"Sevgili Kont Glasya-Labolas..." dedi Kozmik Kral. "Yeryüzünde bana karşı bağışlanamaz suçlar işleyen insanlara çektirdiğiniz ıstıraplardan biraz bahsedin de kutlu mutlu neşem yerine gelsin."

"Emredersiniz, Majesteleri," diye havladı Glasya Labolas. "Dilerseniz geçtiğimiz hafta içinde ele geçirdiğimiz en büyük üç sapkını ve bu kâfirlerin çarptırıldıkları cezaları size kısaca anlatayım. Bunlardan ilki Kepekuş adlı bir kulunuz. Bu sapkını 'Evrende her şeye izin vardır, her şey mümkündür,' derken suçüstü yakaladık. Söylediği habis sözleri inkâr edip af dilemesini ve evrende yalnızca şanlı şerefli Kozmik Kral Astaroth'un mümkün olmasına müsaade ettiği şeylerin mümkün olduğunu kabul ederek tövbe etmesini istedik, ama buna kesinlikle yanaşmadı."

"Kısa zaman önce aynı günahı işleyen bir başka kâfirin kara bir deliğe iltica ederek ölümlü canını kurtarmayı başardığını ve beceriksiz iblislerimin bu rezil olaya çaresizce seyirci kaldığını esefle anımsatmak isterim!" diye söylendi Kozmik Kral.

Kralının sitemkâr sözleriyle kederlenen Glasya-Labolas, "Sayıları başından geçen o kulunuzu elimizden kıl payı kaçırmıştık majesteleri," diye geveledi lafı başını utançla öne eğerek. "Sayıları kıçında bulunan bu kâfiriyse kolaylıkla ele geçirdik ve işlediği günahın büyüklüğünü göz önünde bulundurarak efendimizin en sevdiği eziyetlerden birini çektirmeye karar verdik."

"Tersten konuşma takıntısı mı?" diye sordu Kozmik Kral, büyük bir hevesle.

"Evet, Majesteleri," dedi Glasya-Labolas. "Onu obsesif kompulsif davranış bozukluğuyla cezalandırarak kâfir zihninde tersten konuşma takıntısı oluşturduk. Kendisi konuşmaya ve yazmaya pek meraklı bir kulunuz olduğu için büyük bir işkence çekiyor. Günahkâr aklını kaçırması an meselesidir."

"Bu ceza asil keyfimi biraz olsun yerine getirdi," dedi Kozmik Kral.

"Diğer asi kulunuzu, Malkuth'da sizin değil de büyük babasının kuzeninin oturduğunu iddia ederken yakaladık. İnsanoğlunun alnına yerleştirdiğiniz sayıların en büyüğüne sahip olan bu kendini bilmezi, iblislerin, inlerin ve cinlerin soyağacını çizdirterek cezalandırıyoruz."

"Verdiğiniz ceza kâfir aklını günahkâr başına getirdi mi?" diye sordu Kozmik Kral.

"Şimdilik Malkuth'da büyük babasının değil de babasının kuzeninin oturduğunu kabul ettirecek kadar gelişme kaydedebildik, Majesteleri," dedi Glasya-Labolas. "Günahkârlardan sonuncusu olan 13 sayılı kulunuzu, kendine yüreğini bir tüy kadar hafif tutmasını telkin ederken yakaladık," diye devam etti. "Bilinen bütün şeytani kanunlara aykırı düşecek kadar keyifli ve neşeli bir haldeyken ele geçirdiğimiz bu kâfiri, boynuna son derece etkili bir uğursuzluk muskası takarak cezalandırdık. Taktığımız muska günahkâr kulunuzun yanına yaklaşanların yirmi yaş dişlerinin şişmesini, sol gözlerinin hiç durmadan seğirmesini ve yolda beraber yürüdüğü kişilerin ayakkabılarına taş kaçmasını sağlayarak ona ve çevresindekilere ıstırap çektiriyor."

"Kozmik Kralımıza bana layık görmüş oldukları güzel ceza için ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi Kral Asmoday'ın

sol başı. "Kendi karanlığımda öyle büyük bir huzur buldum ki."

"Abuk sabuk konuşarak heybetli tepemi attırmayınız, Kral Asmoday!" diye bağıran Kozmik Kral, Dük Vepar'a döndü. "Koyduğum yeni kozmik kanunlar yeryüzünde tam ve eksiksiz olarak uygulanıyor mu?"

"Elbette, Majesteleri," dedi Dük Vepar. "Emretmiş olduğunuz gibi gazetelerin manşetlerinde, televizyon kanallarında ve dergilerin kapaklarında ilahi suretinizden başka bir görüntü yayınlanmasını yasakladık. Ayrıca başta tarih ve din kitapları olmak üzere kozmik krallığınızdan evvel yazılmış olan kitapların hepsini yaktırdık. Bunların yanı sıra insanoğlunun gelecek nesillerinin iblisler tarihi konusunda cahil kalmasını engellemek amacıyla kozmik krallığınızı bütün detaylarıyla anlatan bir günlük tutmaya başladık."

"Herkes bir başkasının günlüğünü tutmalı; Oscar Wilde," diyerek Kozmik Kral'ın huzuruna çıkarıldı, dev baykuş Stolos tarafından yakalanmış olan Camio.

"Seni tebrik ederim, Stolos!" dedi Kozmik Kral. "İblislerimin uzun zamandır peşinde olduğu bu küstah ve cüretkar varlığı ele geçirmeyi başardığın için İblis Orduları Başkomutanlığı'na atanarak ödüllendirileceksin."

Öylesine önemli bir görevin damarlarında iblis kanı taşımayan, insanoğlundan bozma bir yaratığa verilmesine fena halde içerlemiş olan Dük Agares itiraz etmeye kalkıştı, ama Stolos, "Ben son derece şeytani bir aileden geliyorum, insanoğluyla işim olmaz!" diye çıkıştı.

"Kozmik Kralımıza bana bahşetmiş oldukları güzel ceza için ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi Kral Asmoday'ın sol

başı, bilgece gülümseyerek. "Gözbebeklerimin ters dönmesinden sonra açılan üçüncü gözümle öyle değişik âlemler görebiliyorum ki..."

"Tanrısal kulaklarımı saçmasapan laflarınızla meşgul etmeyiniz, Kral Asmoday!" diye bağıran Kozmik Kral, "Sana vereceğim cezaya gelince..." dedi Camio'ya dönerek. "Aslında acınacak derecede kuş beyinli oluşunu göz önünde bulundurarak, kızarttırıp iblislerime yedirmek yerine sadece tüylerini yoldurabilirdim, ama bu kadar merhametli davranırsam, bilinen bütün şeytani prensiplere aykırı hareket etmiş olurum."

"Prensipleri sevmem, önyargıları tercih ederim; Oscar Wilde," diyerek kaçmaya çalıştı Camio.

"Derhal kesip pişirin bu gerzeği!" dedi Kozmik Kral.

"Umarım ben yokken iyi vakit geçirmişsindir, Seraphim," dedi, bir anda Kozmik Kral'ın oturduğu tahtın önünde beliren ve büyük bir sevinçle kendisine koşan Camio'yu kucaklayıp koruması altına alan Mama Nono.

"Sen de kimsin?" diyerek ayağa fırladı Kozmik Kral. "İblislerime, inlerime ve cinlerime yakalanmadan huzuruma kadar nasıl gelebildin!"

"Malkuth yakınlarında yabancı bir varlık tespit edilmiş, Majesteleri!" diyerek nefes nefese içeri koştu Dük Havres. "Görüntüsü yedi sekiz yaşlarında bir insan yavrusunu andırıyormuş!"

"Yeter artık!" diye kükredi Kozmik Kral. "Birbirinden tuhaf bir takım yaratıklar Malkuth'da cirit atıyor, iblislerimse bu konuda hiçbir şey yapamıyor! Çekilin önümden beceriksizler! O insan yavrusunu kendi ellerimle yakalayacağım! Bu cüretkar kadına gelince..." Mama Nono' ya nefretle baktı. "Geri döndüğümde onu elleri kolları bağlı ve sorguya çekilmeye hazır bir vaziyette bulmak istiyorum!"

Sonra bir hışımla şatodan dışarıya fırladı.

"Seraphim!" diyerek iç çekti Mama Nono. "Sana hatırlama egzersizlerini yaparken bir aydan gerilere gitmemeni söylemiştim."

O sırada öfkeli ve sert adımlarla insan yavrusuna doğru ilerleyen Kozmik Kral, zihnininde tuhaf fısıltılar işitmeye başlamıştı. *'Mama Nono...'* diyordu sesler, *'Tiphareth, Ratziel, Perdurabo...'*

Kozmik Kral'ın bütün benliği, ellerini uzatsa dokunabileceği kadar yaklaşmış olduğu insan yavrusuna nefret dolu bakışlarını doğrulttuğu anda canhıraş bir çocuk çığlığıyla sarsıldı. Bakışları tüyler ürpertici çığlığın hemen arkasından dağılarak yok olan insan yavrusunun görüntüsünden geriye kalan toz bulutuna dalıp giden Kozmik Kral, "Seraphim..." diye mırıldandı.

Bu sözcüğün nereden çıktığını ve onu neden öylesine tedirgin ettiğini hiç anlayamayarak...

"Bana soracak olursanız..." diye fısıldadı Dük Agares, iblislerin kendisine yaklaşıp ellerini zincirle bağlamasına müsaade eden Mama Nono'yu baştan aşağı süzerek, "İnsana hiç benzemiyor, ama iblis olamayacak kadar da genç ve tecrübesiz."

"Üstelik fazlasıyla yaşlı," dedi Stolos. "Gözleri görmüyor, eli ayağı tutmuyor olmasın?"

"Aslında bir iblise yakışacak derecede asık suratlı ve asabi," dedi Markiz Ronove.

"Hiç durmadan gülümsemesi benim de sinirimi bozdu," dedi Dük Havres. "Bu kadar neşelenecek ne var? Biz iblislerle alay ediyor olmasın?"

"Beş sandık dolusu eşyayla gelmiş," diye hırladı Glasya-Labolas. "Malkuth'a temelli yerleşmek hayalleri kuruyor herhalde."

'Bbbzzz..." dedi Lord Beelzebub.

"Çok haklısınız, Lord Beelzebub," dedi Düşes Gamori. "Yanında hiç eşya getirmemiş olmasını ben de yadırgadım."

"İblis meselelerinden elimi eteğimi çekip sadık hizmetkârınız olmak istiyorum," dedi ve Mama Nono'nun ayaklarına kapandı Kral Asmoday'ın sol başı. "Bu sefil varlığımı size adamama izin veriniz," diye yalvardı, üçüncü gözünden yaşlar boşalarak.

"Rezalet çıkararak kutsal asabımı bozmayınız, Kral Asmoday," diyerek şatosuna geri döndü Kozmik Kral.

"Absetheus'un hikâyesini sana anlatmış mıydım Seraphim?" diye sordu Mama Nono, kendisini büyük bir dikkatle incelemekte olan Kozmik Kral'a. "Hayatı boyunca kendisine tanrı gibi tapınılmasından başka hiçbir şey istememişti. Bu isteği giderek bütün benliğini saran bir tutkuya dönüştü. En sonunda insanları tanrısallığına inandırabilmek için yıllarca üzerinde çalıştığı planını uygulamaya koymaya karar verdi ve evinde besleyip '*Absetheus Tanrı'dır*' cümlesini ezberlettiği binlerce papağanı serbest bıraktı."

"Ne tuhaf bir yaratıksın sen!" dedi Astaroth. "Bana böyle anlamsız bir hikâye anlatarak kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

"Absetheus'un papağanları dünyanın dört bir yanında onun tanrı olduğunu ilan ederek dolaşıp durdu," diye sözlerine devam etti Mama Nono. "Tanrısal bir varlıkla karşılaşıp ona tapınmaya dünden razı olan insanlar da papağanların sözlerine hemen inandı ve doğruca Absetheus'a koşup önünde secde etti."

Düşes Gamori'ye doğru eğilen Kral Asmoday'ın sol başı, 'Dikkatle dinlemeliyiz, sevgili Düşes," diye fısıldadı. "Bana kalırsa bu hikâye boş yere anlatılmıyor. Bakalım, sonunda çıkarmamız gereken ne tür dersler var..."

"Haklı olabilirsiniz, Kral Asmoday," diye fısıldadı Düşes Gamori. "Anlatılanlar benim de çok ilgimi çekti."

"Absetheus için işler oldukça iyi gidiyordu. Ta ki, aklı başında bir adam biraz düşünüp de onun herkesi nasıl kandırdığını anlayana kadar. Uzun çabalar sonunda Absetheus'un bütün papağanlarını yakalamayı başaran bu adam, onları bir süre kendi evinde besledi ve her birine *'Absetheus bizi tutsak etti; hepimize zorla Absetheus Tanrı'dır cümlesini ezberletti,'* demeyi öğrettikten sonra papağanları yeniden serbest bıraktı. Papağanların söylediklerini duyan müritler o kadar sinirlendi ki, Absetheus'un evini bastılar ve onu linç ettiler."

"Bu ikisini zindana götürün!" diye buyurdu Kralların Kralı, Camio ile Mama Nono'yu işaret ederek. "Yarın sabah güneş doğarken meydanda büyük bir idam töreni düzenleyecek ve bu iki yaratığın kâfir kellelerini asi bedenlerinden kendi ellerimle ayırarak idamlarını bizzat infaz edeceğim. Ölümleriyle bütün günahkârlara ibret olacaklar; Astaroth'un düşmanlarını nasıl cezalandırdığını herkes öğrenecek!"

Mama Nono, Kozmik Kral'ın kararını duyunca korkudan bütün tüyleri havaya dikilen Camio'ya sakin olmasını telkin eden bir bakış attıktan sonra, "Madem ki, yarın sabaha kadar vaktimiz var..." diyerek tekrar söze girdi. "O halde zindana götürülmeden önce seninle bir anımı paylaşmak istiyorum, Seraphim."

"Bana Seraphim deyip durman kutsal keyfimi kaçırıyor, ama..." diye söylendi Astaroth. "Yine de anını paylaşmana müsaade edeceğim, çünkü bu defa neler saçmalayacağını merak ediyorum."

"Bir gece nehrin kıyısında ateşler saçarak duran bir kurbağaya rastlamıştım," dedi Mama Nono. "Karanlığın içinde gözlerimi kamaştıracak kadar parlıyordu. Bunu nasıl becerdiğini anlayabilmek için yanına yaklaştığımda karşı kıyıda uçuşan ateşböceklerini gördüm. Kurbağa o kadar çok ateşböceği yutmuştu ki, onlar gibi parlamaya başlamıştı! Doğrusunu istersen, ateşler saçıyor olması ateşböceklerinin hiç umurunda değildi. Diğer kurbağalarsa parlaklığını yadırgadıkları için ondan uzak durmaya başlamışlardı. Yapayalnız kalan parlak kurbağa günlerini kendi varlığına bir anlam vermeye çalışarak geçiriyordu. Bir kurbağa mıydı, bir ateş böceği miydi, yoksa her ikisi de değil miydi? Bana kalırsa Seraphim, o hâlâ tam anlamıyla bir kurbağaydı. Diğerlerinden biraz daha parlak bir kurbağaydı, o kadar!"

"Bana Seraphim deyip durma; adım Astaroth!" diye bağırdı, anlatılan hikayeden hiç memnun kalmayan Kozmik Kral. "Alın bunları karşımdan, yoksa sabaha kadar bekleyemeyip ikisini de şuracıkta öldüreceğim!"

"Eğer bu idam kararları infaz edilirse, affedilmez bir suç işlemiş oluruz" diye fısıldadı Kral Asmoday'ın sol başı, yavaşça yanına süzülerek sol koluna giren Düşes Gamori'nin kulağına. "İç sesim bana bu ikisinin anlaşılmaz güçlere sahip, çok değerli varlıklar olduklarını söylüyor."

"Sezgilerinize güveniyorum, Kral Asmoday," dedi Düşes Gamori. "Sol başınızın etrafında parlayan ışıktan ne kadar etkilendiğimi daha evvel söylemiş miydim?"

"Sizi kendime çok yakın hissediyorum, sevgili Düşes," dedi Kral Asmoday'ın sol başı. "Reenkarnasyon diye bir şey olmadığını adım gibi bilmesem, sizinle daha önceki bir hayatımda tanışmış olduğuma dair Malkuth üzerine yemin edebilirdim!"

26 Kozmik Kral İle Mama Nono'nun Çarpışması ve Asmoday'ın Sol Başına Gelenler

Günün ilk ışıklarıyla beraber bütün iblisler efendilerinin kâfirleri idam edeceği meydandaki yerlerini almış, büyük bir hevesle günahkârların getirilmesini beklemeye koyulmuştu. Kozmik Kral'ın tahtı da tören alanına taşınmış, meydanın ortasına yerleştirilmişti.

"Daha ne bekliyoruz?" diye bağırdı sabırsızlanmaya başlayan Astaroth. "Tutsakları getirin!"

"Firar etmişler!" diye uludu, havadan süzülerek yere inip kralının önüne konan Glasya-Labolas. Kara haberi iletirken efendisinin vereceği tepkiden korktuğu için dev kanatları tir tir titremişti.

"Nasıl olur!" diyerek tahtından fırladı Astaroth. Gözlerinden çıkan kıvılcımlar sağa sola sıçrıyor, düştüğü yeri yakıp kavuruyordu.

"Hücreleri bomboş, efendimiz," dedi Glasya-Labolas başını öne eğerek. "İblis ordularımız şu anda Agartha'yı karış karış arıyor, ama onları bulmayı henüz başaramadılar."

İdam meydanına bomba gibi düşen acı haberi duyunca keyifle sırıtmaya başlayan Kral Asmoday'ın sol başı bu kadarıyla yetinmeyi bilip üzerine bir de keyifli kıkırtılar çıkarmasa, belki Kozmik Kral'ın gözünden kaçmayı becerebilecekti. Ne yazık ki, öyle olmadı...

"Tutsaklarımın firar etmesinin sizi bu kadar neşelendirmesine çok memnun oldum, sevgili Asmoday," dedi Astaroth, sol başa doğru yavaşça yürüyerek. "Büyük zahmetlere katlanarak hazırladığım bu görkemli idam töreninde başını kesecek bir günahkâr bulabilsem, belki ben de sizin kadar sevinçli olurdum."

Asmoday'ın korkudan beti benzi atan iki başı birden aynı anda büyük bir ciddiyetle öne doğru eğildi ve "Lütfen bizi bağışlayın," diyerek af diledi. "Saygısızlık etmek istememiştik, Majesteleri."

İçinde bulunduğu durumun ciddiyetini hâlâ idrak edememiş olan sol başın kıkırtılarıysa giderek çoğalmış, neredeyse kahkahalara dönüşmüştü. "Asil efendimiz adeta düşüncelerimizi okuyorlar!" dedi gülmeye devam ederek. "Daha bu sabah diğer baş arkadaşlarla aramızda Majesteleri'nin tutsakları affederse ne kadar yerinde bir karar vereceğini tartışıyorduk."

"Biri bu gerzeği sustursun!" diye feryat etti ortadaki baş. "Hepimizi yakacak!"

"Baltası olan yok mu?" diye sordu sağdaki baş, panik içinde. "Sol başımı kesene ödül var!"

"Olmaz olur mu?" dedi Kozmik Kral, eline aldığı koca bir baltayı sallayarak. "Siz hiç endişelenmeyin, o işi ben kendi ellerimle yapacağım!"

Ani bir hamleyle sol başın gırtlağına yapışıp, Kral Asmoday'ı yerde sürükleyerek meydanda kurulan idam sehpasına götüren Astaroth, kurbanının sol başını sehpaya dayadığı sırada iblisler hep bir ağızdan bağrışmaya başladı. Gökyüzünde uçan bir şeyi işaret ederek, "İşte orada!" diye sesleniyorlardı efendilerine. "Tutsaklardan biri tepemizde uçuyor!"

Kalabalığın galeyana gelmesi üzerine şaşıran Astaroth,

baltasını yavaşça indirip havada dolaşan yaratığı izlemeye başladı. Gerçekten de firar eden günahkârlardan biri olan tuhaf kadın fütursuzca üzerlerinde uçuşuyor, zümrüt yeşili dev kanatlarını çırparak meydanı tavaf ediyordu.

"Kimsin sen?" diye seslendi Astaroth yaratığa. "Dün gece hücrenin önüne yüzlerce iblisi nöbetçi dikmiştim. Onları atlatıp kaçmayı nasıl başarabildin?"

"Dünü niye düşünüyorsun?" diye sordu Mama Nono. Meydana doğru, alçalmış, ama kendisine kolayca erişemeyecekleri yükseklikte kalmaya özen göstermişti. "Dün geçti bitti! Şimdi burada, olmamız gereken yerdeyiz; gözlerimizin tam arkasında!"

Ruhunda tuhaf bir şeyleri, tanımlayamadığı duyguları harekete geçiren bu sözlerin etkisiyle bir an için şaşkınlığa kapılan Kozmik Kral çabucak toparlandı ve başıyla küçük bir işaret göndererek mor ejderhasına saldırı emir verdi.

Efendisinin işaretini alır almaz ok gibi Mama Nono'nun üzerine fırlayan dev hayvan, kollarını açmış hiç kıpırdamadan onu bekleyen kadının yanına ulaşınca ne yapacağını şaşırdı ve tercihini başını onun omzuna yaslayıp yüzünü yalamaktan yana kullandı. Mama Nono şefkatle okşayınca iyice şımaran ejderha kendini bir süre daha sevdirdikten sonra evcil ve uysal bir süs köpeği gibi kuyruğunu sallayarak uzaklaştı.

"Üzerime salmak istediğin başka bir yaratık var mı?" diye sordu Mama Nono. "Çok yazık! Seni kendi işini başkalarına yaptırmamayı bilecek kadar büyümüş bulmayı umuyordum."

"Neler oluyor, bana da anlatın," diye yalvardı Kral Asmoday'ın sol başı. "Zaten fazla ömrüm kalmadı; Kozmik Kral başımı gövdemden ayırmak üzere."

"Ne tür bir varlıksın sen?" diye gürledi Kozmik Kral. "Güçlerinin kaynağı ne?"

"Aslında ikimiz de gücümüzü aynı kaynaktan alıyoruz," dedi Mama Nono. "Yine de sen beni asla yenemeyeceksin!"

"Kimsin sen?" diye tekrarladı öfkeden kuduran Astaroth. Ellerinden ardı ardına çakan şimşekleri hızla yaratığa doğru gönderiyor, düşmanını bu ölümcül silahla vurmaya çalışıyordu.

"Aynı soruyu defalarca sormana rağmen yine de yanıt alamıyorsan..." dedi, zarif bir el hareketiyle bedeninin önünde şeffaf ve yeşil bir kalkan oluşturan Mama Nono, "Sorunun soruluş biçiminde bir yanlışlık olduğundan şüphelenmeye başlamanın zamanı gelmiş demektir."

Efendilerinin yolladığı şimşekler yaratığın kalkanına çarparak yön değiştirmeye, kulakları sağır edecek gürültüler çıkararak meydanın çeşitli yerlerine düşmeye başlayınca durdukları yerde donakalmış, hayretler içinde olup bitenleri seyreden iblisler kaçışmaya başladı.

"İstersen kafan karışık olduğu için ben bir öneride bulunayım," dedi Mama Nono, sesindeki alaylı tonu koruyarak. Ortaya çıktığı andan beri en ufak bir telaş belirtisi göstermemiş, kendisine yöneltilen saldırıları küçük manevralarla geçiştirmiş ve soğukkanlılığını hiç kaybetmemişti. "Mesela şu tekrarlayıp durduğun 'Sen kimsin?' sorusunu bir kenara bırakıp, onun yerine 'Ben Kimim?' diye sorman iyi bir başlangıç olabilir. Ne yazık ki, 'Ben kimim?' sorusuna senden başka hiç kimse yanıt veremez. Bunu sen bileceksin!"

"Defol git buradan!" diye haykırdı Astaroth, büyük bir nefretle.

Sinirinden bütün vücudunun rengi mora dönmüş, yaprak gibi titremeye başlamıştı. Birdenbire gırtlağından can çekişen vahşi bir hayvanın inlemelerini andıran tuhaf ve ürkütücü sesler çıkarmaya başladı. Yüzünü Mama Nono'ya çevirip ağzını

tehditkâr bir bakış eşliğinde açtığında, boğazının içinden binlerce biçimsiz ve karanlık gölge kusuverdi.

"Ama izin ver de sana en azından kim olmadığını söyleyeyim," dedi Mama Nono, bu büyük gösteriden hiç de tedirgin olmadığını açıkça ortaya koyan bir sükûnetle. "Sen bir iblis değilsin." Meydandaki iblisleri işaret etti. "Şu gördüğün varlıkların hiçbiri gerçek değil."

O sırada iğrenç gölgeler Mama Nonu'nun etrafını sarmış, onu tamamen kuşatmıştı.

"Büyük bir yalanı gerçek olarak kabul etmeyi seçtiğin andan itibaren onu takip eden, tamamlayan diğer küçük yalanlar da otomatik olarak gerçek gibi görünmeye başlar," dedi gölgelerin içinde tamamen kaybolan Mama Nono.

Bir an için düşmanından kurtulduğunu, onu gölgelerin karanlıklarında boğduğunu zanneden Astaroth tam rahat bir nefes almak üzereyken, Mama Nono'nun sesi tekrar duyuldu.

"Yarattığın sahte benliğin var olmayı sürdürebilmesi için kalabalık bir gerekliliktir. Onlar seni gerçekten o kişi olduğuna ikna eder, yalanının kalıcı olmasını sağlar. Bu yüzden iblis kılığına soktuğun bunca varlığı buraya doldurdun. Tek başına kalsan çıldırabilirdin."

Mama Nono kendisini kuşatan tuhaf karanlığı sağ eliyle dağıttı, inanılamayacak kadar derin bir nefes alarak gölgelerin hepsini içine çekmeye başladı. Göğüs kafesi şiştikçe şişti, normalin yüzlerce katı büyüklüğe ulaştı. Soluğunu geri üflediğinde ağzından dışarı binlerce kelebek çıkıp meydana doğru akmaya, rengarenk kanatlarını çırparak etrafta uçuşmaya başladı.

"Yarım veya çeyrek gerçekler, büsbütün hatalı olan inanışlardan bile daha tehlikelidirler," dedi Mama Nono. "Büyük hatalar eninde sonunda ortaya çıkar, bir süre sonra mutlaka

fark edilir. Oysa yarım ve çeyrek olan gerçekler gözden kolaylıkla kaçar, onlara inananları yanlış yollara saptırmaya devam eder. En sonunda bütün yaşamını onları kucaklayarak geçirmeye başlarsın ve bu kısmi gerçeklerin ruhunu ne kadar tahrip ettiğini, seni nasıl bir karmaşaya sürüklediğini fark edemeyecek hale gelirsin."

Astaroth artık ne yapacağını şaşırmış halde, büyük bir yıkım içindeydi, ama yine de teslim olacak gibi görünmüyordu. Kral Asmoday'ın sol başını kesmek için kullanacağı baltayı can havliyle yerden kaptı ve hışımla düşmanına doğru savurdu.

"Burada ne arıyorsun? Dünyada arayıp durduğun şey nedir? Para mı güç mü?" diye sordu Mama Nono, üzerine doğru büyük bir hızla gelen baltaya hiç aldırış etmeden. "Senin zeki olduğunu zannediyordum. Zeki olan insan, bütün dünyayı aramadan önce kendi evini gözden geçirir."

Koca baltayı göz açıp kapayana kadar yaptığı bir hamleyle havada yakaladı ve onu aynı süratle Kozmik Kral'a geri fırlattı. Balta tam Astaroth'un başına isabet etmek üzereyken küçük parçalara ayrıldı, her bir parçası birer yumurtaya dönüşerek Kral'ın vücudunun çeşitli yerlerine çarpıp dağıldı.

Astaroth artık öfkeden neredeyse aklını kaybedecek hale gelmişti. Kadın dövüşmek yerine onunla adeta alay ediyor, iblislerine küçük düşürmeye, maskara etmeye çalışıyordu. "Beni yumurta atarak mı yeneceksin?" diye sordu, içine düştüğü rezil durumu kamufle etmeye ve ne kadar paniklemiş olduğunu hissettirmemeye çalışarak.

"Senin beni yenemeyeceğini söyledim," dedi Mama Nono. "Seni yeneceğimi değil!"

Artık sabrı tamamen taşmış olan Astaroth başındaki görkemli tacı çıkarıp eline aldı, gözlerini yumarak bir şeyler mırıl-

danmaya başladı. Kuvvetlice üflediğinde süslü taç birdenbire sapı kıymetli taşlarla bezeli, parlak, dev bir kılıca dönüşüverdi.

Mama Nono hiç istifini bozmadan gözlerini kılıca diker dikmez keskin ucu yana doğru eğilen silah hızla eriyerek Astroth'un bileğinden aşağıya aktı. Eriyen metalin etkisiyle eli yanınca acı bir çığlık atan Kozmik Kral artık iyiden iyiye bitkin ve çaresiz görünüyordu.

Mama Nono'nun sergilediği pasif direnişin ve söylediği sözlerin etkisiyle ruhsal dengesi de bozulan Astaroth, büyük bir hışımla boynundaki kırmızı pelerini çözüp yere atınca, kan kırmızısı dev kanatları bütün heybetiyle ortaya çıktı. Zarif bir hareketle havalanan Astaroth şimdi düşmanını karşısına almış, gözlerini onun gözlerine kilitlemiş halde hiç kıpırdamadan duruyordu.

"Geliştirdiğin sahte kişiliğin çözülmeye başladığını görebiliyorum," dedi Mama Nono, bakışlarını onun gözlerinden hiç kaçırmayarak. "Artık sahte değilsin, ama henüz gerçek de değilsin. Sen arada kalmışsın; kim olduğunu bilmiyorsun."

"Kes sesini!" diye gürleyen Astaroth. Kalan bütün gücünü toplayıp avuçlarını birleştirdi ve bir kez daha anlaşılmaz sözler mırıldanmaya başladı. Yavaşça araladığı ellerinin ortasında kırmızı bir ateş topu oluşturmuştu. Ellerini iyice açarak topu daha da büyüttü, sonra kollarının bir hareketiyle hızla düşmanına doğru itti.

Mama Nono yine hiç kıpırdamadı. "Alcofribas'ın yanından artık ona ihtiyacın olmadığını söyleyerek, hiç de hazır olmadığın bir zamanda ayrıldın. Orayı tek ederken belli özgürlükler kazanmıştın, ama henüz kibrini yenememiştin. Dünyevi tutkularından vazgeçtiğin için azla yetinmeyi öğrendiğini zannediyordun, ama aslında her zamankinden daha da açgözlü olmuştun. Şahsi fikirlerinin gerçek bilgiler, ihtiyaç kılı-

ğına girmiş açgözlü isteklerinin gerçek ihtiyaçlar olduğunu zannediyordun."

Ateş topu gelirken soğumuş, küçülmüş, ufacık bir kartopuna dönüşmüştü. Mama Nono hafifçe omzuna değen kartopunun kalıntılarını omzundan eliyle silkti ve sözlerine devam etti:

"Bütün açgözlülükler içinde en tehlikeli olana, ruhsal açgözlülüğe kapılmıştın. Bir an evvel ilerlemek, daha çok şey öğrenmek, ruhunun henüz taşımaya hazır olmadığı bilgileri edinmek, hatta aydınlanmak istiyordun. Hazır olmadığın için yapmaman konusunda defalarca uyarıldığın halde tehlikeli bir meditasyon tekniğini denemeye kalkıştın. Kendine göre sen yalnızca iyi niyetli bir deneme yapıyordun, fakat yeterince bilinçli değildin. İyi niyet bile bilinçsiz insanların ellerinde zehirli hale gelebilir. Zehirlendin..."

"Sus artık!" diye bağırıyordu Astaroth. "Sus, yoksa aklımı kaçıracağım!"

Ruhunu ele geçiren, kontrol edilmesi olanaksız hale gelen şiddetli öfkenin etkisiyle, önce Mama Nono'nun söylediklerini duymamak için kulaklarını örten elleri tutuştu, hemen arkasından kanatları ve vücudunun geri kalan kısımlarının hepsi birden alev alev yanmaya başladı.

"Orada karşılaştığın gizemler seni bozguna uğrattı," dedi Mama Nono. "Kendini tamamen kaybettin, geri dönemedin. Zihninin derinliklerinde kaybolmuş, kim olduğunu unutmuştun."

Astaroth'un kendisine bir kez daha saldırmaya hazırlandığını çoktan anlamış, elinin ufak bir hareketiyle meydanı aydınlatan sabah güneşini yok etmişti. Gökyüzünde birdenbire oluşan kara bulutların arasından, birbiri ardına çakan şimşekler ve gök gürültüleri eşliğinde bardaktan boşanırcasına inen

ani bir yağmur Mama Nono'nun üzerine doğru gelen Astaroth'u sırılsıklam ıslatmaya, ateşini büyük bir süratle söndürmeye başladı.

"O zaman da bugün yaptığım gibi seni aramaya gelmiştim," dedi Mama Nono. "Seni içinde debelendiğin hiçliğin ortasından çekip çıkardım, bir defa daha denemek üzere dünyaya gelmeye davet etim. Bu kez sana ben rehberlik edecek, yolculuğun boyunca seni gözetecektim."

Ateşi tamamen sönen ve tüyleri birbirine yapıştığı için kanatları kapanan Astaroth o arada kontrolünü kaybederek hızla düşmeye başlamıştı. Mama Nono onu yere çarpmadan önce yakalayıp yumuşak bir şekilde yatırdı.

"O gün yaptığım gibi bugün de buraya seni sevdiğim için geldim, Seraphim," dedi, saçlarını okşayarak.

Oğlan artık hiç cevap veremiyor, yattığı yerde korku içinde titriyordu.

"Sen kendini belirli birisi olduğuna inandırdın ve şimdi ansızın zannettiğin kişi olmadığını hissetmeye başladın. Doğal olarak korkuyorsun. O halde sen kimsin? Gerçeğin kendisini ortaya koyması biraz zaman alır. Gerçek kimliğini ararken geçireceğin bu süre, mistikler tarafından ruhun karanlık gecesi olarak adlandırılmıştır. Şimdi oraya gir ve orada bir süre tek başına kal. Tek başınayken kendine rastlayacak ve kim olduğunu anımsayacaksın. Birçok yaşam boyunca kâbusun olan her şeyden kurtulacaksın."

Yerde çaresizce yatan çocuğun gözlerini elleriyle kapattı. Böylelikle Kozmik Kral ruhunun karanlık gecesiyle baş başa kaldı. Belleğinde gizli duran bütün hatıralar birer birer canlanmaya, büyük bir süratle akarak zihnine dolmaya başladı. Anılarının istilasına uğrayan Astaroth şimdi her şeyi hatırlıyordu: ilk rehberi Alcofribas'ın yanında geçirdiği günler, orayı

nasıl terk ettiği, Mama Nono'nun şimdikine benzer bir duruma düştüğü bir başka zamanda onu nasıl kurtardığı, kendi zihninin karanlıklarında kim olduğunu unutmuş debelenirken onu dünyaya davet edişi, küçüklüğü, Mama Nono'nun onu ne kadar büyük bir sevgiyle yetiştirdiği, Camio ile oynadığı oyunlar, Tiphareth'e duyduğu derin aşk, Perdurabo ve arkadaşlarıyla ettiği kavgalar, Ratziel'in ölümü...

Seraphim gözlerini tekrar açtığında uzun süre tek kelime bile etmedi; yalnızca başını Mama Nono'nun dizlerine yasladı ve hıçkırıklara boğularak uzun uzun ağladı. "Kibrim, açgözlülüğüm ve sabırsızlığım yüzünden cezalandırıldım, değil mi?" diye sordu nihayet, gözyaşlarını şefkatle silen kadına.

"Hayır, tam olarak öyle değil," dedi Mama Nono, gülümseyerek. "Kibrin, açgözlülüğün ve sabırsızlığın tarafından cezalandırıldın. Onlar yüzünden değil."

"Dünyada iki çeşit trajedi vardır. Bunlardan birincisi istediğin şeyi elde edememek, ikincisiyse istediğin şeyi elde etmektir; Oscar Wilde," dedi bir bulutun içine gizlenerek olup bitenleri izleyen ve Mama Nono'nun zaferi kesinlik kazanınca gökyüzünden süzülerek inip yanlarına konan Camio.

"Hafızam beni yanıltıyor olabilir, ama Camio bu sözleri daha evvel de söylememiş miydi?" diye sordu Seraphim.

Soruyu duyunca üçü birlikte kahkahalarla güldü.

"Buradaki diğer iblislere ne olacak, Mama Nono?" diye sordu Seraphim. "Olanları onlara nasıl açıklayacağım?"

"Bir açıklama yapmana gerek yok," dedi Mama Nono. "Onları kendi yollarına gitmek üzere serbest bıraktığını söylemen yeterli olacaktır. İçindeki öfkenin şiddetiyle kendi âlemlerinden çağırıp ait olmadıkları bir boyuta topladığın çeşitli varlıkları artık özgürlüğüne kavuşturman gerekiyor. Ayrıca insanların alnına yerleştirdiğin sayıları silip, onlara başlarına gelenleri unutturman da şart elbette."

Bir an duraksadıktan sonra, "Ne yazık ki, bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etmek zorundayım!" diyerek bir kahkaha patlattı Mama Nono. "Onları izlerken ben de gerçekten çok eğlendim!"

Seraphim insanlara yaşattığı kargaşayı anımsayınca, "Böyle tuhaf bir fikre nasıl kapıldığımı bilmiyorum," dedi üzüntüyle. "İleride, şeytani tarafımın benliğimi ele geçirdiği günleri anımsadığımda, en azından seni güldürebilen bir iblis olduğumu düşünüp kendimi biraz olsun teselli etmeye çalışacağım."

Sözlerini bitirince yere oturup bağdaş kuran Seraphim, derin bir nefes aldı ve gözlerini yumarak anlaşılmaz kelimeler mırıldanmaya başladı. Tekrar gözlerini açıp doğrulduğunda yeryüzündeki bütün insanlar Astaroth'un onlara yaşattığı her şeyi tamamen unutmuş, günlük koşuşturmalarının telaşına kapılmıştı bile. Seraphim'in yaptığı son büyüyle başlarındaki sayılar silinen insanoğlunun hayatı tüm hızıyla kaldığı yerden devam ediyordu.

(Bayan Hiç'inki hariç, çünkü onun alnında hâlâ bir sayısı vardı ve ömrünün geri kalan günlerini bu dövmeyi neden yaptırdığını merak ederek geçirecekti.)

Seraphim iblislerini serbest bırakıp onlarla teker teker vedalaştıktan sonra yalnız kaldıklarında, "Ne dersin?" diye sordu Mama Nono, ona dönüp muzip bir bakış atarak. "Bir defa daha deneyelim mi?"

"Olur, ama iki şartım var," dedi Seraphim gülümseyerek.

"Seninle ne yapacağımı bilemiyorum Seraphim! Şimdiden şart koşmaya başladın!"

"Öncelikle dokuz ay ana rahminde kalmak istemiyorum.

Eğer dünyaya döneceksem bu sürenin daha kısa olması gerekiyor. Orada durmaya en fazla on bir hafta dayanabilirim. İkincisi, saçlarım uzayana kadar beklemek istemiyorum. Doğduğumda saçlarım şimdiki gibi uzun ve sımsıkı arkaya çekilerek düzgünce örülmüş olmalı."

"Pekâlâ," dedi Mama Nono iç çekerek. "Emrettiğiniz gibi olsun, Kralların Kralı..."

27 Sayılardan Sonradan Sonra...

Coronzon öylesine meşgul bir işadamıydı ki, karısı Avidya'yı evlendikleri günden itibaren yılda ortalama dört gün görebildi. Buna rağmen asla ihmalkâr bir koca olmamış, ayrı kaldıkları zamanlarda karısıyla telefon ve telgraflar aracılığıyla haberleşmiş, halini hatırını sormuş, çiçekler yollamış ve onu kıymetli hediyelere boğmuştu.

Avidya kanaatkâr ve mülayim bir kadın olduğu için kocasının bitmek bilmeyen iş seyahatlerine çıkmasından ötürü hiç şikâyet etmezdi.

Biricik kızının yapayalnız kalmaması, Coronzon'un malikânesinde çalışan uşakların, aşçıların, hizmetçilerin, kâhyaların, bahçıvanların ve şoförlerin elinde oyuncak olmaması için bir an bile tereddüt etmeden onun yanına yerleşen fedakâr annesi Ajnana ile beraber sakin bir yaşam sürmekte olan Avidya'nın keyfi, mutlu yuvasının ne vahim bir tehdit altında olduğunu farkettiği o hazin günün sabahına dek gayet yerindeydi.

"Avidya!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Ajnana. "Koş, yetiş! Başımıza büyük bir felaket geldi! Coronzon'un en yakın arkadaşı karısını boşamış!"

"Ne boşanması, ayol?" dedi Avidya. "Onlar evleneli daha bir ay bile olmadı! Kim uyduruyor bunları?"

"Uydurma olması mümkün değil; bütün gazetelerin man-

şetlerinde aynı haber var." dedi Ajnana. Ne kadar telaşlı olduğu sesindeki titremeden anlaşılıyordu.

Avidya, "Ver bakayım şunu," diyerek gazeteyi annesinin elinden kaptı ve boşanma haberine şöyle bir göz attıktan sonra moda sayfasını okumaya koyuldu. "Gördün mü bak!" dedi Ajnana'ya dönerek. "Bu yazın en gözde rengi kırmızıymış! Kırmızı renk, özellikle aşırı heyecanlı bir yapıya sahip olan kişilerin sakinleşmesine yardımcı oluyormuş. Şu yeni ünlü olan modacı adam var ya, hani kadın kıyafetleriyle gezen. İşte o söylemiş..."

"Ayol, o söylediyse kesin doğrudur," dedi Ajnana. "Adam birdenbire modanın ilahı oluverdi. Üstelik eskiden hiç o taraklarda bezi yokmuş; bambaşka bir iş yapıyormuş. Gizli ajan mıymış, neymiş."

"Gardırobumda yeterli miktarda kırmızı kıyafet bulunduğunu zannetmiyorum," dedi Avidya endişeyle. "Hadi hazırlan anne, hemen alışverişe çıkalım!"

"Tabii kızım, alışverişe çıkalım!" diye söylendi Ajnana. "Aldığın kırmızı elbiseleri de boşanmak için mahkemeye giderken giyersin artık! Bana bak Avidya, annen olarak seni uyarıyorum: Kocanı kaybetmen an meselesidir! *Hayallerinizdeki Servete Sahip olan Erkeğe Sahip Olmanın Yüz Bir Yolu* adlı kitaptaki istatistikleri inceleyecek olursan, erkeklerin evliliğin üçüncü yılından itibaren karılarından sıkılmaya başladıklarını ve sizin evliliğinizin de boşanmaların en çok görüldüğü döneme girmiş bulunduğunu belki anlarsın."

"İyice saçmaladın anne. Coronzon'un benden sıkılmış olması imkânsız. Evlendiğimizden beri toplasan on gün bile beraber olmadık. Buraya geldiği zamanlarda da bütün gününü toplantı odasına kapanıp çalışarak geçiriyor. Sadece akşam yemeklerinde birkaç saat görüşebiliyoruz."

"Görüşmüyor olabilirsiniz, ama her gün telgraflaşıyorsunuz. Ne biliyorsun, belki telgraflarda yazdığın şeylerden bıkmıştır veya seçtiğin sözcükleri, anlatım tarzını eskisi kadar beğenmiyordur. Erkeklerin aklından neler geçtiğini asla tam olarak anlayamayız ve tedbirli olmak zorundayız."

"Bu anlamsız konuşma bir gün sona erecek mi?" diye sordu Avidya, elindeki gazeteyi okumayı sürdürerek. "Şu habere bak, ayol! Adamın biri varını yoğunu satıp rulette on üçe basmış. On üç defa üst üste on üç gelmiş, kumarhane iflas etmiş. Bir de uğursuz sayı derler."

"Korkarım durumun ciddiyetinin farkında değilsin. Belki de her geçen gün gençleştiğini falan zannediyorsun."

Avidya annesinin sözlerine hiç aldırış etmeden haberi okumayı sürdürdü. "Üstelik kazandığı paranın yarısını onun sayesinde kazandığını söyleyerek on üç sayfalık kitap yazan birine vermiş," dedi hayretle.

"Aaa, yazık ayol!" dedi Ajnana. "Bari çarçur edeceğine hayırlı bir iş yapsaydı. Ne bileyim, kendine bir tekne, bir spor araba veya bir yazlık ev falan alsaydı."

"Çarçur etmek demişken..." dedi Avidya gülerek. "Şu fotoğraftaki şişman adam varını yoğunu satıp bütün parasıyla bir tapınak yaptırmış. 'Şeytan öyle emretti, ben de mecburen yaptım,' diyormuş. Akıl hastanesine yatırmışlar garibanı."

"Konuyu değiştirip durma," diye söylendi Ajnana. "Şurada önemli bir şey anlatmaya çalışıyorum."

"Sıyıran sıyırana, ayol," diye kıkırdadı Avidya. "Bir başka çatlak da, 'Ben karanlıklar prensiyim, o tapınak benim mülküm,' diye tutturmuş. 'Siz daha kısa pantolonla gezerken ben cehennemde cirit atıyordum, piç kuruları!' diye bağırarak olay çıkarmış. Bir deli gömleği de ona giydirmişler."

"Şu gazeteyi bırak da beni dinle!" diye çıkıştı, kızının ilgisizliğine sinirlenen Ajnana. O sırada yanlarına gelen bir uşak Madam Bobogel'in kapıda beklediğini ve hanımefendilerle görüşmek istediğini haber verdi.

"Şimdi Bobogel'i hiç çekemem, sakın içeri almayın!" diye itiraz etti Avidya. "Her geldiğinde, 'Ben kozmik kraliçeydim, iblisler tacımı çaldılar!' diye ağlayıp baygınlıklar geçiriyor. Zor ayıltıyoruz, ayol."

"Haklısın kızım," dedi Ajnana. "Eskiden nurlu ışıklar saçıp içimizi açardı. Şimdi kutsal aklını taçlarla tahtlarla bozdu. Fazla ruhaniyet de insana yaramıyor demek ki. Her şeyi kararında yapmak lazım."

"Ayol, herkese mi bir haller oldu, anlamadım ki..." diye mırıldandı Avidya. Yeniden gazetesine gömülmüş, annesinin söylediklerine aldırış etmemeye başlamıştı. "Adamın biri de anneanne kılığına girmiş uzaylılar tarafından kaçırıldım diye basın toplantısı düzenlemiş. Sözüm ona çok gizli devlet sırları açıklayacakmış. Üstelik toplantıya soytarı kostümüyle gelmiş üşütük! Daha konuşmaya başlayamadan alıp götürmüşler tabii zavallıcığı."

"Yeter artık, yırtıvereceğim o gazeteyi!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Ajnana. "Sana Coronzon'un ayda bir bile olsa uydu aracılığıyla bağlantı kurarak malikâneyi teftiş ettiğini hatırlatmak isterim. Bu bağlantılar sırasında sen onun göbeğinin ne kadar büyüdüğünü, saçlarının ne kadar azaldığını farkediyorsun da, o senin yüzündeki kırışıklıkların arttığını farketmiyor mu zannediyorsun?"

"Dur bakayım! Şimdi hatırladım, en son uydu bağlantımızda hazırlıksız yakalandım ve karşısına makyaj yapamadan çıktım. Düşünüyorum da, o gün benimle biraz soğuk konuştu

sanki. Üstelik bu hafta bana hediye olarak yollaya yollaya tuhaf bir tavus kuşu yolladı."

"Yaaa, gördün mü bak! Bu anlattıklarının hiçbirisi iyiye alamet değil!"

Annesinin ısrarlı uyarıları yüzünden endişelenmeye başlayan Avidya, bir süre dalıp düşündükten sonra gözlerini korkuyla açarak, "Galiba haklısın," dedi ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "Kocam benden bıktı! Şimdi ne yapacağız?"

"Sakin ol, hiç endişelenme," diye kestirip attı Ajnana. "Ben düşündüm taşındım, bir çare buldum. Derhal bir çocuk doğuracaksın!"

Duyduğu son cümlenin etkisiyle Avidya'nın ağlaması bıçak gibi kesildi. "Çocuk mu?" dedi. "Sen iyiden iyiye üşüttün herhalde! Hamile kalacak olursam tanrısal fiziğimin ne kadar bozulacağını hayal etmek bile istemiyorum!"

"Kocanın seni boşayıp atmaması için bir çocuk doğurmaktan başka çaren yok!" dedi Ajnana. "Şimdi beni dinle ve hemen uşaklardan birini çağırıp Coronzon'a telgraf çekeceğimizi haber ver. Ne yazacağını kelimesi kelimesine söylüyorum, not ediver."

"Glugglugglug..." diyerek geçti Camio.

Konuşmayan Tavus Kuşu Camio

- Seraphim'in Pek Garip Biçimde Dünyaya Gelişi
- Madam Bobogel ve Bobogelizm
- Astaroth'un Malkuth'da İlk Günlerini Nasıl Geçirdiği ve Asmoday'ın Sol Başına Gelenler
- Bay 666
- Bayan Yedi Milyar Küsur
- Sayıları Kıçında Çıkan Adam
- Sayıları Başından Geçen Adam

Bilinen dünya tarihinde rastlanılan en sıradışı günler yaşanıyordu. Aslına bakılırsa, dünyanın dört bir yanındaki tüm insanların alnının ortasına birer sayının yerleştiği o lanetli andan itibaren hiçbir günün sıradan olması beklenemezdi. Dünya tarihi artık Sayılardan Önce (S.Ö) ve Sayılardan Sonra (S.S) olarak ayrılmıştı. Yeryüzüne ayak basmış en vurdumduymaz kişiler dahi bu duruma karşı kayıtsız kalamıyordu.

Peki acaba alnında o kutsal '1' sayısını taşıma ayrıcalığına sahip olan üstün insan kimdi?

Kurtarıcı kimdi, neredeydi ve ortaya çıkmak için daha ne bekliyordu?

"Aptallıktan başka günah yoktur; Oscar Wilde," diyerek geçti Camio...

Genç Kuşak Türk Edebiyatı'nın en farklı yazarlarından Berrak Yurdakul'a hayran kalacaksınız.

15,00 TL

9 789756 006634

APRIL

